

Giới thiệu Thanh Khải

Thể loại: Vườn trường, sắc (21+), sủng, 1v1

Nhân vật chính: Lâm Thanh Khải và Tường Linh

Trong mắt của các nữ sinh thì Lâm Thanh Khải là nam thần, làm say đắm biết bao trái tim.

Tường Linh cũng không ngoại lệ cô yêu thầm anh, vẫn luôn cho rằng người đó thanh lãnh cấm dục.

Không nghĩ tới lại là một người cuồng làm tình, không bao giờ thấy đủ.

Tường Linh chỉ có một điều ước, hy vọng Lâm Thanh Khải có thể thích nàng.

Về sau, nguyện vọng của nàng trở thành hiện thực.

Tuy nhiên lại kém một chút. Mỗi ngày mỗi đêm, Lâm Thanh Khải chỉ thích thao nàng.

——Từ điển hai từ ——

*Thao (động): Nhiều nghĩa... (trong chuyện ấy ấy:))

Ví dụ: Thao chết em! —> Chơi chết em!

*Tao (tính): Lãng lơ, bại hoại, gọi dục, dâm dăng,...

Ví dụ: Tiểu tao hoá (nói nữ) —> Cô gái nhỏ lãng lơ

=> Editor sẽ giữ hai từ này cho đúng với nguyên tác. Tùy trường hợp mà các bạn hãy tự gán nghĩa cho phù hợp!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tường Linh đối với Lâm Thanh Khải nhất kiến chung tình*.

*Nhất kiến chung tình: Yêu từ cái nhìn đầu tiên

Kể đến cũng rất tầm thường, qua học kỳ một là vào mùa đông. Giữa giờ ra chơi, nàng đi xuống lầu, hắt lại vừa lúc đi lên.

Ngày đó Lâm Thanh Khải khoác bên ngoài một cái áo màu đen rộng rãi. Đôi mắt đen nhánh, biểu tình thì đậm mạc. Hấn mím môi, có lẽ do vừa mới chơi bóng rổ xong nên trên trán vẫn còn đọng một lớp mồ hôi mỏng.

Hai người, một người ngẩng đầu một người cúi đầu, ánh mắt cứ như thế đụng phải hai giây giữa không trung.

Tầm mắt Lâm Thanh Khải dừng lại trên mặt nàng, nhưng cũng chỉ hơi ngừng một lát liền thu hồi lại.

Cứ thế lướt qua nhau.

Tường Linh nhìn không được quay đầu lại nhìn. Hai chân nam sinh thon dài, bước đi lộ vẻ lười biếng. Vóc dáng rất cao, bả vai thật rộng tạo cho người nhìn hình dung ra một thiếu niên thon gầy. Đến bóng dáng cũng mang theo một loại hơi thở sạch sẽ cấm dục.

"Hắn tên Lâm Thanh Khải đó." Nữ sinh đi cùng với nàng nói cho nàng biết.

"Cậu biết hắn sao?"

"Chắc chỉ mỗi cậu không biết thôi. Mới chuyển tới hai tuần trước à." Nữ sinh đó cười rộ lên.

Tường Linh a một tiếng, cổ họng phát ra chút âm thanh, âm thầm ghi nhớ tên của hắn.

Về sau lại cố tình lưu ý những người xung quanh tám chuyện tán gẫu, liền biết được hắn đã có một người bạn gái ở bên người.

Việc yêu đương này cũng không hiếm lạ, lớp học cũng có hai đôi. Có lần Tường Linh quay về phòng học lấy đồ, liền gặp phải một đôi trốn trong đó làm một loạt các hành động tán tỉnh. Tay nam sinh luồn vào trong áo len của nữ sinh. Bộ ngực nữ sinh phát dục rất tốt, phát họa rõ ràng hình dáng năm ngón tay của nam sinh ra bên ngoài áo.

Nàng nhanh chóng rời khỏi, nhưng lại nhớ kỹ biểu tình của nam sinh khi đó. Mỗi khi nhớ lại liền cảm thấy ghê tởm.

Việc làm đó vừa thần bí lại vừa dơ bẩn, dù sao cũng không thể so sánh với Lâm Thanh Khải.

Cho dù có bạn gái, Lâm Thanh Khải cũng chỉ nắm tay đơn thuần nói chuyện yêu đương. Có hơn nữa thì cũng chỉ là ôm ấp một chút.

Nói chung, hần thoát nhìn rất thanh phong tể nguyệt*. Loại hình thanh phong tể nguyệt này làm cho Tường Linh mê muội thật sự.

*Thanh phong tể nguyệt: Gió nhẹ trăng sáng

Nhưng sinh hoạt của hai người lại không giao nhau chút nào cả.

Tường Linh lớn lên khá xinh đẹp, khi đi học, ở trường cũng được chúng tinh cùng nguyệt* nhưng lại là một nữ sinh đứng đắn. Tính nàng hướng nội, chính mình ở trong lớp học cũng chưa bao giờ tạo ra cảm giác tồn tại quá lớn. Tính tình này, quả quyết không thể làm ra mấy việc như theo đuổi linh tinh gì đó, việc nàng có thể làm cũng chỉ có thể là yêu thầm.

*Chúng tinh cùng nguyệt: Được mọi người vây quanh, được mọi người truy phùng

Mãi cho đến đầu mùa xuân năm sau.

Khi đó, Tường Linh phát hiện có một tờ giấy dán dưới bàn học, có người hẹn nàng đi đến phòng học sát cầu thang ở khu dạy học cũ, không có ký tên, thoát nhìn giống như bút tích của nam sinh.

Nàng suy nghĩ một lượt các đối tượng có khả năng, liền đem mục tiêu xác định ở trên người lớp trưởng. Với trực giác thiếu nữ tuổi dậy thì, nàng sớm biết lớp trưởng có ý tứ với nàng.

Khu dạy học kia đã sớm bị vứt bỏ, ngày thường cũng ít có người đến.

Phòng học sát cầu thang nằm ở lầu ba ngay chỗ ngoặt. Chờ sắc trời hơi tối, Tường Linh mới đi lên lầu xem thử.

Quả nhiên là lớp trưởng. Hần đeo mắt kính, gầy đến mức giống hệt cây sậy, dựa vào cánh cửa ngay sau lưng, vẻ mặt khản trương.

"Có chuyện gì sao?" Tường Linh mở miệng hỏi.

"Tớ có chuyện muốn nói với cậu..... Tớ..... Cậu..... Chính là....." Lớp trưởng lắp ba lắp bắp, khuôn mặt thanh tú càng ngày càng hồng.

Đây là lần đầu tiên Tường Linh được nam sinh thổ lộ, cho dù không phải là đối tượng mà mình thích, nhưng tâm mang hư vinh của nữ hài tử* đối với việc này vẫn mang đến cho nàng cảm giác lâng lâng cả người. Cho nên rất là kiên nhẫn mà chờ đợi lớp trưởng ấp a ấp úng.

*Nữ hài tử: bé gái.

Chính vào lúc đó, đằng sau cánh cửa vang lên một tiếng cười trầm thấp.

Lớp trưởng giống như một chú thỏ bị kinh hãi, nhanh chóng khép miệng lại, quay đầu lại hô lên: "Ai vậy?"

Người nọ ở bên trong cất tiếng cười, giúp lớp trưởng nói cho hết mấy lời còn lại: "Chính là thích cậu! Có vậy thôi, gan gì mà nhát cáy."

Bất chợt hần dừng lại, âm thanh của hần cũng hạ thấp xuống mấy phần: "Cũng chỉ có như vậy mà làm chậm trễ hơn mười phút của tôi, thật là phục cậu."

Tâm sự của lớp trưởng vô tình bị nói toạc ra, mặt nghẹn thành ông lão, cũng không dám nhìn Tường Linh, cảm thấy hổ thẹn liền xoay người chạy đi mất.

Tường Linh không rảnh lo cho hần, dờ khóc dờ cười chú tâm đến tiếng cười kia. Nàng nghe thấy âm thanh đó phát ra từ đằng sau cánh cửa.

Có chút khàn khàn, trầm thấp, hấp dẫn.

Tường Linh chưa từng nói chuyện với Lâm Thanh Khải, nhưng đã thoáng nghe qua trên đường, nghe hần nói chuyện phiếm cùng bạn học. Âm thanh này đã sớm khắc sâu vào trong đầu nàng.

Nàng vẫn đứng yên tại chỗ.

"Cô còn chưa chịu đi?" Cách cánh cửa, Lâm Thanh Khải nhàn nhạt hỏi.

Tường Linh ngẩn người một lát, mới nhận ra ý tứ của hần.

Nàng làm sao lại chậm chạp như vậy?

Nàng vốn dĩ đã đi tới đầu cầu thang, lại ma xui quỷ khiến mà xoay mũi chân trở lại. Dán sát tai vào, liền nghe thấy có tiếng thờ dốc dề nén, còn có tiếng rên rỉ của nữ nhân. Tuy rằng chưa từng thử qua, nhưng nghe âm thanh này, hẳn là bị làm cho thoải mái cực kỳ.

Trong nháy mắt liền nổi đầy da gà.

Nàng một mặt biết rằng đây là cảm kị, một mặt lại dường như bị nghiền, không nhận được cố ý phân biệt cho được tiếng thờ dốc của Lâm Thanh Khải lẫn trong đó. Tường tượng khuôn mặt tuần tú của hắn cùng với dáng vẻ thờ dốc đắm chìm trong tình dục buộc lại với nhau, liền nổi lên một trận tê dại.

Âm thanh đó giống như mạng theo điện, từ tai truyền tới các nơi khác trên người, kích khởi một loại cảm giác xa lạ, tê ngứa, rất kỳ dị.

Đặc biệt là tiểu huyết ở phía dưới, co chặt vài cái, liền rỉ ra một ít nước.

Tường Linh ngồi xồm xuống, cắn môi.

Lâm Thanh Khải đã sớm nghe thấy tiếng bước chân quay lại của nàng. Cửa cũng không đóng quá kín, từ bên trong vẫn có thể nhìn thấy hình dáng người bên ngoài.

Một nắm nhỏ nhỏ, tóc dài.

Một nữ hài tử nha. Hắn ngoác ngoác môi, năm ngón tay nắm hạ thân thô dài ngày càng chặt.

Di động đặt ở trên bàn mở phim đen đã phát đến đoạn cao trào, nữ nhân trong đó kêu ra một tiếng so với một tiếng càng thêm dâm dăng. Hắn dòi tằm mắt, kéo chậm động tác lại.

Chia tay bạn gái được một thời gian, đã lâu rồi chưa được phát hỏa, nghẹn đến mức khó chịu. Cho dù tay có mân mê như thế nào, cũng so ra kém với tiểu huyết của nữ nhân. Hắn nâng cằm lên, híp mắt nhìn thẳng người bên ngoài cửa.

Một tiểu tao hoá thích nghe lén. Thật muốn xách nàng vào mà cắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Lâm Thanh Khải không hề đắn đo suy nghĩ: Một người có thể trốn bên ngoài nghe lén người khác làm tình cùng nữ sinh, thì có thể đơn thuần đến mức nào?

Hắn nâng chân, nhắc gậy đẩy cửa hé ra một chút.

Tường Linh giật cả mình, ngẩng đầu nhìn thử vào bên trong. Ánh sáng tờ mờ, Lâm Thanh Khải mặc một cái áo sơ mi màu đen, ngồi nửa dựa vào ghế. Vẫn là một bộ dáng thanh đậm, nhưng khóa quần đã sớm bị mở toang, một cây gậy th* t cực đại chen lấn giữa hai chân, huyết mạch đan xen đầy mặt trên, còn có một lớp lông uốn cong bên dưới.

"Lại đây." Tiếng nói của hắn bị tình dục khổng lồ thật sự rất mê hoặc.

Cổ họng Tường Linh run lên. Nàng cứng người nhìn hai bàn tay của Lâm Thanh Khải đặt giữa hai chân, thon dài sạch sẽ, không nhanh không chậm xoa xoa gậy th* t kia.

Lý trí muốn nàng chạy trốn, nhưng chân lại giống như bị dính chặt trên mặt đất, không thể động đậy.

"Lại đây." Lâm Thanh Khải híp mắt, nhắc lại một lần nữa.

Tường Linh chậm rãi đứng dậy. Tầm mắt Lâm Thanh Khải nhìn nàng từ trên xuống dưới liền đổi thành ánh mắt hài lòng, đợi nàng đi từng bước nhỏ lại gần.

Áo khoác trên người nữ hài cũng không giấu được bộ ngực căng tròn phía trước, làn da vùng cổ non mịn, xương quai xanh rất đẹp. Nhìn liền muốn gặm cắn, muốn chọc dương v* t vào mà chơi cho đã.

Động tác tay trái không khỏi nhanh hơn, giữa môi mỏng bật ra một tiếng thờ dốc.

Tường Linh bị âm thanh này của hắn chọc cho hai tai đều nóng bừng, thậm chí còn có thể ngửi được một mùi hương khác thường trong không khí.

Vừa mới tới gần, cảm liền bị hắn dùng sức nắm, lòng bàn tay Lâm Thanh Khải lướt qua một vòng trên môi nàng: "Đã liếm qua người nào chưa?"

Tường Linh lắc đầu.

Tất nhiên Lâm Thanh Khải cũng không hoàn toàn để ý đến đáp án này, lòng bàn tay nóng bỏng trượt theo phía sau cổ nàng, đỡ cái ót, áp đầu nàng xuống gần dưới háng hắn.

Tường Linh theo bản năng muốn tránh đi.

"Không muốn?" Lâm Thanh Khải ách giọng cười nhẹ.

Hắn dùng chân khép cửa. Tay buông côn th* ra, kéo váy dài của nàng lên, ngón tay chui vào trong váy tìm kiếm, lập tức sờ đến quần lót đã sớm ẩm ướt của nàng: "Đã ướt thành như vậy, có ngứa không?"

Đầu ngón tay nam sinh nóng rực, cách quần lót chọc vào giữa hai chân của nàng, còn cố ý xoa nhẹ vài lần.

Tường Linh a ra một tiếng nho nhỏ, hai chân mềm nhũn, cánh tay bám ở trên vai hắn. Chính nàng cũng chưa từng làm như vậy với nơi đó.

Lâm Thanh Khải ngừng đầu, một mặt thưởng thức biểu tình ân hận của nàng, một mặt tiếp tục giữ động tác. Kỹ xảo trên tay hắn thuần thục, chọc giữa hai chân chỉ là thoáng trêu chọc, nhưng cả người Tường Linh đã mau chóng xụi lơ. Nàng run run rẩy rẩy muốn ngăn lại, liền kêu tên của hắn: "Lâm Thanh Khải."

Lâm Thanh Khải có chút ngoài ý muốn, ngưng giọng hỏi: "Biết tôi hả?"

Tường Linh cắn môi dưới gật đầu.

Ánh mắt thiếu nữ không lừa được người, không biết vì sao lại xuất hiện tia khủng hoảng, còn trộn lẫn chút dục niệm, nhưng dù thế nào cũng không thể che giấu được mê luyện ở nơi sâu nhất. Lâm Thanh Khải là một tay già đời, tự nhiên đoán được: "Thích tôi à?"

Tường Linh không biết đáp lại như thế nào, nhìn hắn dường như muốn cầu cứu. Lâm Thanh Khải đại khái cũng nhận ra chính mình vừa rồi đã hiểu lầm. Chỉ có người chưa từng bị người khác chạm tới mới có thể non nớt như vậy. Hắn cười cười, một phen kéo người nàng xuống.

Tường Linh ngã ngối ở trên đùi hắn, nước mắt liền chảy xuống.

côn th* nóng hổi nguy hiểm để giữa hai chân nàng, hình như nó còn giạt giạt hai cái, làm nàng sợ đến mức không dám động, muốn dịch ra sau, tránh đi nó.

"Đừng nhúc nhích." Lâm Thanh Khải cởi áo khoác của nàng ra.

"Sẽ không thao em. Tôi cứng đến không chịu nổi, làm tôi bắn ra là được."

Tường Linh mặc một cái áo len nhỏ dệt kim hở cổ, bên trong chỉ mặc mỗi áo ngực. Lâm Thanh Khải cởi bỏ nút áo len dệt kim, cách lớp áo ngực xoa ngực nàng.

"Vú thật là lớn." Hắn giương mắt nhìn Tường Linh.

Tường Linh lại tránh đi tầm mắt của hắn. Tay Lâm Thanh Khải tăng chút sức lực vuốt ve, côn th* cũng cách quần lót chọc vào giữa hai chân của nàng, nghe nàng nhỏ giọng nức nở, hạ thân càng ngày càng trướng.

Giữa hai chân Tường Linh tê đến không chịu nổi. Hắn thật là thô, nóng đến mức khiến nàng khó chịu muốn chết. Một lớp vải dệt lại giống như không hề tồn tại, vẫn cảm thấy giây tiếp theo hắn có thể trực tiếp chọc vào. Chỗ ở sâu bên trong bỗng nổi lên một cảm giác ngứa ngáy xa lạ, môi âm hộ mấp máy rồi run rẩy mấy lần.

"Thật dâm dăng." Lâm Thanh Khải mạnh mẽ thúc eo vài lần. Tay chui vào trong áo của nàng, vòng đến mặt sau cởi bỏ áo ngực.

Tường Linh cuống quýt đè lại áo ngực sắp rớt xuống: "Đừng....."

"Để tôi hút núm vú cho em." Lâm Thanh Khải nói ra câu này mặt không chút biến sắc. Đầu ngón tay của hắn cọ xát trên người nàng, giống như dụ dỗ: "Thoải mái không?"

Tường Linh muốn lắc đầu, chỉ cảm thấy bị côn th* của hắn trêu chọc càng ngày càng ngứa. Chân mày của nàng nhíu chặt, ngón tay cũng bắt đầu cuộn lại.

"Muốn cao trào rồi sao?" Lâm Thanh Khải ngoài ý muốn hạ mắt, hắn cong môi, không màng nàng ngăn cản, tay ở bên trong áo len mò, cầm lấy bầu vú của nàng, dùng ngón tay cái trêu chọc đầu v*.

đầu v* của Tường Linh cực kỳ mẫn cảm, ngày thường khi tắm kẻ cả bản thân đụng tới cũng sẽ tê tê. Bị hấn chơi đùa như vậy, trực tiếp tê tới trong lòng rồi.

Nàng lại a một tiếng, nhin không được bật ra tiếng: "Ngựa....."

"Ngựa chỗ nào? Chỗ này sao?" Lâm Thanh Khải bắt lấy một đầu v*.

Tường Linh lập tức chảy ra một chút nước, nhỏ giọng rên rỉ: "Phía dưới, phía dưới ngựa....."

"Như thế nào lại tao như vậy?" côn th*t Lâm Thanh Khải lại bị nàng kêu đến giật giật. Hấn nắm côn th*t thô to, nóng hổi chạm vào âm đế của nàng.

Chạm một cái liền chạm vào một vũng nước.

Ánh mắt Lâm Thanh Khải liền tối sầm: "Ông đây thật muốn thao em."

Hấn nhin một lát, trực tiếp đứng lên, đẩy ngã Tường Linh ở trên bàn học.

"Kẹp chân lại." Hấn ách thanh mệnh lệnh, nâng chân Tường Linh gác trên bả vai của mình.

Tường Linh đỏ mặt làm theo, giấy tiếp theo, côn th*t cứng rắn đến bóng người liền bắt đầu ra vào giữa hai chân nàng. Quần lót trở thành vật che chắn duy nhất, côn th*t đầy gân xanh không ngừng đụng tới âm đế, lại bị d*m thủy chảy ra làm cho ướt nhẹp, vang lên tiếng nước dâm mĩ.

"Sướng không?" Lâm Thanh Khải hỏi nàng.

Ngón tay Tường Linh nắm chặt cạnh bàn, vẫn nức nở như cũ.

"Thao chết em." Lâm Thanh Khải nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng đang bị dục vọng ăn mòn.

"Thao chết em, có được không?"

Eo hấn đang đưa với tốc độ càng lúc càng nhanh, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ tàn nhẫn.

Tường Linh bị hấn đâm cho một trận run rẩy. Bản thân cũng có thể cảm giác được nước phía dưới càng chảy càng nhiều, hai cánh môi âm hộ tê tê, giống như chỉ cần bên ngoài mất lớp chắn, hấn liền thật sự cắm đi vào.

Lâm Thanh Khải nghiêng đầu, đầu lưỡi nóng ướt liếm lên đôi chân trần trụi của Tường Linh, di động qua lại trên đùi nàng. Hàm răng ngậm lấy thịt mềm khẽ cắn.

Thật muốn ngay tại chỗ này thao nàng.

Động tác thọc vào rút ra càng lúc càng nhanh, côn th*t cũng lớn tới cực hạn.

"Bị dương v*t cọ sướng không?" Hấn thở gấp hỏi.

Lúc cắm đi vào, sức lực quá lớn, côn th*t bị trật một chút, liền đụng vào miệng âm đ*o của nàng.

Chỗ đó ngứa nhát.

Tường Linh lập tức kêu ra một tiếng, cứ như vậy bị đụng đến đỉnh điểm. Hai bên môi âm hộ kịch liệt co rút lại, kích thích đến tận nơi trong cùng, một dòng d*m thủy cùng ngựa ngáy liền phun trào.

Lần đầu tiên nàng cao trào, cả người đều run lên.

Mã mắt của Lâm Thanh Khải bị cái miệng nhỏ co rút rồi co rút cách lớp vải mềm hút vào một chút. Hấn đỏ mặt, côn th*t lại dùng sức đâm thọc vào miệng tiểu huyết vài cái, eo cũng run lên, lập tức bắn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phòng học trống trải đã an tĩnh trở lại, giống như kịch liệt mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trong nháy mắt, khoái cảm trào ra quá mức bén nhọn, Tường Linh thật lâu không lấy lại được tinh thần. Nàng vô lực mà nằm ngửa ở trên bàn học, trên người rất chặt vật. Váy dán ở bên hông, quần lót vừa ướt lại vừa dính, bị nước của nàng và tinh dịch của Lâm Thanh Khải bắn ra làm cho rối tinh rối mù.

Khi cơn th* được rút ra, xúc cảm nóng bỏng vẫn còn lưu lại trên môi nhỏ âm hộ. Chỗ đó rất non, bị cọ có hơi đau, vẫn còn co rút. Lâm Thanh Khải làm hơi quá đáng. Hắn nảy sinh ác độc khi thọc vào rút ra, Tường Linh thậm chí có thể cảm nhận được từng sợi lông thô cứng của hắn ma sát với háng của mình.

Hắn thật là..... tao.

Lâm Thanh Khải xoa nhẹ dương v*t đã mềm đi nửa. Cúi người sờ cổ nàng, cười như không cười: "Có biết chính mình chảy nước nhiều ít ra sao không?"

Tường Linh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, liếc cúi đầu.

Ánh mắt Lâm Thanh Khải mang vẻ hài hước, ngón tay dọc theo động mạch trên cái cổ tinh tế của nàng vuốt ve: "Quần của tôi đều bị em phun ướt hết."

Tường Linh cảm thấy thẹn muốn chết, nhắm mắt lại giả bộ không nghe không thấy. Nàng bỗng hoảng hốt, một cái tay khác của Lâm Thanh Khải duỗi đi vào, túm lấy quần lót của nàng muốn kéo xuống. Nàng bị dọa cho sợ hãi: "Không được."

"Mới vừa rồi không phải kêu ngựa sao?" Lâm Thanh Khải cố ý hỏi.

"Tôi cấm vào, thao một lát liền không ngựa nữa."

Tường Linh cuống quýt đè tay hắn lại.

"Em không có ngựa, không cần nữa."

"Không ngựa nữa sao?" Lâm Thanh Khải nhếch đuôi lông mày, trở tay lôi kéo đầu ngón tay của nàng, tìm được vị trí của âm đế, nhấn vào nó. Dẫn dắt nàng cùng nhau nghiêng lên đó.

Cái tư thế này..... Hình như giống như tự an ủi bản thân trước mặt hắn. Tường Linh bị cái ý tưởng đó kích thích đến mặt đỏ tai hồng, yếu ớt giãy giụa. Lâm Thanh Khải cười, nhẹ nhàng ngăn nàng lại, ngón tay hạ lực đạo lớn hơn, đánh vòng tròn xoa nắn chỗ đó.

Tường Linh rên rỉ ra tiếng.

Lâm Thanh Khải ngừng lại hai giây, thân mình cúi xuống: "Có phải thật sướng đúng không?" Mối mong của hắn dán ở bên tai nàng rừ rừ.

"Đã bao giờ tự mình chơi đùa như vậy chưa?"

Lỗ tai cũng thật mẫn cảm.

Tường Linh quần đến muốn khóc, không rõ ràng lắm vì sao thân thể của mình lại biến thành như vậy. Các dây thần kinh trong đầu bị căng lên vô số lần, hơi thở nóng bỏng của hắn giống như dòng điện, rót vào trong tai, toàn bộ xương cốt cũng trở nên mềm oặt.

Nàng vừa mới cao trào một lần, đương nhiên chịu không nổi, muốn trốn sang một bên. Lâm Thanh Khải cũng nhắc người đi theo, ngậm lấy vành tai nàng cắn một phát.

Tường Linh liều mạng lắc đầu tránh né, Lâm Thanh Khải lại theo sát từng tắc, đầu lưỡi nóng ướt treu chọc vành tai mềm mại của nàng, răng cắn tai nàng lúc nhẹ lúc nặng gặm nhấm. Động tác dưới tay cũng không dừng lại, âm đế bị ngón cái và ngón trỏ sạch sẽ của nam sinh miết đến sưng lên, xoa nắn qua lại.

Tường Linh cảm giác chính mình sẽ bị hắn giết chết. Nàng phí công co chân lên, eo cũng theo đó mà hơi hơi vặn vẹo. Nói không rõ là muốn tránh thoát hay là vẫn muốn đón ý hòa theo, trong miệng không ngừng kêu lên.

"Tiểu tao hóa." Hô hấp của Lâm Thanh Khải trở nên nặng nề: "Còn kêu như vậy nữa, tôi sẽ lại cứng."

Mất Tường Linh một mảnh mê mang.

"Cứng rồi liền muốn thao tiểu huyết của em." Lâm Thanh Khải nhéo mạnh âm đế của nàng, ngón giữa gấp lại, đè xuống miệng âm đ*o, đầu ngón tay liên dính phải dịch thể trơn trượt. Hắn lại gần cổ nàng.

"Nhiều nước như vậy, bên trong tiểu huyết nhất định rất nóng. Có nghĩ đến muốn ăn thử dương v*t không?"

Tường Linh lập tức nhớ đến cây gậy vừa thô lại vừa lớn ở dưới háng của hắn. Nóng bỏng như vậy, lại cứng như vậy, quanh thân đều là gân xanh cương cứng.

Nàng thấy cực kỳ ngứa, cảm giác xa lạ đó lại ập tới. Đôi tay không tự chủ mà leo lên cánh tay của Lâm Thanh Khải, dùng sức bắt lấy, đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

"Có nghĩ đến tôi sẽ dùng sức cắm vào trong tiểu huyết của em không?" Lâm Thanh Khải xoa người nàng.

"Có không?"

"A....." Tường Linh cao giọng hét lên, ngửa cổ ra sau.

"Nói ra, có nghĩ đến không?" Lâm Thanh Khải hơi híp mắt nhìn nàng.

Tường Linh ngược lại kêu ra: "Phía dưới....." Âm thanh của nàng rất dồn dập.

"Phía dưới lại....."

"Tiểu huyết sao." Lâm Thanh Khải cười khê.

"Có phải lại muốn tiểu lần nữa phải không?" Hấn động càng lúc càng nhanh.

"Tiểu ra quần đi."

Tường Linh sượng đến mức chảy nước mắt, cả người nàng đột nhiên run lên, một dòng d*m thủy trong suốt từ phía dưới lại trào ra. Tay Lâm Thanh Khải đặt ngay chỗ đó, liền ướt hết.

Hấn cười, duỗi tay đến trước mặt Tường Linh: "Có sượng không? Tôi mới chỉ dùng ngón tay, liền làm em thành như vậy."

Qua hai lần cao trào, cả người Tường Linh đều muốn hóng. Nước mắt ở trên mặt vẫn còn chưa khô. Nàng đẩy hấn: "Anh đừng nói nữa."

Lâm Thanh Khải thuận thế đứng dậy. Hấn lấy ra một tờ khăn giấy, lau sạch sẽ từng ngón tay. Rồi vo thành cục ném vào thùng rác trong góc. Tiếp đó quay người lại, cởi quần lót của nàng.

Tường Linh thiếu chút nữa lại khóc lên: "Anh còn muốn nữa sao?"

Lâm Thanh Khải liếc mắt nhìn nàng một cái, đậm thanh nói: "Uớt thành như vậy, em còn muốn mặc nó đi ra ngoài sao?"

Tường Linh lúc này mới hiểu rõ ý tứ của hấn.

"..... Em tự mình làm."

Nàng ngồi dậy, vừa mới cử động liền phát hiện chỗ bấp đùi không được khoẻ, bị hấn cọ đến sưng đỏ. Tuy nhiên lúc này trong phòng học đã tối, cũng nhìn không rõ lắm.

Lâm Thanh Khải lấy ra một điều thuốc ngâm vào, dựa vào tường rồi bật lửa.

"Hên là không có chơi em thêm một lần nào nữa." Hấn hoán thanh nói: "Nào biết hơi chọc một chút, em liền kêu lẳng lơ đến vậy."

Quần áo trên người hấn đều đã sửa sang lại đàng hoàng, âm thanh cũng trong sáng lên. Đảo mắt một cái, lại là một thiếu niên không nhiễm một hạt bụi.

Tường Linh không thể nói ra cảm giác trong lòng, đưa lưng về phía hấn thật cẩn thận cởi quần lót ra, nắm chặt thành một nắm.

"Tuy nhiên..." Lâm Thanh Khải phả ra một đợt khói, giọng nói mang theo chút ý cười.

"Em chưa từng thử tự chơi đùa bản thân mình thật sao? Như thế nào vừa chạm một cái liền ướt."

Tường Linh thấp giọng mà ừm một tiếng.

Tuy rằng nàng biết đến việc này, nhưng cũng không có thử giống như hôm nay.

Cả hai người không nói thêm một lời nào. Lâm Thanh Khải trầm mặc, không lên tiếng, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tường Linh sửa sang xong quần áo, vẫn đứng ở đó, dùng mấy ngón tay vuốt lại tóc.

Thật xấu hổ! Nàng với Lâm Thanh Khải vốn dĩ chỉ là hai người xa lạ, hơn nữa, hấn đã biết nàng thích hấn, lại còn xảy ra việc này. Một người có lá gan rất lớn, một người lại dục cự còn ngênh*. Nàng cũng không biết lấy thái độ nào mà đối mặt mới tốt.

*Dục cự còn ngênh: giới giả bộ

Rối rắm qua một lúc lâu, nàng liền mở miệng: "Vậy, em đi trước đây."

Khuôn mặt Lâm Thanh Khải ẩn đằng sau làn khói, nhìn không thấy rõ. Hấn không trả lời, Tường Linh cũng không đoán được ý tứ hấn. Dù sao, hấn ngay cả tên nàng cũng không biết, ra khỏi phòng học này, về sau lại tiếp tục làm người xa lạ.

Nàng đứng yên một lát, rồi xoay người rời đi.

"Đợi chút." Lâm Thanh Khải lười biếng duỗi cánh tay thon dài từ phía sau nàng.

Trái tim Tưởng Linh run rẩy. Hắn trực tiếp túm lấy quần lót ướt đầm trong tay nàng, hỏi rất nhẹ nhàng: "Cái này, còn muốn mang đi chỗ nào nữa?"

Tưởng Linh cứ thế bị hắn hỏi như vậy. Vừa rồi trong đầu đã suy nghĩ một hồi lâu, nhưng vì luôn có tật giật mình và ngại ngùng, cảm thấy ném ở chỗ nào cũng không thích hợp, chỉ có thể máy móc mà nắm trong tay.

"Không biết." Nàng nhỏ giọng nói.

Lâm Thanh Khải ngậm thuốc lá cười: "Sợ người khác nhận ra là của em sao?"

Tưởng Linh giương mắt nhìn hắn, lại nhanh chóng cúi đầu, mím môi.

Lòng của Lâm Thanh Khải cũng không cảm thấy có cái gì đáng thẹn, tùy tiện dùng hai đầu ngón tay xé rách lên, tay vừa nhấc, liền ném vào thùng rác.

Tưởng Linh mở to hai mắt nhìn: "Đây là phòng học."

"Phòng học thì làm sao, không phải em bị tôi chơi đến phun nước cũng ở phòng học sao?" Lâm Thanh Khải không chút để ý cười cười. Hắn cong tay phe phẩy làn khói, nghiêng ngẫm nhìn nàng: "Về sau tôi còn sẽ làm ở phòng học nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cho dù suy nghĩ có trong sáng cỡ nào mà nghe hắn nói vậy, mặt Tưởng Linh cũng không nhịn được mà nóng bừng lên.

Đêm hôm trước, nàng nằm mơ, mơ thấy bị hắn đè lên tường làm trong phòng học. cơn th* t thô cứng mãnh liệt ra vào trong thân thể. Nàng kêu rất lớn tiếng. Lâm Thanh Khải liền cúi đầu hôn nàng. Quần áo đã sớm bị xé rách, hắn hôn nàng xong, rồi đi xuống dưới, đầu lười ướt át liếm hút vòng quanh đầu v*.

Ở trong mơ, Tưởng Linh đạt cao trào.

Tỉnh lại rồi ngồi ngẩn người một lúc lâu, nhất thời không rõ chính mình có thật sự kêu ra tiếng hay không. Nàng nín thở để ý động tĩnh ở ký túc xá. Thấy bạn cùng phòng vẫn hô hấp đều đều, mới dám thả lỏng. Thật cẩn thận đưa tay chui vào chăn mỏng, sờ sờ quần lót, quả nhiên lại ướt rồi.

Khó chịu.

Mặt Tưởng Linh vui vào gối đầu. Nàng nhớ tới lúc trước có lần nhìn thấy một nam sinh tán tỉnh trong phòng học. Lúc ấy chỉ cảm thấy người đó thật đáng khinh, nhưng Lâm Thanh Khải rõ ràng so với hắn còn quá phận hơn nhiều.

Ngày hôm sau tan học, nàng cùng bạn cùng bàn đi mua đồ ăn vặt. Từ xa đã nhìn thấy Lâm Thanh Khải đứng cùng một đám nam sinh trước cửa quầy bán quà vặt. Hắn mặc áo len lông dê màu xám nhạt, so với những người xung quanh cao hơn hắn nửa cái đầu, sạch sẽ và nổi bật.

Chân Tưởng Linh bỗng nặng trĩu. Nàng vừa thấy hắn, liền vô thức nhớ đến hình ảnh hắn muốn nằm trên người nàng.

"Làm sao vậy?" Bạn ngồi cùng bàn nghi hoặc hỏi nàng.

Tưởng Linh qua loa lấy lệ: "Mình không đi nữa, ở cầu thang chỗ này chờ cậu." Nói rồi, nàng lập tức trốn sau cầu thang.

Hai ngày tiếp theo, nàng vẫn trốn hắn. Nói là trốn, đơn giản là cố tình không để gặp lại nhau, cho dù có đụng phải ở trên đường, nàng cũng lạng lẹ vòng sang chỗ khác.

Nàng thật sự không ngừng suy nghĩ nên đối mặt với hắn như thế nào. Ngày đó trước khi rời đi, Lâm Thanh Khải thật ra đã lưu lại số điện thoại của nàng. Nhưng hắn cũng không tính tìm nàng.

Cứ như vậy qua một tháng, thời tiết dần nóng lên.

Giữa giờ tự học buổi trưa, còn đang đối phó với toán học đến mơ màng sắp ngủ, di động đột nhiên rung nhẹ. Có tin nhắn đến:【Đến sân bóng rổ.】

Tường Linh không dám lưu tên Lâm Thanh Khải, cho nên lúc đối mặt với dây số thật dài trên màn hình, liền do dự mười mấy phút. Có loại cảm giác cảm kỳ lại vô cùng kích thích cùng lúc này nở trong lòng nàng. Bản năng nàng cảm thấy nguy hiểm, nhưng lại ần ần muốn càng nhiều hơn.

Di động lại rung lên: 【 Năm phút? 】

Dường như chắc chắn nàng sẽ không cự tuyệt. Tường Linh rồi rắm một hồi, cuối cùng cũng nhấn lại "Ừm".

Nắng 12 giờ trưa luôn gắt nhất, chói chang đến mức loá cả mắt.

Ngoài ý muốn Tường Linh là người trên sân bóng vẫn còn không ít. Lâm Thanh Khải một bên đi vào sân, một bên kéo áo lên cao lau mồ hôi. Chân dài vai rộng, tóc ngắn đen nhánh mượt mồ hôi, bên hông lộ ra một đoạn cơ bụng săn chắc.

Hắn làm như cảm nhận được ánh mắt của Tường Linh, liền nghiêng đầu nhìn qua.

Tuy cả một đường đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tầm mắt đụng phải trong chớp mắt kia, Tường Linh lại đột nhiên khản trương. Nàng kéo kéo góc áo, đứng tại chỗ chờ hắn đi tới.

Mấy nam sinh đứng đằng sau cũng chú ý đến bên này, đồng thời cười vang lên, một người trong đó còn kêu Lâm Thanh Khải: "Anh, đừng đi mà, ở lại đá thêm một lát nữa đi."

Lâm Thanh Khải tiếp được trái cầu hắn ném lại đây, lười phản ứng lại, chân vừa nhấc, đã đá trở lại.

"Khát nước không?" Hắn hỏi Tường Linh.

Tường Linh lúng ta lúng túng gật đầu. Hai người liền đi đến quầy bán quả vặt, đám người phía sau xa xa huýt sáo vài tiếng.

Lâm Thanh Khải cầm hai chai Nồng Phu Sơn Tuyền ướp lạnh, rồi dẫn Tường Linh đi đến cánh rừng đằng sau khu dạy học.

Dọc theo đường đi, hắn không nói gì. Tường Linh đi theo phía sau, tâm muốn nhảy tới cổ họng. Trước kia, nàng đã từng nghe kể rằng buổi tối sẽ có rất nhiều tiểu tinh lữ* đi vào trong rừng hôn môi gì gì đó, nhưng hiện tại đang là ban ngày.....

*tiểu tinh lữ: cặp đôi trẻ đang yêu đương

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa mấy kẽ lá chiếu xuống đất, loang loang lổ lổ, giữa không trung còn có gió thổi qua nhẹ nhàng.

Đến lúc hai người đã đi sâu vào bên trong, Lâm Thanh Khải liền trực tiếp kéo áo Tường Linh, nâng tay bắt lấy ngực trái của nàng.

"Lạnh....." Vai Tường Linh dựa vào trên cây, té bảo cả người đều căng lên. Tay hắn mới vừa rửa qua, lại cầm chai nước thật lâu, đầu ngón tay đều lạnh băng.

Lâm Thanh Khải xoa nắn bầu vú non mịn, quan sát biểu tình trên mặt nàng biến hóa dù cho rất nhỏ. Qua một lát, mới thấp giọng hỏi: "Người khác xoa vú em, em cũng ngoan như vậy sao?"

Tường Linh run lên, nhấp môi lắc đầu.

Khóe môi Lâm Thanh Khải cong lên, ngón tay tăng thêm lực đạo. Thịt mềm bị nhào nặn trong tay hắn, Tường Linh nhú mày: "Có hơi đau."

"Đau chỗ nào?" Lâm Thanh Khải biết rõ vẫn cố hỏi.

Tường Linh ngước mặt nhìn hắn, rất đáng thương.

"Đau vú hả?" Trong mắt Lâm Thanh Khải tràn ngập dục niệm. Thấy nàng đỏ mặt gật đầu, hắn thấp giọng nói: "Tôi liếm liếm cho em."

Hắn đẩy cả áo ngoài và áo ngực lên trên khiến Tường Linh bị dọa sợ: "Sẽ có người nhìn thấy đó."

"Không có ai đâu." Lâm Thanh Khải không hề có kỵ gì.

Tường Linh lại tránh đi, liền bị một tay hắn giữ cánh tay, đè ở trên cây. "Lần trước chỉ sờ vài cái em đã chảy nước, nay liếm lại càng sướng hơn."

Nửa người nữ hài còn chưa biết sự đời bại lộ trong không khí, bầu vú trắng đến mức làm loá mắt người nhìn. Hai núm hồng nhạt bị không khí kích thích đến, run run rẩy rẩy nhếch lên cao. Ánh mắt Lâm Thanh Khải cực tối, ngậm lấy một núm bên trái, mút vào trong miệng.

Tường Linh ưm một tiếng.

Khoang miệng hắn nóng ướt, đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt. Thậm chí có thể cảm giác được mặt lưỡi thô ráp quần lấy núm nhỏ, nóng bỏng di chuyển trên da thịt. Giống hệt giấc mơ kia, dâm mĩ đến quá mức.

Đầu Tường Linh ngửa ra sau đụng thân cây, nhắm mắt lại.

Người này là Lâm Thanh Khải.....

Nàng cố nhìn xuống âm thanh của chính mình, nhưng lại dần dần mất khống chế, vô ý thức mà ưỡn ngực, đẩy đầu v* vào trong miệng hắn.

Lâm Thanh Khải hàm hồ cười một tiếng, dùng nước bọt thấm ướt đầu v* cứng rắn của nàng. Đầu lưỡi lại đánh vòng liếm láp xung quanh, ngẫu nhiên dùng răng nhẹ cắn, rồi lại liếm mút, khiến Tường Linh không chịu nổi kêu ra tiếng.

"Có thích không?" Lâm Thanh Khải đứng thẳng người dậy.

Tường Linh nói không nên lời, miệng khô lưỡi khô hơi hơi thở gấp.

Hắn cười, dán sát vào, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Còn muốn tôi hút cho nữa không?"

Lúc này Tường Linh đã sớm nhũn như một bãi nước, nói không nên lời. Khoái cảm bị gọi lên nhưng vẫn cố đầu đá lung tung trong cơ thể. Cứ vậy bị Lâm Thanh Khải treu đùa một lát, tay chân nàng luống cuống, đánh bạo dán vào trong lòng hắn.

đầu v* cứng rắn trực tiếp dính sát lên lồng ngực kiên cố. Hai khóa thịt mềm vừa ẩm lại vừa đẩy đà, Lâm Thanh Khải thuận theo ôm eo nàng.

"Tôi cứng rồi này." Âm thanh của hắn khàn khàn đến kỳ cục.

Tường Linh cảm giác nó tới rồi.

Một cây gậy rất lớn để bên hông nàng. Thật là nóng. Trong thân thể nàng dường như cũng muốn bùng theo, dịch thể ào ạt chảy ra bên ngoài. Thật là khó chịu.

Một tay Lâm Thanh Khải kéo khóa quần, giải phóng cho cơn th* thoát ra. Hắn túm lấy tay Tường Linh đặt lên trên, khi nhận thấy nàng muốn rút về, lập tức đè lại: "Đã quên rằng em bị nó mài cho sướng thế nào sao?"

Hắn cảm tay nàng thực hiện động tác lên xuống. Cả khuôn mặt Tường Linh chôn trong áo của hắn. Xúc giác trên tay cực kỳ mãnh cảm. Nó nằm trọn trong lòng bàn tay nàng, thậm chí có nắm cũng không hết.

Cầm Lâm Thanh Khải gác vào hõm vai nàng, hôn phía sau tai nàng: "Em đoán thử xem ngày hôm qua tôi mơ thấy cái gì?"

Tường Linh lắc đầu. Ngón tay trượt lên phần đỉnh, sờ trúng một ít chất lỏng trơn trượt. Vật này, cũng sẽ nước chảy sao.....

"Mơ thấy em bị tôi thao." Lâm Thanh Khải nói: "Em phóng đảng đến mức không chịu nổi, tôi dùng dương v*t cầm em cả một buổi tối."

Tường Linh nghe hắn nói, chân liền mềm đi một ít. Cả người nàng đều dựa vào trong lòng Lâm Thanh Khải, mặt đỏ tím đập.

"Tiểu huyết đặc biệt tao, luôn cần lấy dương v*t của tôi." Lâm Thanh Khải thở dốc, động tác trên tay chậm rãi kéo chậm lại. Ngón tay Tường Linh cũng bắt đầu trở nên tê rần.

"Muốn nghe em kêu." Hắn cắn vành tai của nàng: "Kêu cho tôi nghe thử xem."

Tường Linh giống như bị mê hoặc, âm thanh cũng có chút ám ách theo: "Kêu thế nào....."

Lâm Thanh Khải cười nhẹ: "Kêu kiểu lăng lợ. Em biết kêu thế nào không?"

Tường Linh không đáp, hắn đẩy nàng lùi về sau một bước, hai người cùng dựa vào trên cây. Hôm nay nàng mặc quần jean, Lâm Thanh Khải cởi nút quần của nàng, bàn tay với xuống, khâu khỉ mang theo chút tê dại: "Thật ướt....."

Một tay hắn kéo theo tay Tường Linh trượt trên cơn th* của chính mình, một tay ấn lên âm đế của nàng: "Tiểu huyết sướng quá nên kêu lên tiếng kìa."

"..... Nhẹ chút....." Tường Linh bị ngón tay hắn xoa đến mức run rẩy.

"Nói muốn bị tôi thao." Lâm Thanh Khải dạy cho nàng.

Hai mắt Tường Linh đều mất tiêu cự: "..... Muốn....."

Lâm Thanh Khải thấp giọng rên rỉ một tiếng: "Muốn cái gì, muốn bị dương v*t thao sao?"

"Ừm....." Tường Linh cảm giác rõ cơn th* của hắn ở trong tay nàng lại lớn thêm một vòng: "Muốn bị anh thao....."

Lâm Thanh Khải ách thanh: "Tao hóa."

Tường Linh đột nhiên bị hắn bạo lực moi hai lượt, liền nức nở ra tiếng, d*m thủy chảy ra đầy tay hắn.

"Sớm muộn gì cũng làm chết em." Lâm Thanh Khải hung hăng nói. Hắn kéo Tường Linh ngồi thấp xuống, cõn th* t sung to đánh vào bầu vú trần trụi của nàng.

"Thao vú của em." Hắn ngẩng cổ hít khí, quy đầu nặng nề nghiền trên ngực nàng đến tê dại.

"Thật con mẹ nó mềm."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lâm Thanh Khải đứng ngược sáng, một thân quần áo hoàn hảo, nửa người dưới lại đang dùng sức đâm thọc vào người nàng. Đứng trước cõn th* t thô to rĩ ra chất lỏng trong suốt. Hắn thẳng lưng luật động, nhấp nhô cao thấp trên ngực nàng.

Tường Linh bị hắn làm cho vừa đau lại vừa ngứa, dư vị cao trào vẫn còn chưa rút hết, kỳ diệu là lại có cảm giác kích thích.

Lâm Thanh Khải thúc một lát, lại cảm thấy có chút chưa đủ, trước sau cũng không thể lên đỉnh. Hắn hung hăng thờ hỏn hỏn hai hoi, vuron cánh tay ra với Tường Linh: "Đưa tay cho tôi."

Hắn nắm tay nàng, đặt phía dưới cõn th* t. Hai luồng xúc cảm thật mềm. Thậm chí đầu ngón tay của Tường Linh còn đụng phải lớp lông màu đen nằm dưới.

"Xoa cầu cho tôi." Giọng nói trầm thấp tất cả đều là dục niệm.

Nắng rất chói chang, cõn th* t của Lâm Thanh Khải dựng đứng được rọi đến xinh đẹp, huyết mạch mặt trên cùng nếp uốn đều có thể nhìn thấy rõ ràng, sống động chói mắt.

Tường Linh cảm thấy cực kỳ thẹn thùng, ngẩng mặt nhìn hắn, khóe mắt có chút ửng đỏ.

Lâm Thanh Khải cố nhẫn nại tính tình, sờ sờ tóc nàng: "Muốn làm tôi thoải mái không?"

Tường Linh chần chờ rồi lại gật đầu: "Muốn."

"Xoa một chút." Lâm Thanh Khải kéo năm ngón tay của nàng nắm lấy tinh hoàn, ngử khí dụ dỗ.

"Tôi sợ rồi sẽ bắn."

Tường Linh chậm rãi làm theo, liền nghe thấy âm thanh khàn khàn của hắn: "Thật ngoan..... Ừm..... Tiếp tục đi....."

Lỗi tai Tường Linh đỏ bừng. Cho dù nàng không thể hiểu rõ sâu sắc hai từ *gợi cảm*, nhưng lại cảm thấy âm thanh của Lâm Thanh Khải lúc này thật sự rất gợi cảm.

Một tay Lâm Thanh Khải đề bả vai nàng, tay kia thì tiếp tục chơi đùa với vú nàng. Sau đó lại đột nhiên bóp miệng nàng, duỗi ngón trỏ út vào: "Liếm nào."

Tường Linh thử lấy đầu lưỡi chạm chạm ngón tay của hắn.

"Đầu lưỡi dùng sức liếm vào." Lâm Thanh Khải thăm dò vào sâu hơn, ngón tay đảo loạn trong miệng nàng, từng chút một dạy cho nàng. "Đúng vậy, liếm giống như vậy....."

Tường Linh ngậm ngón tay của hắn, lại cảm thấy đầu v* bị quy đầu nóng bỏng của hắn thô bạo nghiền qua vài lần. Không ngăn được tiếng rên rỉ trong miệng, lập tức bật ra.

"Lẳng lơ nữa vào." cõn th* t Lâm Thanh Khải cứng đến phát đau.

"Hút nữa nào."

Tường Linh nghe lời ngậm lấy hút vào.

"Cái miệng nhỏ thật nóng." Lâm Thanh Khải nói: "Lần sau liếm dương v* t cho tôi, có được không?"

Tường Linh choáng váng gật đầu.

Lâm Thanh Khải khép mắt, nhớ lại trong mơ mình đã đè nàng ở trên giường, thao vào từ phía sau. Hắn thích đi vào từ phía sau. Cắm càng sâu, tiểu huyết sẽ chảy nước càng nhiều, nóng đến bỏng cả hắn.

"Tuông Linh." Hắn sắp chịu không nổi, kêu tên nàng một tiếng.

Tuông Linh a một tiếng.

"Muốn thao em." Lâm Thanh Khải thở dốc dồn dập, giữa môi còn bật ra tiếng than nhẹ. Âm thanh của hắn rất thấp: "đương v*t cắm huyết của em từ phía sau, thao em đến mức phóng đặng phải kêu ra."

Nghe hắn nói như vậy, xương cốt Tuông Linh đều tê rần. Răng nàng ngậm lại, không tránh khỏi cắn vào ngón tay của hắn.

"Hừ." Lâm Thanh Khải nặng một tiếng, eo lập tức căng thẳng: "Bị em cắn bẩn mắt."

Hắn nắm côn th*t dùng sức thọc vào khe vú của nàng vài lần nữa.

"Muốn tôi bắn chỗ nào?"

"Bắn trên mặt em, hay là bắn ở trên vú?"

Tuông Linh lắc đầu, đừng có bắn trên mặt nàng.

Lâm Thanh Khải từ trên cao nhìn xuống cái miệng nhỏ nàng đang ngậm ngón tay hắn, liền nheo mắt lại, tưởng tượng vật miệng nàng đang ngậm là vật dưới háng hắn.

Mã mắt tê rần, côn th*t run lên, rồi bắn ra.

Tinh dịch màu trắng hoàn toàn phun trên ngực Tuông Linh, còn có hai giọt đậu trên đầu v*.

Lâm Thanh Khải một mặt vuốt ve côn th*t kéo dài khoái cảm, một mặt cúi xuống ngậm lấy đầu v* của nàng vào trong miệng, dùng đầu lưỡi liếm đi hai giọt kia.

đầu v* Tuông Linh đột nhiên bị hút lấy, dường như không thể chịu nổi, ngửa đầu a ra tiếng.

Khi Lâm Thanh Khải hút phát ra tiếng chắc chắc, Tuông Linh dựa vào trên thân cây, trước người là cái đầu không ngừng hoạt động. Việc này khiến nàng nhận thức rằng bản thân lại tăng thêm vài phần dâm đãng cấm kỵ. Trong lòng nàng rung động, bàn tay xoa một đầu tóc ngắn cứng cứng của nam sinh, dần dần vô thức mà đẩy bộ ngực đi vào sâu hơn.

Lâm Thanh Khải cười, dùng lực lớn hơn nữa mà mút đầu v* cứng rắn. Tiếng nước bọt vang lên càng rõ ràng, một tay hắn leo lên lại, bắt lấy một bên khác mà vuốt ve.

Phía dưới Tuông Linh lại ướt, khi hắn dùng răng ngậm đầu v* mà miết, nàng vừa ưỡn ngực ra trước liền phun nước.

Lâm Thanh Khải vẫn gặm chơi một lát nữa.

Đội cả người nàng đứng vững, hắn mới ngẩng đầu nhìn nàng: "Chỉ thế này thôi cũng có thể tiểu ra?"

Tuông Linh đứng liệt chỗ đó, nghiêng đầu không nói. Chính nàng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, lần này, hắn thậm chí còn không chạm vào phía dưới.

"Thật sự là tiểu tao hoá sao?" Lâm Thanh Khải câu môi cười. Hắn duỗi tay sờ sờ mặt đất, có ý chọc nàng: "Trên mặt đất đều bị nước của em làm cho ướt hết, chờ lát nữa có người khác đến gần là có thể ngửi thấy mùi của em."

"Đừng nói nữa mà." Tuông Linh gượng tay che mặt lại.

Lâm Thanh Khải dùng nước khoáng rửa sạch tinh dịch trên người nàng, đầu v* phần mềm, có mùi hương của thiếu nữ. Hắn không nhìn được, đôi mắt liền tối sầm lại, lại cúi đầu mổ xuống.

Trước ngực Tuông Linh lại một trận tê dại, nàng đẩy bờ vai của hắn ra, sợ hắn lại làm lần nữa.

"Hút vú có sướng không?" Lâm Thanh Khải ngược mặt lên hỏi.

Tuông Linh đỏ mặt gật đầu.

"Nói chuyện."

"Có."

Lâm Thanh Khải dán sát vào: "Nói sướng."

"..... Sướng." Âm thanh Tường Linh nhỏ như muỗi.

Lâm Thanh Khải rút người về, sửa sang lại nội y cho nàng, rồi kéo áo xuống, lại nhéo ngực nàng, xoa nhẹ một phen.

Chờ hắn quay qua sửa sang cho chính mình, Tường Linh mới thở phào, trên ngực phập phồng lên xuống. Hắn vừa rồi đến gần như vậy, hô hấp đều phả vào môi nàng. Tường Linh thiếu chút nữa cho rằng hắn muốn hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hôn môi trong tư tưởng của nàng là biểu hiện của việc xác định tình cảm.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, nếu Lâm Thanh Khải hôn nàng, nhất định là hắn có thích nàng. Nhưng nếu không có mà lại làm việc này nhiều lần như vậy, chỉ có thể là do xuất phát từ nhu cầu của thân thể.

Nàng nghĩ tới mà tâm có chút trống trải.

Hai người đi ra khỏi cánh rừng, trong tay Lâm Thanh Khải chỉ còn một chai Nồng Phu Sơn Tuyền. Hắn vặn nắp chai rồi đưa cho Tường Linh.

Tường Linh uống xong, hắn thật thông dong lấy lại, ngửa cổ uống hai hớp đầy. Động tác lưu loát đến mức Tường Linh không kịp phản ứng lại.

"Làm sao vậy?" Lâm Thanh Khải nhìn nàng.

Tường Linh vội vàng chuyển mắt: "Không có gì."

"Còn khát hả?"

"Hết khát rồi." Tường Linh lắc đầu.

Lâm Thanh Khải nhìn nàng, nhướn mày cười: "Chảy nhiều nước như vậy, đã bù lại đủ rồi sao?"

Bọn họ đã đi đến khu dạy học. Giờ tự học buổi trưa đã kết thúc, một vài học sinh không nhớ đóng cửa nhà vệ sinh và nơi rót nước sôi, cửa mở toang thông thẳng qua hành lang bên cạnh.

Tại chỗ này, hắn lại nói ra vậy, Tường Linh có loại cảm giác bị lột đến trần trụi. Cô nàng phỉếm hồng, cúi đầu không đáp lời.

Phản ứng này của nàng tựa hồ làm Lâm Thanh Khải rất sung sướng.

Chạm vào một cái liền tao, không chạm vào lại xấu hổ.

Tay trái hắn đút trong túi quần, hơi cúi thấp đầu, lại gần bên tai nàng hỏi: "Có phải quần lót đã có thể vắt ra nước rồi đúng không hả?"

"Ừm." Tường Linh thấp giọng đáp.

Vốn muốn đi sang một bên khác trốn, nhưng lại bị tay hắn kéo trở về: "Đi vào còi ra đi."

"Sao cơ?" Tường Linh ngẩn ra một chút.

"Còi ra cho tôi." Rõ ràng là lời nói rất đáng khinh, nhưng âm thanh hắn lại khiến cho rất dục hoặc.

Tường Linh ngậy thơ mờ mịt ngẩn đầu: "Buổi chiều còn phải đi học nữa."

Lâm Thanh Khải cười nhẹ: "Em định mặc như vậy đi học sao, không cảm thấy ướt át khó chịu hả?"

Nhưng bên trong cũng không thể không mặc gì cả. Nàng lại tìm cớ: "Lần trước không phải đều ném đi sao..... Anh muốn cái này làm gì....." Tiếng nói càng về sau lại càng nhỏ dần.

"Lần trước là do tôi bẩn." Lâm Thanh Khải nói: "Hôm nay đều là nước trong huyết của em."

Âm thanh của hần thấp hần xuống: "Để tôi tôi cầm cọ dương v*t."

"Nhưng mà....."

Lâm Thanh Khải ôm bên hông nàng một phen: "Nghe lời nào."

Cũng may nhà vệ sinh trong trường có vách ngăn.

Tường Linh đi vào một phòng nhỏ tận cùng bên trong, dựa vào tường cời quần lót ra.

Quần lót của nàng bình thường đều chỉ một kiểu, màu trắng tinh, có ít đường viền hồng nhạt. Cầm trên tay, ngón tay đều có thể cảm nhận được độ ẩm. Vừa rồi chảy thật là nhiều nước.

Tường tượng khi giao nó cho Lâm Thanh Khải, thân thể tự nhiên lại rụt rụt.

Buổi chiều hần cũng phải đi học, sau đó còn cùng các nam sinh khác nói chuyện phiếm hoặc là chơi bóng với nhau, mà trên người lại đem theo cái thứ dính đầy dâm dịch của chính mình.....

Tường Linh thở dốc rất nhỏ.

Khu dạy học được thiết kế nối liền với hành lang. Cánh tay Lâm Thanh Khải gác trên lan can, thân sắc sơ đạm, nhìn xuống dưới lầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nghe thấy tiếng nàng đi tới, liền quay đầu lại: "Xong rồi?"

"Ừm." Đầu Tường Linh rũ xuống, nhìn dưới nền mà đi tới.

Lâm Thanh Khải cười, dặt tay nàng cùng nhau đút vào túi quần của hần.

Không có quần lót, vải quần jean liền trực tiếp cọ xát với môi âm hộ non mềm.

Tường Linh ngồi vào chỗ, tận lực không động chân. Nhưng vẫn không nhịn được miên man suy nghĩ, mỗi khi cảm thấy hạ thân không khoẻ, liền không khỏi nhớ đến lời nói của Lâm Thanh Khải, rồi lại tưởng tượng đến ban đêm hần nằm trên giường ở ký túc xá, cầm cón th*t dán vào quần lót của mình, một bên xoa nắn một bên thở dốc.

Cảm thấy thật sự rất đáng thẹn.

【 Không có mặc quần lót, tiểu huyết có khó chịu không? 】 Hần gửi tới một tin nhắn.

Tường Linh nhắn lại một hàng dấu ba chấm thật dài.

Đợi một lát, Lâm Thanh Khải cũng không nhắn lại. Tường Linh vẫn sợ sẽ bị ai nhìn thấy, liền nhắn xóa.

Đúng lúc tiết học kết thúc, nàng đi lấy một ly nước ấm. Đến khi trở về, bạn cùng bàn kêu nàng một tiếng: "Di động của cậu vừa rồi rung lên, không biết là tin nhắn hay là ai gọi."

Tường Linh cầm lên xem.

Vẫn là dãy số kia của Lâm Thanh Khải: 【 Về sau tôi dùng đầu lưỡi giúp em liếm. 】

Chỉ là lơ đãng nhìn lướt qua như vậy, chỗ âm để nháy mắt liền tê dại một chút.

Mặt Tường Linh nóng bừng lên.

"Bang" một tiếng, nàng ném điện thoại lên trên bàn.

"Làm sao vậy?" Bạn cùng bàn thấy kỳ quái hỏi nàng: "Là tin nhắn của ai vậy?"

"À, chỉ là quảng cáo rác rưởi thôi." Tường Linh ậm ừ trả lời.

Nàng ngồi xuống, đầu óc trống rỗng hơn nửa ngày.

Nơi đó..... Cũng có thể liếm được sao.

Nàng cảm thấy mình giống như bị lọt vào một cái động không đáy. Mà chính tay Lâm Thanh Khải là người đẩy nàng xuống dưới đó. Tuy rằng hoảng loạn là vậy, đáy lòng cũng không thể xác định điều gì, nhưng nàng vẫn chờ mong cánh tay này lại đẩy nàng đến chỗ càng sâu hơn nữa.

Đôi khi Tường Linh cảm thấy thật vô định. Nàng không biết một khi rơi xuống đáy, chờ đợi nàng sẽ là cái gì. Và Lâm Thanh Khải cũng sẽ ở chỗ đó sao?

Hắn lại tìm nàng, đã là vài ngày sau.

Buổi tối, Tường Linh tắm rửa xong, nằm ở trên giường lướt Weibo một lát, mới vừa thả di động xuống chuẩn bị ngủ, Lâm Thanh Khải lại trực tiếp gọi điện đến.

Hạ Phô đã sớm bắt đầu ngáy nhẹ, Tường Linh lo lắng sẽ làm ồn đến cô ấy. Đầu tiên cầm tai nghe vào, sau đó bò xuống giường trốn vào phòng vệ sinh.

"Alo." Giọng rất nhỏ.

Âm thanh Lâm Thanh Khải sản xuất: "Lâu quá vậy."

"Bạn cùng phòng đều ngủ cả rồi." Tường Linh trầm mặc hai giây: "Sao anh vẫn chưa ngủ?"

"Ừ."

Ừ là có ý gì..... Tường Linh cũng không hé răng. Thật an tĩnh. Nàng có thể nghe thấy tiếng điện thoại rì rì cùng với tiếng hít thở của Lâm Thanh Khải.

Bên kia Lâm Thanh Khải cách rất lâu mới nói: "Vừa nhớ tới em, tôi lập tức cứng."

"Nên làm sao bây giờ?"

Tường Linh lấy ngón tay bóp thật nhẹ từng lỗm thịt trên mu bàn tay, không lên tiếng nữa.

"Không nói lời nào nữa tôi sẽ cúp máy đó." Lâm Thanh Khải đạm thanh nói.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn không chịu cúp máy.

Tường Linh nỗ lực suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc nghĩ đến điều gì nên hỏi lại: "Ký túc xá các anh không có ai sao?"

"Sợ bị người khác nghe được hả?" Lâm Thanh Khải hỏi.

"Anh nói cái kia..... Để người khác nghe thấy thì....."

"Cái nào?" Tiếng Lâm Thanh Khải cười khê truyền tới, thật rõ ràng lọt vào trong tai nàng: "Cứng sao?"

Tường Linh ừm một tiếng.

Lâm Thanh Khải bắt tay duỗi đi xuống: "Thật cứng, em sờ sờ thử xem?"

Tường Linh kì lạ lại làm theo giọng nói đó.

"Trướng đến phát đau." Lâm Thanh Khải chậm rãi vuốt ve "Đã rất lâu không thao tiểu huyết rồi."

Trong lòng Tường Linh bỗng dưng nhảy dựng lên: "Anh đó, bạn gái đâu rồi?"

Lâm Thanh Khải cười.

Giọng nói có chút ách lên, ý cười thật rõ ràng: "Sớm chia tay rồi."

Tường Linh rũ mắt nhìn vết nước đọng trên mặt sàn, khóe môi không nhịn được nhếch lên.

Lâm Thanh Khải ở đầu bên kia đằng hắng hai tiếng: "Biết trong tay tôi đang cầm cái gì không?"

Tường Linh có thể đoán được: "Là quần lót....."

Lâm Thanh Khải cách lóp vài kích thích dương v*t của chính mình: "Quần lót của em."

"Còn có mùi tiểu huyết của em nữa." Âm thanh của hắn tràn đầy áp lực.

Trong thân thể của Tường Linh dần dần có cảm giác. Nàng có chút muốn sờ chính mình.

"Ngứa hả?" Lâm Thanh Khải hỏi.

Giọng Tường Linh rất thấp đáp lại.

Lâm Thanh Khải nói tiếp: "Nhớ rõ tôi xoa cho em như thế nào không? Dùng ngón giữa đó."

Tay Tường Linh chậm rãi đẩy quần lót ra.

"Ấn vào rồi đánh vòng." Tiếng thờ dốc của Lâm Thanh Khải rất thấp: "Huyết ngựa hay không ngựa?"

"Có chút ngựa ạ." Tường Linh xoa âm đế của chính mình, cổ ngựa ra sau dựa vào trên tường.

"Xoa nhanh lên." Động tác trên tay Lâm Thanh Khải cũng theo đó nhanh hơn: "Xoa sướng rồi nước mới nhiều, dương v*t của tôi cắm vào mới thoải mái."

Tường Linh nhin xuống không phát ra âm thanh, còn phân tâm muốn lưu ý động tĩnh của bạn cùng phòng ở bên ngoài.

"Ra nước rồi sao?" Lâm Thanh Khải hỏi.

"Ừm." Tường Linh đưa ngón tay thăm dò ở dưới, sờ sờ miệng âm đ*o: "Thật ướt, còn có dính dính."

Lâm Thanh Khải ách giọng nói: "Thật tao."

Hắn loát côn th*t hai lượt: "Muốn để tôi hút vú cho không?"

Tường Linh nhắm mắt lại, nhớ đến dư vị đầu lưỡi của hắn châm ngòi khiến cho đầu v* ướt nóng: "Muốn ạ."

"Lấy ngón tay dính chút nước tiểu huyết chảy ra." Lâm Thanh Khải dạy cho nàng.

"Dính rồi thì....."

"Về lên núm vú đi."

Kể tiếp liền có chút không thầy dạy cũng hiểu, lòng bàn tay Tường Linh theo bản năng đảo vòng quanh đầu v*.

"Có giống tôi hay hút cho em không?" Lâm Thanh Khải dùng sức xoa dương v*t.

"Giống..... A....." Tường Linh cảm giác được đầu v* của mình dưới đầu ngón tay đã cứng lên: "Rất giống đầu lưỡi của anh."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nàng rất thích nghe tiếng thờ dốc đè nén của nam sinh này khi đang chìm trong tình dục, nhất là lúc bị tình cảm thôi thúc.

Tường Linh nhắm mắt. Trong bóng tối, thính giác càng trở nên mẫn cảm hơn, âm thanh của Lâm Thanh Khải trực tiếp lọt vào trong tai rồi lan ra khắp cơ thể của nàng.

"Có thích đầu lưỡi của tôi không?" Hắn thanh giọng nghèn nghẹn hỏi.

Thích.

Không chỉ mỗi đầu lưỡi, nơi nào của anh, em cũng thích.

Tường Linh ừm nhỏ.

đầu v* trướng trướng, bầu ngực cũng theo đó buộc chặt. Nàng dùng tay ôm ngực trái của mình, thử dùng sức xoa.

Không đủ. Cảm giác không giống nhau.

Tay Lâm Thanh Khải lớn hơn nữa, đốt ngón tay cũng thô hơn, giống như có dòng điện chạy qua. Mỗi lần chạm vào, cả người nàng lập tức mềm oặt. Bàn tay hắn có thể bao hết một bên vú, lực đạo xoa bóp cũng vừa vặn, có thể khiến nàng tê dại.

Có chút..... Muốn được hắn xoa nhẹ.

Lâm Thanh Khải thờ dốc nhanh hơn: "Tiểu lăng lợ, dương v*t của tôi trướng muốn chết, muốn chọc vú của em."

Tường Linh nghe hắn nói liền cảm thấy vừa thẹn lại vừa kích thích. Phía dưới trống rỗng thật sự khó chịu, nàng kẹp hai đùi lại.

"Có phải ngựa đến không chịu nổi đứng không?" Lâm Thanh Khải hỏi.

"Phải..... Rất ngứa....." Tay Tường Linh mò xuống giữa hai chân, lấy đầu ngón tay dè lên âm đế.

Đỉnh cơn th*t của Lâm Thanh Khải đã ri ra dịch nhầy, hấn cọ mả mắt vào quần lót của Tường Linh.

"Muốn làm cách nào cho hết ngứa?" Hấn thấp giọng hỏi: "Liếm cho hết ngứa, hay là cắn vào thao cho hết ngứa?"

Tường Linh cắn môi lắc đầu: "Không biết....."

"Sao lại không biết?" Lâm Thanh Khải cười: "Tôi một bên dùng đầu lưỡi liếm huyết cho em, một bên cắn ngón giữa vào thao, có được không?"

"A....." Tường Linh ưỡn cằm. Nàng bị hấn trêu đến khóc, không dám tưởng tượng dựa theo lời hấn nói. Mối Lâm Thanh Khải để ở nơi đó.....

"Muốn không?" Hấn vẫn không chịu bỏ qua.

"Muốn tôi liếm cho không? Không cần tay, đầu lưỡi cũng có thể cắn vào bên trong chỗ đó của em."

Ngón tay của Tường Linh nhấn càng thêm dùng sức, âm đế giống như nở rộ, nàng nhịn không được kêu ra tiếng.

"Liếm đến khi em chảy nước cho tôi mát." Lâm Thanh Khải ách thanh nói: "Tiểu huyết cũng có thể hút ra nước đó, có biết không?"

Tường Linh nghe hấn càng nói càng quá đáng, ngứa ngáy trong cơ thể tụ tập hết lên trên đầu ngón tay của nàng, càng ngày càng mãnh liệt, chịu không nổi nữa.

Nàng dồn dập thở dốc, nhớ đến giấc mơ kia, mình bị hấn áp lên tường dùng cơn th*t thô nóng mãnh liệt thọc vào rút ra.

Thật sự rất ngứa.

"Có muốn dương v*t của tôi không?" Lâm Thanh Khải nghe ra nàng sắp cao trào, càng trần trụi mà kích thích nàng.

"Đờ dương v*t cao chút, cắn vào huyết của em, vừa thô vừa cứng, dùng sức mài bên trong thịt của em....."

Tường Linh gất gao cắn môi dưới. Chỗ ở sâu bên trong âm đ*o trở nên điên cuồng, giống như thật sự kẹp chặt hấn, rồi đột nhiên cao trào. Một dòng nước phun ra. Nàng dựa vào trên tường, cả người co rụt lại, vẫn còn đang chảy nước.

"Phun nước rồi?" Lâm Thanh Khải hỏi.

Tường Linh sưng đến mức âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở: "Thật nhiều, vẫn còn đang chảy....."

"Mẹ nó." Lâm Thanh Khải thở hỗn hển hai tiếng thật mạnh.

"Em khiến tôi chết mất."

Hấn ngựa đầu bạo lực xoa lên gáy th*t, tưởng tượng d*m thủy của nàng tràn lan phía dưới, kẹp lấy gáy th*t hấn vừa nóng lại vừa chặt.

Trong đầu Tường Linh hoàn toàn trống rỗng.

Nàng lần đầu tiên tự chơi mình tới cao trào, thân thể mềm oặt xuống. d*m thủy phía dưới dọc theo chân nhỏ chảy xuống sàn.

Qua thật lâu, Lâm Thanh Khải mới thấp giọng rên ri một tiếng. Tiếng hít thở mới chậm rãi bình phục.

"Âm thanh thật phóng đảng, tôi chỉ nghe thôi mà cũng có thể bắn ra được." Hấn cười cười.

Suy nghĩ của Tường Linh vẫn còn trì trệ, lúc nghe hấn nói, vô ý thức hỏi lại: "Anh bắn rồi hả?"

"Bắn rồi." Lâm Thanh Khải nói: "Em kêu lẳng lơ đến vậy, ai chịu nổi."

Giọng nói bên kia của hấn lại rất tốt: "Bắn ra trên quần lót của em, rất nhiều."

Não bộ của Tường Linh vẫn còn mơ màng, nàng ngồi xuống, ôm lấy đầu gối. Cũng không nghe rõ hấn vừa mới nói cái gì.

Thấy nàng im lặng không lên tiếng, Lâm Thanh Khải hỏi: "Làm sao vậy, cao trào hơi quá mức sao?"

Tường Linh lắc đầu. Sau đó mới nhận ra cách điện thoại hấn sẽ không nhìn thấy.

Nàng liền kêu hấn một tiếng: "Lâm Thanh Khải."

"Sao vậy?" Lâm Thanh Khải đáp.

Tường Linh cũng không biết chính mình muốn nói cái gì. Chỉ cảm thấy trong tay cùng trong lòng đều trống không, muốn bắt lấy cái gì đó. Vẫn luôn muốn kêu tên hắn.

Trong điện thoại lại là một đợt tĩnh lặng.

Qua một lúc khá lâu, Lâm Thanh Khải mới cười một tiếng: "Nhớ tôi à?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đêm quá an tĩnh, Tường Linh có loại ảo giác độ ẩm đang dần tăng theo lời hắn nói. Đầu nàng gác trên đầu gối, nơi đáy lòng trở nên thật mềm, mềm đến độ ngọt mà.

Đầu kia điện thoại, Lâm Thanh Khải không chút để ý giữ trầm mặc. Khi cho rằng nàng sẽ không đáp, yên lặng một lát, lại nghe thấy một âm thanh rất cần thận: "Ừm".

Giống như bị móng vuốt mèo khều nhẹ.

Khóe môi Lâm Thanh Khải cong lên: "Ngày mai tan học ở phòng học chờ tôi."

Ngày hôm nay là thứ sáu, ngày mai liền đến cuối tuần, học sinh trong lớp đều đồng lòng kích động. Nhấn đến một tiết cuối cùng buổi chiều, cả một đám đã sớm đứng ngồi không yên. Chủ nhiệm lớp lại cố tính nói lâm nhảm, phân phó xong nhiệm vụ lại bắt đầu tổng kết kết quả học tập cuối tuần, đây đưa đây cả không chịu tha người.

Tiếng chuông tan học reo lên, lớp bên cạnh lúc đầu chỉ ồn ào vài tiếng, rồi lại biến thành lục đục náo loạn. Trên hành lang cũng dần ồn ào lên, bóng người qua lại đông hơn.

Tường Linh ngồi ở chỗ bên trong dựa cửa sổ, tim đập có chút mau.

Tường tượng lát nữa sẽ được gặp Lâm Thanh Khải, vẫn không nhịn được khẩn trương. Đặc biệt sau khi trải qua một buổi tối hôm qua..... Cùng hắn nói chuyện qua điện thoại để tự an ủi.....

Lúc ấy cảm xúc bị kéo cả lên, cảm thấy tâm thận không biết chết chỗ nào rồi. Sau khi rửa mặt, được nước lạnh kích thích, đột nhiên liền thanh tỉnh.

Tự mình chơi đùa mình, còn kêu thành như vậy. Cực kỳ không còn mặt mũi. Cũng không biết Lâm Thanh Khải người này, đến tốt cùng làm thế nào vẫn có thể bình tĩnh như thường được vậy?

Vành tai chợt nóng lên, bạn cùng bàn dùng đầu bút chọc cánh tay nàng, đề thấp đề thanh nói: "Nhìn bên ngoài kia!"

Tường Linh ngẩng đầu nhìn, tự động gạt qua những người qua đường hay đi trên hành lang, liền bắt gặp ánh mắt nhàn nhạt của Lâm Thanh Khải. Hắn tựa vào trên lan can ở bên ngoài phòng học, nghe mấy mấy nam sinh khác trò chuyện, bộ dáng là câu được câu không.

Tóc ngắn giống như mới vừa đi cắt, cắt thật sự lưu loát, để lộ ra mặt mày càng lập thể hơn. Hắn nhìn thấy Tường Linh, đuôi lông mày nhếch lên, ở xa xa ném cho nàng một ánh mắt.

Tôi, chờ, em

"Hình như Lâm Thanh Khải đang nhìn chúng ta bên này đó." Bạn cùng bàn nhìn nhìn, nhỏ giọng nói với nàng.

Tường Linh nhanh chóng thu tầm mắt về. Tiếp tục nhìn chăm chăm lão thầy đứng trên bục giảng văng nước miếng lung tung, nàng nhìn chăm chăm đến độ phi thường chuyên chú. Qua hai phút, lại trộm đảo mắt liếc qua đó, Lâm Thanh Khải đã dời ánh mắt đi.

Hắn xoay người, đưa lưng về phía bên này, trực diện đón gió. Tay áo màu trắng phấp phồng, bả vai vừa rộng lại vừa thẳng.

Ước chừng kéo dài được gần nửa tiếng, lão thầy mới nói đã ghiền: "Được rồi, lần trở về nhà đi thôi."

Phòng học trong nháy mắt âm ỉ hẳn lên.

Tường Linh bắt đầu chậm rì rì mà soạn sách vở bỏ vào cặp sách. Thật ra cũng không có mấy quyển mà soạn, cứ ném vào, rồi lại lấy ra, chủ yếu chỉ để

kéo thời gian. Nàng chậm chậm đi ra khỏi chỗ, rồi lại lẹ mọ đi quét dọn vệ sinh với bạn học. Xung quanh thừa thớt dần, cuối cùng phòng học cũng không còn ai.

Khi Lâm Thanh Khải sai hai chân thon dài bước đến, liền thuận tiện đá cửa đi vào.

Hắn cũng không định tìm chỗ mà ngồi xuống. Trên vai lười biếng đeo cặp sách, đôi tay thì đút trong túi quần: "Tôi nhớ có dặn tôi chờ em mà."

Tường Linh đứng lên, rất thành khẩn xin lỗi hắn.

Lâm Thanh Khải cười, thuận thế dựa nửa người vào cạnh bàn học ở giữa lối đi nhỏ: "Lại đây để tôi sờ một lát coi."

"Ồ chỗ này sao?" Tường Linh đỏ mặt.

"Ừ."

Lâm Thanh Khải lười nói thêm cái gì, kéo nàng đến trước người, cánh tay dài duỗi ra, ôm người vào trong lòng: "Không phải nhớ tôi sao?"

Tâm Tường Linh thật nhẹ nhõm nhạo một chút. Nàng không tránh đi, ngược lại thối phồng lên dừng khí, lặng lẽ vòng tay của mình quấn trên eo của hắn.

Vải áo của Lâm Thanh Khải thật mềm, lòng bàn tay nàng có thể trực tiếp chạm được cơ bắp trên eo hắn, săn chắc lại thật ấm áp.

Tường Linh tựa như bị phóng, rút tay lại, chỉ dám khẳng khẳng túm áo hắn.

Lâm Thanh Khải chui đầu hõm vai nàng, hôn hôn.

"Trên người thật thơm." Âm thanh hắn hàm hồ, ngậm lấy vành tai của Tường Linh, nặng nề mút hai lượt.

Eo của Tường Linh mềm đi. Thịt non trên vành tai mãi cảm đến lợi hại.

"Tôi hôm qua tự chơi chính mình, vuốt có sướng không?" Lâm Thanh Khải cắn lỗ tai nàng.

Tường Linh trốn đi: "Đừng đụng đến lỗ tai em mà....."

Lâm Thanh Khải cười một tiếng: "Vậy tôi nên đụng chỗ nào?"

Tường Linh không đáp, tiếp theo cò kè mặc cả: "Cũng đừng làm ở phòng học....."

"Một hai phải ở phòng học." Tay phải Lâm Thanh Khải bắt lấy ngực nàng, cách lớp áo ngực bóp mấy cái.

Hắn hỏi nàng: "Ngày hôm qua có tự mình xoa vú không?"

"..... Có." Tường Linh thành thành thật thật trả lời.

Lâm Thanh Khải nheo mắt: "Tôi xoa sướng hơn, hay chính mình xoa sướng hơn?"

Tường Linh chần chờ, liếc hắn một cái, lắc lắc đầu.

Lâm Thanh Khải hiểu ý. Hắn cong khoe môi: "Xấu hổ cái gì, tôi thích em tao một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tôi thích em

Tôi thích em tao một chút.

Cũng như vậy nhưng lại kém mất ba từ.

Hoàng hôn mùa xuân thật dịu dàng.

Trên bảng đen trong phòng học vẫn còn tràn ngập nhiệm vụ cuối tuần của các tổ. Lâm Thanh Khải lười nhác dựa vào trên bàn học, một tay vòng sau

thắt lưng nàng. Váy liền áo rất mỏng. Tường Linh có thể cảm nhận được ngón tay hần rê dọc theo sống lưng nàng mà vuốt ve lên xuống.

Tê tê, lại thật thoải mái.

Hành động này khiến cho Tường Linh có loại ảo giác giữa bọn họ đã sớm thân mật từ lâu.

Nàng lúi cúi kéo góc áo hần, âm thanh thật nhẹ đáp: "Tương đối thích anh xoa."

Lâm Thanh Khải thấp giọng cười: "Vì sao vậy?"

Tường Linh dấn đầu mình vào trên vai hần, giấu mặt đi: "Càng..... Có cảm giác hơn."

Hai người dán lại gần. Động tác tay của Lâm Thanh Khải ở sau eo nàng càng thuận tiện hơn. Đầu ngón tay hần cách váy tìm được quần lót bên trong như có như không dọc theo con đường nhỏ kia thăm dò xuống dưới.

Tường Linh nhấc eo ra sau trốn, tay hần lại kịp lúc giữ nàng lại.

"Càng có cảm giác gì?" Còn ở đó mà lấy lời nói của nàng trêu chọc nàng.

Tường Linh gác trên đầu vai hần, nhỏ giọng nói: "Chính là cảm giác rất thoải mái."

"Vui thoải mái thì tiểu huyết mới chịu ướt, có phải không?"

Tường Linh ừm một tiếng.

Yết hầu Lâm Thanh Khải lặn nhẹ, tay rũ xuống, vén bên váy trái của nàng lên.

Tường Linh bị dọa sợ, giữ tay hần lại.

Lâm Thanh Khải nhìn nàng, đậm thanh hỏi: "Không muốn để tôi chạm vào ư?"

Tường Linh lắc đầu: "Vẫn đang ở trong phòng học đó."

Hiển nhiên Lâm Thanh Khải chỉ đề ý đến một vấn đề là nàng có cho hần chạm vào hay không thôi. Hần cười: "Ồ phòng học không phải càng kích thích hơn sao?"

Hần rất dễ dàng tránh thoát bàn tay của Tường Linh, lòng bàn tay men theo đùi nàng vỗ đi lên.

Tường Linh giật cả mình. Cái cảm giác có dòng điện chạy dọc người này lại xuất hiện. Bàn tay hần thật nóng, mân mê trên thịt đùi tạo ra nhiều đợt tê dại. Tê đến mức xương cốt Tường Linh cũng nhũn mất.

Lâm Thanh Khải mở miệng bình phẩm, tiếng nói đã mang theo nhiều hương vị tình dục hơn trong đó: "Thật thật là mềm."

Hần nghiêng đầu cắn vành tai nàng.

Bàn tay phía dưới tiếp tục mò vào trong, ở phần đùi chơi đùa một lượt, rồi lại vòng đi lên.

Hô hấp của Tường Linh giống như bị gián đoạn, nàng cảm giác được rất rõ ràng đầu ngón tay của hần đang đẩy quần lót của nàng ra.

Bên trong đã sớm ướt. Lúc tan học, khi quay đầu thấy cảnh hần ở bên ngoài dựa vào trên lan can, nàng lập tức ướt.

Lâm Thanh Khải giống như thật vừa lòng, đẩy ngón tay trơn tuột vào trong: "Chảy nước khi nào vậy?"

Tường Linh nói dối: "Vừa rồi....."

"Phải không?" Lâm Thanh Khải cười.

Hần cũng không nói không tin, chỉ buông tha cho vành tai nàng. Đầu lưỡi ướt nóng dọc theo cắn cổ liếm xuống dưới, lưu luyến trên xương quai xanh của nàng, cổ tình trêu chọc làn da mỏng manh nơi đó.

Tường Linh bị hần đùa bỡn đến mức cả người cứng đờ, mới vừa ngẩng cổ, ngón tay nơi quần lót liền bắt đầu trêu chọc âm đế rất có kỹ xảo.

Nàng nhất thời không nhận được, kêu ra tiếng.

Tay Lâm Thanh Khải càng đi sâu vào trong. Sờ soạng môi nhỏ âm hộ. Hần muốn nước của Tường Linh, cho nên làm cho môi nhỏ âm hộ trở nên ướt át, vuốt ve qua lại: "Chỗ này mềm nhất, có phải không?"

Toàn thân Tường Linh có chỗ nào yếu ớt nhất đã bị hần niết một lúc. Nàng mềm đến không thẳng người được, tay bám thật chặt eo thon của Lâm Thanh

Khải, gật đầu.

"Tiểu huyết mềm." Âm thanh của Lâm Thanh Khải hạ thấp.

Hắn hơi cúi người, bế Tường Linh đặt lên bàn.

Hắn lôi kéo quần lót của nàng cởi ra. Rồi tách chân nàng.

Tường Linh chỉ cảm thấy kiểu tư thế này cực kỳ thẹn thùng. Khép chân lại cũng không được, mà không mở ra cũng không được. Hạ thân trần trụi lộ ra, có thể cảm nhận được cả không khí và ngón tay hắn sờ hữu độ ẩm hoàn toàn khác biệt.

"Lâm Thanh Khải....." Nàng có chút hoảng loạn.

"Không có việc gì." Lâm Thanh Khải thấp giọng nói: "Đề tôi nhìn thử tiểu huyết nào."

Hoàng hôn đã tàn, ánh sáng biến thành màu cam, chiếu đến sườn mũi và đôi môi khá mỏng của Thanh Khải. Đôi mắt đáng lẽ vốn thanh tịnh bây giờ tất cả đều là dục vọng cuộn cuộn.

Hắn vén váy Tường Linh lên.

Tường Linh chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tối đen của hắn, lại theo bản năng cảm thấy tầm mắt của hắn dường như mang theo cả sự nóng bỏng. Như thể là thật vậy, tê tê đánh vào trên âm đế, rồi lại theo âm đế đi đến khe hở nhỏ hẹp kia..... Tùy ý mà lại dâm mãnh.

Chỉ mới bị nhìn như vậy, chỗ đó của nàng lập tức rụt một chút.

Lần này Lâm Thanh Khải có thể nhìn thấy thật rõ ràng chất lỏng trong suốt từ trong miệng huyết nàng chảy ra. Đôi mắt hắn tối sầm lại, cười: "Có phải thật kích thích đúng không? Vừa rồi lão thầy của em vẫn còn đứng trước mặt nói chuyện, bạn học vừa mới đi, em liền giương chân cho tôi xem huyết."

Tường Linh bị hắn nói khiến mặt nóng tai hồng. Chân nàng gấp lên, muốn tránh khỏi tầm mắt của hắn, nhưng lại bị ngăn lại.

"Đã có người khác thấy qua chỗ này của em chưa?" Lâm Thanh Khải nắm chân nàng hỏi.

Tường Linh nhấp môi lắc đầu.

"Ngoan lắm." Lâm Thanh Khải sờ sờ tóc nàng.

Hắn dùng tay tách ra môi nhỏ âm hộ lấy lộ.

Hai búi thịt nhỏ mềm mềm đang kẹp lấy ngón giữa rõ ràng khớp xương của hắn, hắn nhìn chăm chăm vào chỗ đó, len vào khe hở xoa nắn trên dưới. Động tác của ngón tay hoặc nhẹ hoặc trọng tác động lên âm đế.

Giống hệt ngày đó hắn dùng côn th*o cạo xát. Toàn bộ hạ thân đều tê dại. Dòng nước dưới người Tường Linh chảy không ngừng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng vang do bị ngón tay hắn đánh đập, càng lúc càng lớn.

Lâm Thanh Khải nhìn biểu hiện bên dưới của nàng: "Còn chưa bị dương v*o thao quá, mà tiểu huyết đã kêu đến vậy."

"Dừng lại thôi....." Tường Linh nhủ chặt nín.

"Có thấy ngứa không?" Lâm Thanh Khải ách thanh hỏi.

Tường Linh lung tung gật đầu. Nàng bị loại kích thích này khiến cho cả người lâng lâng, thế nên chỉ biết nhìn Lâm Thanh Khải hơi khom lưng, không hề phản ứng gì lại.

Giây tiếp theo, trên âm đế lập tức có nhiều hơn xúc cảm nóng nóng, ẩm ướt.

Thật mềm, nhưng cũng rất có lực, qua lại kích thích âm đế.

Là đầu lưỡi của Lâm Thanh Khải.

Trong đầu Tường Linh không còn sót lại gì, chỉ biết rên rỉ ra tiếng.

Làn váy hơi mỏng bị làm cho căng ra đủ loại hình dạng, hắn vùi đầu ở nơi hạ thân nàng, đầu lưỡi vòng quanh liếm láp qua lại âm đế.

Mặt lưỡi thô ráp, quét đến trên môi âm hộ, một sâu, một cạn, mút vào trong miệng khẽ cắn.

"Đừng liếm nữa....." Âm thanh của Tường Linh mơ hồ.

Lâm Thanh Khải giữ chặt eo nàng: "Liếm sướng rồi thao mới đã chứ."

Eo Tường Linh không thể động đậy, đành phải rút chân lên, thịt mềm trong đùi đã sớm bị Lâm Thanh Khải dày dò một lượt.

Lâm Thanh Khải vươn một bàn tay đỡ nàng, động tác miệng cũng không ngừng nghỉ.

Đầu lưỡi của hắn thậm chí có xu hướng muốn đâm thọc vào bên trong miệng huyết.

Tường Linh bị hắn làm nấy giờ hết ngứa rồi lại tê. "Lâm Thanh Khải, em sắp không được rồi, anh dừng....."

Đầu lưỡi của Lâm Thanh Khải ngược lại dùng lực lớn hơn nữa cắm vào bên trong chơi đùa. Tiếp đó lại dùng miệng bao lấy miệng huyết, hút nước cho nàng. Cả người Tường Linh đều run cả lên, nước đột nhiên phun ra.

Nàng kêu đến khản cả tiếng.

Lâm Thanh Khải ngồi dậy, cảm dính đầy chất lỏng. Đây là đ* m thủy của nàng.

Tường Linh nhìn hắn giờ tay, rũ rứt, dùng mu bàn tay lau một phen. Lúc mà hắn nhìn đến vết ẩm ướt đó, chỉ cười cười.

Tường Linh then thùng, Lâm Thanh Khải cúi xuống hôn nàng, nằm lên người nàng, có chút hài hước nói: "Đến lúc mà tôi lấy dương v*t thao em, có phải sẽ cần rất nhiều drap trải giường mới thấm hết cho em được đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tường Linh lắc đầu, không đáp.

Mới vừa qua cao trào, nhưng trong cơ thể vẫn cảm thấy rất trống rỗng.

Nàng không màng đến xấu hổ, nhìn vào đôi mắt của Lâm Thanh Khải, hai cánh tay thon nhẹ nhàng vòng lấy cổ hắn.

"Muốn ôm sao?" Lâm Thanh Khải hỏi.

"Dạ." Âm thanh Tường Linh bẽn lẽn. Muốn dán vào trên người hắn.

Khỏe môi Lâm Thanh Khải cong lên: "Đổi tư thế khác rồi tôi ôm em."

Nàng ngồi tựa vào cạnh bàn, mềm mại bám vào bả vai hắn, chồm cao trào bén nhọn giữa hai chân rút đi một chút.

Yên tĩnh một lát, Lâm Thanh Khải nghe thấy nàng nói cái gì đó rất nhỏ.

"Sao vậy?" Hắn nghe không rõ.

"Vừa rồi....." Tường Linh chôn mặt vào cổ hắn: "Giống như muốn chết....."

Lâm Thanh Khải cười: "Sướng đến muốn chết sao?"

Tường Linh rất nhỏ giọng: "Đặc biệt thoải mái."

Chỉ cần nhớ tới lúc nãy mặt hắn chôn trong hạ thân nàng như thế, Tường Linh liền nhẹn không được muốn rùng mình.

Môi và lưỡi là dùng để hôn môi, lại còn có thể hôn cả nơi đó.

Quả thực rất kích thích.

"Cắm vào sẽ càng thoải mái hơn nữa." Lâm Thanh Khải thấp giọng nói.

Hắn kéo người nàng ngồi nhích về phía trước.

Eo Tường Linh lập tức căng thẳng, ở ngay đây —— vật đó lại cứng rồi, còn đang nằm chính giữa hai chân nàng. Lần này không có lớp vải ngăn cách, độ ẩm chỗ quy đầu trực tiếp chạm đến môi âm hộ nóng bỏng. Ngực nàng trở nên tê rần.

Hắn đã kéo khóa quần lúc nào vậy.....

"Cứng đã nửa ngày." Lâm Thanh Khải thẳng lưng, cơn th*t thô nóng huyếch huyếch vài cái vào miệng huyết ướn ắt của nàng. "Vừa thấy huyết của em, nó lập tức trương to lên."

Tường Linh rên rỉ, nhú chân mảy nhẩn nại.

Nó vừa chạm vào một chút, chân nàng liền mềm một đoạn.

Toàn thân chỉ còn đầu ngón tay là còn sức lực, gắt gao nắm chặt vật áo sau lưng Lâm Thanh Khải.

"Cứng quá....." Bị dọa cho hốt hoảng, nàng không nhịn được kêu ra tiếng.

Lâm Thanh Khải thấp giọng đáp: "Nó muốn thao em đó."

Trần trụi lại khát vọng, gây th*t cứng rắn đặt ngay đó, chỉ cần hơi dùng sức nhấc lên một chút, đã có thể cắm vào trong thân thể vừa mềm lại vừa chặt khít của nàng.

Muốn nhịn cũng không nhịn nổi.

Mới vừa rồi Tường Linh chảy nước vẫn còn chưa ngưng, nay từng đợt lại càng ồ ạt chảy ra bên ngoài. Khiến cho chỗ hạ thể hai người tiếp xúc lấy lợi một mảng.

côn th*t không cần làm gì cũng ướt, nương theo d*m thủy chảy không dứt của nàng, dùng chút lực chọc đi lên.

"A....." Toàn bộ thân thể Tường Linh đã trở nên tê rần.

Nàng có thể cảm nhận được sự nhấn nhén trên đỉnh gây th*t, vẫn đang vận sức muốn cắm vào trong thân thể của mình. Hơn chút nữa, gần giống như muốn phá vỡ nàng.

Thật ngứa, rất muốn.

"Cho anh thao không?" Lâm Thanh Khải néo néo cầm nàng.

Tường Linh bị dục vọng nơi huyết nhỏ buộc phải gật đầu: "Muốn....."

"Muốn dương v*t sao?"

"Ừm....."

Quy đầu rất lớn, thông thả làm căng miệng tiểu huyết.

Chỉ mới đi vào nông như vậy, đã giống như bị cắn. Bên trong mềm đến lợi hại, thịt mềm nóng hổi ướt ắt hút gắt gao lấy hắn.

Lâm Thanh Khải rên một tiếng.

Tường Linh nằm trên vai hắn, mồm há lớn hóp không khí.

Chân nàng cũng không dám kẹp lại một chỗ, có cảm giác đau đớn rất nhỏ, nhưng thoải mái lại càng nhiều hơn. So với khi dùng tay xoa âm để càng thêm thoải mái, mà so với khi Lâm Thanh Khải dùng đầu lưỡi liếm cũng càng thoải mái hơn. Cái loại hình này vô pháp giảm bớt ngứa ngáy, nàng bị côn th*t của hắn vận một vòng trong tiểu huyết.

Chỉ lướt qua liền ngừng lại.

Lâm Thanh Khải cố nhịn mà rút ra, rồi lại nhích đi vào một ít, ở lối vào thao đùa nhợt nhạt.

"Chạm đến nơi này có đau không?"

Tường Linh lắc đầu: "Rất tê....."

"Em thật là tao." Lâm Thanh Khải khàn cả tiếng nói.

Hắn kéo khóa váy của nàng xuống. Bàn tay chui vào, cời bỏ áo ngực. Do côn th*t không được đi vào chỗ sâu hơn bên trong, cho nên sức lực liền gom hết lại lên ngón tay, bắt lấy một bên vú của nàng hung hăng xoa nắn.

Tường Linh bị hắn niết đến đau, thân mình muốn trốn ra sau.

Lâm Thanh Khải liền dán đi lên, cách một lớp áo ngậm lấy núm vú của nàng.

Hắn liếm mút thật sự rất dùng sức. còn th*t còn ở phía dưới va chạm. Tay Tường Linh nắm tóc hắn, ngẩng cổ rên rỉ.

Lâm Thanh Khải nâng cằm, nhìn biểu tình mê loạn của nàng nói: "Còn chưa có thao đến bên trong, đã kêu thành như vậy?"

Thịt huyết của Tường Linh bị hắn nhấp đến tê tê dại dại, lại càng muốn nhiều hơn. Muốn để cho hắn cảm đến chỗ sâu nhất mà đâm nàng.

Âm thanh nàng phát run kêu tên của hắn: "..... Thật thoải mái."

"Thật lỏng lẻo." Lâm Thanh Khải khẽ cắn lên bầu vú nàng một phát: "Huyết nóng quá, cần dương v*t sướng muốn chết."

Rất muốn cắn nguyên cây đi cả vào. Thân gậy đã cứng đến phát đau.

Nhưng đây là lần đầu tiên của Tường Linh. Dù thế nào, hắn cũng không thể ở phòng học mà tùy tiện ăn sạch nàng thật được.

Ngón tay hắn vói đi xuống, xoa âm để cho Tường Linh: "Tiểu huyết muốn phun nước chưa?"

Thân mình Tường Linh run lên.

Chỉ mới chạm vào âm để mà nàng đã chịu không nổi. Nếu như bị dương v*t cắm vào thật sự, khả năng hạ thân nàng sẽ buộc càng chặt.

"Tiểu lên dương v*t của tôi luôn đi." Lâm Thanh Khải trông thấy ấn đường của nàng càng nhúu càng chặt, tốc độ nhấp còn th*t cũng theo đó đột nhiên nhanh hơn.

Thật muốn cắm thẳng vào, thao chết nàng.

Thịt non trong huyết bị hắn liên tiếp đâm thọc không ngừng.

Tường Linh ngửa tới cùng cực, nước từ chỗ sâu bên trong thật dồn dập trào ra, còn bị còn th*t của hắn càn quấy, liền bắn hết lên nơi âm mao đen nhánh của hai người.

Nàng nằm liệt, mềm nhũn vắt trên người hắn.

Lần này không đợi nàng bình phục, Lâm Thanh Khải một phen kéo nàng ngồi xuống đất.

Ngón tay mở miệng nàng, rồi cắm còn th*t thô cứng đi theo vào: "Liếm tôi bắn nào."

Trong miệng cũng ẩm giống vậy.

Vừa nhỏ vừa mềm. Hắn thấp giọng kêu một tiếng.

Phía dưới Tường Linh vẫn còn đang chảy d*m thủy. Đầu lưỡi liếm vòng. Đầu tiên chỉ thử chạm chạm, rồi vòng quanh chỗ quy đầu liếm láp qua lại.

"Đầu lưỡi nhỏ tao ghê." Lâm Thanh Khải ngẩng cổ hít khí: "Dùng sức liếm vào."

Chóp mũi Tường Linh tất cả đều tràn ngập trong mùi hương của hắn, còn có của chính mình. Trộn lẫn một chỗ, trở thành thuốc kích dục đậm nỉ nhất.

Đầu lưỡi nàng còn có thể cảm nhận được từng nếp uốn và huyết mạch bồng bồng phản chấn trên còn th*t của hắn.

"Ngậm lấy mút một lúc." Lâm Thanh Khải xoa tóc nàng.

Nhìn không nổi, hắn liền ấn giữ cái ót của Tường Linh, thọc vào rút ra trong miệng nàng.

Cái miệng nhỏ giống hệt tiểu huyết thao sướng giống nhau. Còn có thêm một đầu lưỡi mềm mại, khi hắn cắm vào, thật nghe lòi mà quẩn lên.

Tường Linh nỗ lực mở to miệng thích ứng hắn. Thô quá, lúc đi vào, thậm chí còn đụng đến cả cuống họng. Âm mao huých huých vào mặt, rất nhanh chóng lui ra, rồi lại dán sát tới.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, nàng bị làm cho có chút không thoải mái, nhưng nước nơi hạ thân lại kì lạ càng chảy càng nhiều.

Nhanh như vậy, kịch liệt như vậy. Nếu như tiểu huyết cũng bị thao giống vậy, nhất định sẽ bị thao đến độ phun nước.

Nàng nức nở, cảm giác còn th*t ở trong miệng càng lúc càng lớn.

Sắp ngậm không nổi nữa.

"Bắn hết toàn bộ cho em uống, có được không?" Lâm Thanh Khải thờ gấp hỏi.

Tường Linh chống trên chân hần, gật đầu.

Lâm Thanh Khải dùng sức nháp vài lần, quy đầu nghiền trong cổ họng Tường Linh, rồi mới chịu thả lỏng eo, bắn vào miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Có chút dính nhớp, còn mang theo sức mạnh và nhiệt độ, đây chính là mùi đặc thù của hần.

Tường Linh bị sắc, nhìn không được ho khù khụ. Nhưng tay Lâm Thanh Khải vẫn còn đè trên gáy nàng. Khoái cảm bắn tinh dồn dập kích thích, hần không khống chế nổi phải than nhẹ một tiếng, dương v* t run rẩy vẫn tiếp tục cắm vài lần cuối thật mạnh vào miệng nàng.

gây th* t cực đại chen chúc ở trong cổ họng. Hơn phân nửa chất lỏng đặc sệt trong lúc hốt hoảng đã bị nàng nuốt xuống, còn lại một ít, theo động tác của hần làm cho tràn ra khỏi môi.

Sền sệt trắng trắng, do bị thao đùa mà nước bọt cũng tràn cả ra, chảy thành hai đường dâm mĩ.

Lâm Thanh Khải hơi híp mắt, lấy lòng bàn tay lau giúp nàng.

Ánh mắt vô tội để lộ tình cảm thuần khiết, trông bất xứng với một màn môi lưỡi phóng đảng không thể che giấu, không những vậy mà còn tăng thêm tính kích dục.

"Trong miệng còn không?" Hần rút ra, nhéo nhéo cằm nàng.

Tường Linh ngậm chút tinh dịch còn sót lại gật đầu.

Lâm Thanh Khải xếp tờ khăn lót trong lòng bàn tay, đưa tới bên miệng nàng: "Phun vào trong tay tôi nào."

Thanh âm vẫn còn hơi khàn, để lộ ra cảm giác lưỡi biếng và thỏa mãn sau khi đã bắn qua.

Tường Linh cực thích bộ dáng lúc này của hần. Dục vọng đã được trút hết, mỗi động tác đều như có như không mang theo cảm giác thân mật khiến tiểu tâm tư của nàng lay động.

"Sạch chưa?" Lâm Thanh Khải hỏi.

"Rồi ạ." Tường Linh ngẩng mặt, miệng vẫn không dám mở lớn: "Em muốn uống nước."

Hần liền vặn nắp chai, đưa nước cho nàng súc miệng.

Ánh sáng trong phòng học đã sớm giảm bớt, có hơi tối một chút. Tường Linh sửa soạn lại quần áo. Khi vòng tay cài khoá áo ngực, Lâm Thanh Khải ở sau lưng nàng lại giữ trò.

Bàn tay ấm áp mò vào áo ngực, bao lấy hai bầu vú mềm mại trần trụi: "Chưa hút vú của em đủ nữa."

Tường Linh né tránh, nhỏ giọng lên án: "Còn đau lắm."

Lâm Thanh Khải thấp giọng cười: "Để tôi nhìn xem."

Hần lại lần nữa cời bỏ nửa áo trên của nàng, nương theo tia hoàng hôn còn sót lại của mặt trời, có thể nhìn thấy trên vú trái thật sự có dấu tay màu hồng.

"Vừa rồi có chút chịu không nổi." Hần thấp giọng, môi mơn mê mổ xuống một lần: "Vừa mới thao đi vào có một chút, mà tiểu huyết đã cắn chặt như vậy."

Tường Linh muốn nói gì đó, nhưng vừa mới mở miệng, nháy mắt lại biến thành một tiếng ưm. Đầu lưỡi hần miên theo dấu vết bị nắn bóp, trườn dọc liếm đi lên.

Hai người lại trì hoãn thêm một lát. Từ phòng học đi ra ngoài, đèn đường cũng đã chiếu sáng khắp đường.

Ở cổng lớn gặp phải một đám học sinh vừa mới kết thúc huấn luyện thể dục.

Trong đó có một người gọi Lâm Thanh Khải lại: "Sao vẫn còn ở trường học vậy? Có đi đâu không? Không thì cùng đi ra ngoài chơi đi."

Lâm Thanh Khải đánh mắt nhìn Tường Linh đứng kế bên người: "Đưa em ấy về nhà trước đã."

"Bạn gái mới hả?" Người nọ giống như lúc này mới chú ý tới Tường Linh, cười đến có chút hư hỏng: "Mang theo cùng đi."

Lâm Thanh Khải không đáp. Hắn rũ mắt nhìn đồng hồ: "Chờ lát nữa sẽ gọi điện cho tụi mày."

Trong khi bọn họ nói chuyện, Tường Linh rũ mắt nhìn bóng dáng Lâm Thanh Khải bị hất lên mặt đất. Nổi bật, đỉnh đạc. Không ai biết tuy nhìn hắn như vậy, nhưng mới vừa rồi còn ở trong phòng học, thờ gấp bắn vào miệng nàng. Ôm nàng, thậm chí còn liếm phía dưới nàng.

Bí mật không tường, không nghĩ đến sẽ có khoái cảm kinh người đó. Nàng an tĩnh mím môi.

Lâm Thanh Khải y như lời nói, đưa nàng đến dưới lầu tiểu khu.

Đến nơi, hắn nhàn nhạt nhếch cằm: "Đi lên đi."

"Dạ." Tường Linh cúi đầu đáp. Trong lòng toàn là sự mất mát không thể nói rõ. Luôn là như vậy. Nàng cùng hắn chỉ có lúc thân mật, mới có thể sống nhờ vào da thịt nhau mà gần gũi. Thân thể được thỏa mãn, hắn lập tức lại biến thành một Lâm Thanh Khải xa xôi.

"Làm sao vậy?" Lâm Thanh Khải cười cười: "Không vui hả?"

"Không có....." Tường Linh lắc đầu.

Lâm Thanh Khải trầm mặc không lên tiếng nhìn nàng trong chốc lát, rút tay ra khỏi túi quần, tần mạn dặt lấy nàng, ôm đi vào chỗ tối.

Ánh đèn thật mờ. Lòng bàn tay hắn nóng bỏng, dọc theo cánh tay nàng xoa đi lên, đỡ sau đầu nàng. Sau đó cổ cúi thấp, hôn xuống.

Tim Tường Linh đang đập bỗng ngưng chết đứng.

Cảm xúc ảm áp lại tê tê, là bờ môi của hắn. Đầu lưỡi theo sát cạy hàm răng nàng ra, thật dùng sức mà càn quấy bên trong. Mềm dẻo ướt át, liếm láp đến độ xương cốt cả người nàng đều phát ngứa.

Tường Linh không biết đón ý nọ hòa, đầu lưỡi ngẫu nhiên tránh không khỏi bị hắn triển miên quấy lấy, câu vào khoang miệng gặm cắn. Cắn đến khi hai đầu gối nàng đều trở nên mềm nhũn.

Anh ấy đang hôn mình.

Tường Linh bám vào bả vai của hắn, thật hoảng hốt mà suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong đầu dần dần trống rỗng. Nàng chỉ biết ườn thân dán càng sát nơi môi lưỡi hắn. Hơi thở thân cận, ái muội và mềm ấm.

Đến khi nàng sắp không thở nổi, Lâm Thanh Khải mới hơi nhích ra. Hô hấp của hai người dây dưa một chỗ, hắn thấp giọng hỏi: "Hôn môi cũng là lần đầu tiên à?"

"Dạ." Tường Linh một bộ dáng mê mang chưa kịp hoàn hồn, âm thanh rất nhỏ.

Lâm Thanh Khải cười, lại cúi đầu hôn xuống: "Vây, lại hôn thêm một lát nữa ha."

Mãi đến thật lâu về sau, mỗi khi nhắc tới nụ hôn đầu tiên, Tường Linh liền nhớ tới thời điểm này, buổi tối hôm đó ánh đèn chập chòn lại còn có gió đêm. Tiếng người và tiếng xe cộ đều ở rất xa, ngón tay khô ráo của Lâm Thanh Khải vẫn về sau tai nàng rất có lực.

Thật lâu sau, di động trong túi quần hắn rung lên, Lâm Thanh Khải mới chịu tách khỏi môi nàng, cũng không thèm ngoáy thử màn hình, trực tiếp nghe điện.

Là mấy nam sinh kia thúc giục hắn qua chỗ họ. Nơi này quá an tĩnh, cho nên Tường Linh có thể nghe được rất rõ đầu bên kia la lối gì: "Còn chưa thân thiết đủ hả?" Má nàng lập tức nóng bừng lên. Cũng may đây là chỗ tối, có đồ cũng nhìn không thể nhìn thấy. Lâm Thanh Khải vẫn như cũ không phủ nhận gì cả, không chút để ý mà trả lời hai câu.

"Tụi tao đang ở KTV, vẫn là chỗ trước kia thường xuyên lui tới, mày tới sau nha....." Câu nói kế tiếp Tường Linh không nghe rõ lắm—— Vì bàn tay

Lâm Thanh Khải lại mò đến bên hông nàng sờ soạng một chập, rồi dịch xuống vén cả váy nàng lên. Ngón giữa cong lên chạm đến giữa tâm hai chân.

"Uớt rồi này." Hắn dán vào bên tai nàng, dùng giọng mũi nói.

Tường Linh sợ người trong điện thoại sẽ nghe thấy, nâng tay che lấp miệng hắn. Lâm Thanh Khải cười, bắt lấy cổ tay nàng, trả lời bên kia: "Biết rồi, lập tức qua đó."

Tường Linh thế nhưng lần đầu tiên mới biết thật ra hôn môi cũng có thể kéo theo phản ứng. Nàng vẫn luôn muốn hắn hôn càng sâu càng lâu, bất tri bất giác ngay cả xương cốt đều mềm đến độ sắp chảy nước. Nàng thậm chí không đoán được, là do thân thể chính mình nhạy cảm, hay là bởi vì đối tượng là hắn.

Lâm Thanh Khải cất đi động vào túi: "Vừa rồi lại nghĩ đi đâu vậy?"

Tường Linh ngây ngốc mất một lát mới minh bạch ra vấn đề. Môi nàng bị hắn mút vẫn còn hơi tê, mới vừa rồi toàn lo được lo mất nên mới không cảm thấy.

"Vui vui sao ấy." Lần này nói ra rất thiệt tình thật lòng.

Lâm Thanh Khải cố ý trêu chọc nàng, khoe môi nhề nhếch: "Thích tôi đến vậy? Mới hôn một chút đã vui vẻ."

Đúng vậy.

Chính là thích đến vậy.

Tường Linh mím miệng cười, từ trong mắt hắn dò đi tầm mắt.

"Còn dám cười với tôi nữa chứ." Lâm Thanh Khải véo véo mũi nàng, "Sớm muộn gì cũng sẽ thao em phát khóc."

Tường Linh đỏ mặt lên lâu, dán cái trán vào trên cửa kính, trông theo bóng dáng hắn rồi đi. Vai rộng eo hẹp, đi đường không nhanh không vội. Nàng chần chừ trái tim mềm nhũn. Vẫn cảm thấy..... Lần này so với những lần trước có chỗ nào đó không giống nhau.

Xuất phát từ loại cảm giác "không giống nhau" vì điều này, hai ngày cuối tuần, nàng luôn khẩn trương nhìn chằm chằm đi động hết cả hai ngày. Một phần do ngưng ngừng không dám chủ động liên lạc với hắn, nhưng chờ lâu cỡ nào, cũng không có bất kì cuộc gọi đến nào kể cả là nhá máy. Đến lúc này, Tường Linh mới chậm chạp ý thức được, đối với Lâm Thanh Khải mà nói, hôn nàng, đại khái cũng chỉ là hôn mà thôi. Không giống như hàm nghĩa mà nàng suy nghĩ.

Lại nói, từ lúc bắt đầu, Lâm Thanh Khải luôn rất thẳng thắn. Hắn để lộ trắng dục vọng ra, nhưng không hề nói mấy lời lừa gạt nàng, cũng chưa từng miễn cưỡng nàng. Nói cách khác, nàng kỳ thật hiểu rõ ràng, nếu như có thật sự luân hãm vào chuyện này, tất cả chỉ là do bản thân nàng tự thanh tịnh lại cam tâm tình nguyện mà lao đầu vào.

Tường Linh nằm bẹp trên giường, hồn bay phách lạc thờ dài.

Buổi tối chủ nhật nàng phải trở về trường học, bạn cùng bàn đến từ sớm đang phát đồ ăn vặt đem từ nhà đến cho mấy bàn trước sau, đến lúc ném cho nàng một bọc khoai nhỏ thì hỏi: "Ngày đó tan học, không phải cậu là người về trễ nhất sao? Có thấy Lâm Thanh Khải tới tìm ai không?"

"Không thấy." Tường Linh gác cằm lên bàn, nằm bẹp lên đó. Ánh mắt nàng trống rỗng, trong lòng cũng trống rỗng. Ngày đó nước roi xuống sàn rất nhiều, giọng nói cũng khàn đi nhiều. Quét mắt chung quanh một vòng mấy bạn học, vẫn luôn lo lắng sẽ có ai đó phát hiện ra.

Trên miệng nàng trả lời dứt khoát. Bàn tay thì mò thấy một tờ giấy trong học bàn nên lấy ra xem: Cậu với Lâm Thanh Khải ở bên nhau hả?

Trông bút tích này giống hệt đã từng biết..... Tường Linh quay đầu nhìn nhìn lớp trưởng ngồi phía cùng lớp. Bạn học lớp trưởng quả nhiên đang khẩn trương nhìn qua bên này, thấy nàng nhìn qua, lập tức cúi đầu trốn. Phản ứng này của hắn, làm cho Tường Linh cũng theo đó có chút luống cuống. Hắn đừng nên thấy gì đó không nên thấy.

Lúc tan học, trên đường trở về ký túc xá, lớp trưởng đứng sự thật bẩm báo: "Thứ sáu ngày đó, mình ở gần trường học phụ đạo bù, lúc ra về thì nhìn thấy cậu và Lâm Thanh Khải cùng lên một xe taxi. Nên liền cho rằng hai người có phải....."

"Không có không có." Tường Linh lúc này mới yên tâm. Phủ nhận xong, lại cố bổ sung thêm: "Tự mình kỳ thật không có quen nhau, đó chỉ là..... Trùng hợp đi chung xe thôi."

Nàng không ngờ có một đám người đi gần sau, một nam sinh trong đó không ngăn được vui vẻ hỏi: "Không phải bạn gái mới hả? Chỉ là đi chung xe thôi à?"

Lâm Thanh Khải lười biếng nhếch nhếch môi. Hắn không nhận ra người lớp trưởng này, nhưng nhớ rõ giọng nói này, ngày đó ở khu dạy học bỏ trống đã từng thổ lộ với Tường Linh.

Nhưng mà qua mấy ngày không gặp, rõ ràng lớp trưởng đã can đảm hơn rất nhiều. Hắn ta rất cao hứng, đẩy đẩy mắt kính: "Vậy thì tốt quá. Thiếu chút nữa hiểu lầm."

Một chút cũng không tốt. Tường Linh cúi đầu.

Lớp trưởng âm thầm nắm chặt tay, tự cổ vũ bản thân dũng cảm dò hỏi nàng: "Vậy, mình muốn hẹn cậu đến thư viện vào giữa trưa ngày mai có được không?"

Tường Linh vừa định mở miệng từ chối, lớp trưởng đã nhanh chóng cắt đứt lời nàng: "Giữa trưa ăn cơm xong, lâu bốn, mình có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu, nhất định phải tới đó."

Lâu bốn là lầu chứa sách cổ. Trong thành phố hiện đại như bây giờ, chỉ còn mỗi chỗ này có nhiều sách cổ đến vậy. Tầng này xem như luôn bị đề đó không dùng đến, chỉ bày chút kệ sách, đặt mấy chồng báo chí, sách giáo khoa cũ và mấy thứ linh tinh. Ngày thường cũng không có bao nhiêu người đến đây.

Tường Linh do dự một hồi, nhưng vẫn quyết định đến đó, muốn một lần nói rõ ràng thỏa đáng với lớp trưởng. Mình nàng đã đáng thương như thế, nên không muốn kéo theo người khác giống nàng tròng xuống dốc.

Bạn học lớp trưởng vẫn như vậy, đến thời khắc mấu chốt vẫn rất khản trương, cổ họng mở cả nửa ngày, nhưng một lời cũng chưa nói ra được. Nhưng mà lần này đã có dự phòng trước, hần lấy ra bức thư đã sớm chuẩn bị tốt, nhét vào trong tay Tường Linh, e lệ lui người đi mất.

Tường Linh không tính mở ra đọc. Nàng đứng giữa hai kệ sách cao lớn, nhìn bức thư trong tay được gấp chỉnh chỉnh tề tề, tâm tư lại bay đi xa.

Trước kia, cảm tình của nàng dành cho Lâm Thanh Khải cũng như thế này. Thích không cần nguyên do, nên chỉ cần..... một cái liếc mắt lâu hơn một chút của hần cũng sẽ vui vẻ nhảy nhót. Không dám nói chuyện, càng không dám thổ lộ, hy vọng xa vời lớn nhất chỉ là hần có thể nhìn nàng, cười với nàng một cái.

Như bây giờ, rõ ràng đã từng dám ảo tưởng hai người sẽ có khả năng thân mật nhiều hơn. Nhưng thế nào lại càng ngày càng không thỏa mãn. Ngược lại rất hoài niệm khi đó, đơn giản sạch sẽ, chỉ biết ở xa xa yêu thầm mà thôi.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng rực chỗ nàng đứng.

Nàng cúi đầu thấy một bóng người bị hất lên mặt đất, tiếp đó, liền bị người đó ôm từ phía sau lưng.

Cánh tay thon dài rắn rỏi quấn lấy hông nàng, bàn tay ấm áp sờ soạng, bò lên vú trái của nàng. "Không quen tôi à?" Giọng điệu hần hỏi có chút bồn chột.

Tường Linh nhận ra mùi hương trên người hần, theo bản năng quay đầu lại, Lâm Thanh Khải lập tức chế trụ cảm nàng, giữ nguyên tư thế này hôn môi.

Bầu vú bị xoa nắn khiến nàng rung mình. Thân hình không khỏi phải dựa vào trên giá sách cũ. Một tiếng kéo kẹt nặng nề vang lên, sau đó chỉ còn tiếng hít thở giao triền của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ngực, cánh tay, và nơi cảm bị siết bởi ba ngón tay đều có cảm giác không giống với những lần trước đó. Hần thật dùng sức, đầu lưỡi luồn sâu vào, quấn lấy nàng, ngang ngược quấy loạn hơi thở của nàng.

Tường Linh bị hần đè trên kệ sách, hơi thở hỗn loạn.

Các dây thần kinh mẫn cảm khắp toàn thân như thể đều tập trung hết ở nơi môi lưỡi, theo động tác của Lâm Thanh Khải liếm mút, sinh ra một dòng điện tê tê đại đại, lan đến tận cột sống cùng.

Ngực cũng bị vuốt ve đến cực kỳ tê ngứa. Đầu nàng trống rỗng, không còn rảnh rỗi mà suy nghĩ vì sao hần lại ở nơi này.

Đầu lưỡi hai người hợp lại rồi lại tách ra, Lâm Thanh Khải nhìn giữa đôi môi tím tề của nàng dính nước bọt, thanh âm trầm thấp hỏi: "Hiện tại thì sao?"

"Hả?" Mắt Tường Linh phủ sương mù. Nàng đại khái cảm thấy bản thân nàng chỉ mỗi hôn môi thôi cũng đã muốn tắt thở.

"Không phải nói không quen tôi à?" Lâm Thanh Khải thấp giọng cười: "Vậy hiện tại có quen không?"

Trong lòng Tường Linh chậm chậm nổi lên một trận uất ức nho nhỏ nhàn nhạt.

Xung quanh kệ sách thật yên tĩnh, trong không khí tràn đầy mùi sách cũ được cất đã lâu. Nàng dường như có chút giận dỗi, mở miệng nói: "Vẫn không

quen."

Vốn dĩ đã không thân quen gì cả.

Lâm Thanh Khải nhìn nàng trong chốc lát. Bước đến trước áp sát lại: "Kiểu này phải đề em xuống làm thì mới chịu thành thật phải không?"

Tường Linh cứng đờ. Trên mông có thể cảm nhận thật rõ gây th* t thô cứng cò cọ, cách hai lớp quần vẫn cảm thấy giống như bị cọ bông.

Bấp đùi nàng rụt lại một chút: "Anh làm sao lại....."

"Ừ." Lâm Thanh Khải tiếp lời nàng, nhếch cao dương v* t chọc giữa mông nàng, "Mới sờ vú em một cái mà tôi đã cứng mất rồi."

Bàn tay to vòng đến trước người nàng, từ dưới vạt áo thun trườn đi lên, đẩy áo ngực nàng ra.

Tường Linh hít một hơi cố giữ thanh tỉnh. Ngón tay nam sinh có vết chai mông dán trên thịt mềm mà nắn nắn nếm vú của nàng. "Thật là mềm." Hấn thấp giọng cảm thán: "Hai ngày rồi không có chạm vào em, tôi liền nhớ nhưng đến không chịu được."

Tường Linh buồn bực buông ra một tiếng rên rỉ không đành lòng. Cúi đầu, vừa hay có thể nhìn thấy năm ngón tay thon dài của Lâm Thanh Khải khóa ở mặt trên. Khớp xương theo động tác xoa bóp nhô lên, thịt mềm tràn ra giữa mấy ngón tay do không thể bao hết.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh tượng trắng trợn như thế này, trong lòng không khỏi rung động, đầu v* bị lòng bàn tay hấn cọ xát, đã sớm dựng đứng.

"Núm vú cứng lắm rồi này." Âm thanh của Lâm Thanh Khải có chút ám ách, dùng ngón cái và ngón trỏ cùng với lòng bàn tay khiêu khích nàng: "Thấy thế nào rồi?"

Tường Linh run giọng: "Đừng chọc em nữa....."

Lần nào nàng cũng nghèo từ như thế.

"Có phải muốn lắm rồi đúng không hả?" Hấn ái muội hỏi nàng.

Tường Linh lắc đầu.

Lâm Thanh Khải cười cười, cõn th* t thật mạnh chọc nàng: "Ngoan một chút."

Tường Linh cắn môi cảm thấy xấu hổ. Ướt là thật rồi cho nên có chút chột dạ.

Lâm Thanh Khải vuốt tay mò xuống dưới sờ giữa hai chân nàng: "Hấn có biết em thế này không?"

"Chỉ mới xoa hai bầu vú, mà d* m thủy lại có thể chảy hấn xuống đùi."

"..... Ai cơ ả?" Mắt Tường Linh dán chặt vào gáy quyền sách đầy chữ in trước trước tràn đầy hốt hoảng, chỗ nào còn nhớ rõ vụ việc của lớp trưởng lần đó nữa.

Lâm Thanh Khải không trả lời.

Hấn khẽ cắn hai phát vào vành tai của nàng, bàn tay khô ráo chui vào trong váy, trực tiếp đẩy quần lót qua một bên. Ngón giữa dọc theo môi âm hộ ướt mềm lộng hành trên dưới.

Tường Linh nhú mày nhăn nhai. Chỗ trong âm để luôn ngứa nhất, hấn lại cố tình vòng vòng, vài lần như vậy cũng không chịu đi vào trong. Ngược lại khiến nàng càng cảm thấy khó chịu.

"A....." Tường Linh nhỏ giọng mở miệng thờ dốt. Nàng bám vào cánh tay hấn, lòng bàn tay nằm dưới lướt qua miệng huyết. Cánh tay rắn chắc của hấn hạ xuống, đầu ngón tay thuận thế chui vào vài đốt.

côn th* t chen giữa hai mông vẫn luôn chọt chọt nàng, nay lại càng trường càng lớn hơn.

"Rất muốn cảm em cho đã." Hoi thờ Lâm Thanh Khải cũng không còn ổn định nữa, nhẹ nhàng đẩy đưa đốt ngón tay.

Chân Tường Linh tự động khép chặt lại, nhưng lại bị hấn ép phải mở. Nàng cảm nhận được hình dáng ngón tay rất rõ ràng, theo d* m thủy chen từng chút một vào trong thân thể nàng, rồi lại rút ra, rồi lại chọc đi vào.

Nàng khép mắt lại, muốn kêu ra tiếng.

So với cái ngày mà dương v* t của hấn tiến vào cảm giác không quá giống nhau. Ngón tay gầy gầy, nhưng lại rất linh hoạt, gập lên nghiền nát nếp uốn trên vách thịt. Nàng bị moi móc vừa tê lại vừa trường.

Phía dưới Tường Linh gất gao thít thật. Dường như muốn gãi ngứa cho cả nơi sâu cùng bên trong.

"Đừng cần." Lâm Thanh Khải khẽ thấp tiếng nói, cười: "Kẹp chặt như vậy là do thích tôi dùng tay thao em hả?"

"Dạ....." Eo Tường Linh dán trên người hắn, cọt trũng dương v*t đang sung to của hắn. Trong nháy mắt đó, nàng rất muốn vật đi vào trong thân thể mình chính là cây gậy th*t này, thô thô, nóng nóng, vừa to vừa cứng.

Giọng nói Lâm Thanh Khải khàn đi hẳn: "Thích ngón tay hơn hay vẫn thích dương v*t hơn?"

Tường Linh gian nan tự hỏi mình: "Đều thích cả....."

Đôi mắt Lâm Thanh Khải u ám, ngón tay thử thăm dò vào sâu bên trong hơn một chút: "Đau thì nói với tôi."

Tường Linh như cũ dựa vào cánh tay hắn, không thể nói rõ là chống cự hay là khát vọng.

Ngón tay đi vào thật sâu nơi vẫn chưa được khai phá mà tìm kiếm, thịt huyết thật sự rất chặt, trơn mềm ngâm lấy hắn. Trên trán Lâm Thanh Khải sớm có một lớp mồ hôi mỏng.

côn th*t sưng đến phát đau, cực kỳ muốn được thay thế, dùng sức mà thọc vào, thao đến độ nước chảy tràn lan.

Động tác hắn có chút trầm nặng, lòng bàn tay thô ráp nghiền qua một chút, Tường Linh bỗng dưng a một tiếng.

"Đau?" Lâm Thanh Khải dừng lại.

"Không có....." Nàng thở gấp rên rì: "Đặc biệt tê....."

Giống như toàn bộ ngựa ngáy trong âm hộ đều tập trung hết ở một chỗ đó, khi hắn chạm vào một cái, nàng tức khắc tê rần cả người.

Đôi mày Lâm Thanh Khải nhíu lại, hiểu ra vấn đề.

Hắn cong ngón tay nghiền nát chỗ kia một lượt: "Sướng đến vậy à?"

Tường Linh nhin nổi nữa. Cảm thấy cả người run rẩy cả lên dưới đầu ngón tay của hắn. "Dừng lại đi....." Nàng đẩy hắn, "Bên trong thật là khó chịu....."

"Dừng lại thì sao tiểu huyết sướng được nữa?"

Tường Linh hàm hồ kêu loạn: "Sắp....."

Muốn nói gì đó, nhưng âm điệu lại theo động tác của hắn đột nhiên cao vút lên.

"Đừng có kêu phóng đằng đến vậy." Lâm Thanh Khải có ý lừa nàng: "Tôi chưa có đóng cửa đâu."

Tường Linh nháy mắt im miệng. Nàng cắn môi, tiếng rên rì nhỏ vụn bật ra từ kẽ răng thoát ra bên ngoài.

"Xoay người qua, tôi muốn hôn em." Lâm Thanh Khải thấp giọng nói.

Tường Linh nghe lời quay đầu lại, môi bị hắn mút lấy thật mạnh. Chỉ mới có thể mà khoái cảm một đợt lại cao hơn một đợt. Sắp ra rồi, nàng nắm chặt ngón tay hắn, do dùng quá sức mà trắng bệch.

Lâm Thanh Khải cắn mút môi lưỡi nàng. Tay trái luồn đi xuống, tìm được âm đế sung đỏ của nàng, liền dùng đầu ngón tay đánh vòng nhấn nhá. Ngón giữa thọc vào rút ra bên trong bị thịt mềm gắt gao cắn chặt.

Tiếng rên rì của nàng bị hắn chặn lại giữa răng môi hai người.

Thật con mẹ nó chặt. Nếu như đổi thành dương v*t, hẳn là hắn có thể bị cắn đến bắn mắt.

Yết hầu Lâm Thanh Khải khẽ lặn, dùng lực tay vuốt ve.

Thịt mềm phía dưới của Tường Linh càng lúc càng bóp chặt, dâm thủy không ngừng theo ngón tay hắn trào ra ngoài.

Lâm Thanh Khải dời môi.

"Sướng lắm phải không?" Hắn kéo người nàng nhích tới, ôm vào trong ngực.

Hai đùi Tường Linh vẫn chưa hoàn sức. Cái trán nàng gác trên vai hắn, thấp giọng thờ dỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hắn luôn có thể cho nàng khoái cảm thấu xương. Đã cho rằng đây là cực hạn rồi, nhưng tiếp theo, tựa hồ dễ như trở bàn tay, hắn vẫn có thể khiến nàng xụi lơ hoàn toàn.

Xương cốt Tường Linh đều tê dại hết cả. Phía dưới tựa như vẫn còn tàn hơi và độ ẩm mà ngón giữa của hắn lưu lại, vẫn còn hơi hơi co rút.

"Đặc biệt thoải mái ả....." Nàng nhỏ giọng trả lời.

Lâm Thanh Khải cười cười: "Nhìn tôi trả lời."

Mặt Tường Linh bỗng dưng nóng bừng. Nhìn vào đôi mắt hắn, nàng bỗng dưng hoảng hốt, âm thanh bật ra rất nhẹ.

Lâm Thanh Khải im lặng nhìn nàng, trong mắt dâng lên một mạch nước ngầm.

Quần áo sau khi bị lôi kéo, bầu vú trần trụi lộ ra hơn phân nửa, mơ hồ có thể thấy được dấu tay mới vừa rồi xoa nắn để lại. Bụng dưới hắn căng thẳng, giờ tay chạm vào môi nàng.

"Có muốn liếm cho tôi không?"

Hắn lôi kéo tay nàng kéo khoá quần. Tường Linh lại không dám ngẩng đầu, chỉ có thể rử mắt, cho nên dễ dàng nhìn thấy quần lót tối màu bị đội lên lộ ra hình dáng của gậy th*t thô cứng. Phía trước đã hơi hơi ướt.

Trong lòng nàng không không chế được phập phồng vài lần. Đầu ngón tay vừa chạm đến, gậy th*t bên trong liền khó chịu động động.

"Lấy ra đi." Lâm Thanh Khải ấn tay nàng lên mặt trên.

Lòng bàn tay Tường Linh tựa như bị phỏng đến nơi.

côn th*t thật cứng, bốn phía bồng bồng phần chân bao bọc bởi gân xanh. Rõ ràng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn bị giật mình khi nó trực tiếp ập vào trong mắt.

Thân thể không khỏi nhớ lại cảm giác lần trước bị nó cắm vào ở phòng học. Nàng dán sát vào, đầu tiên thử lấy đầu lưỡi chạm vào.

Mềm mềm lại dẻo dai, Lâm Thanh Khải không nhịn nổi phải thở dài một tiếng.

"Thật là sướng....." Hắn xoa tóc nàng: "Há miệng ngậm hết vào đi em."

Mới làm thế này lần thứ hai, động tác của Tường Linh vẫn còn có chút chưa thành thạo. Lâm Thanh Khải rất có kiên nhẫn dạy cho nàng, âm thanh dần mỏng đi, không ức chế nổi phải thở dốc.

Tường Linh cho rằng hắn sẽ bắn trong miệng nàng, nhưng đến cuối cùng, lại bị hắn kéo lên.

Lâm Thanh Khải lần nữa đè nàng trên kệ sách, duỗi tay xuống sờ soạng giữa hai chân nàng một phen, cười: "Liếm dương v*t cho tôi mà em ướt cái gì?"

"Không có mà." Tường Linh nói dối: "Đó là do vừa rồi....."

Thân thể hắn nóng cháy, ngực kề sát sống lưng nàng. Hắn cũng không thèm vạch trần nàng, vén cao váy, côn th*t từ phía sau lưng chen chúc vào giữa hai chân nàng: "Bắn vào chỗ này của em có được không?"

Tường Linh hàm hồ đáp một tiếng, dương v*t nóng rực lập tức mạnh mẽ thọc vào rút ra giữa hai chân nàng.

Mới vừa rồi Lâm Thanh Khải không dám dùng sức chơi, lúc này đến lúc bắn tinh, động tác vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn. Cách một lớp quần lót mỏng ướt đầm, môi âm hộ ướt mềm bị thân gây kịch liệt chà xát, gậy th*t sung đến độ đường mạch máu trên thân gây cũng nổi rõ bần bật lên.

Tường Linh vốn đang ním môi, bị hắn nhấp đến độ nhịn không được phải kêu ra tiếng. Mơ mơ màng màng đột nhiên nhớ ra gì đó: "Ừa....."

"Lừa em đó." Lâm Thanh Khải một bên thở gấp một bên hôn vành tai nàng: "Khoá rồi..... Ừm..... Chân kẹp chặt thêm một chút nữa."

Tay Tường Linh nắm cạnh kệ sách, bên tai toàn là âm thanh phóng đại mê người của hắn. Nàng kẹp chặt hai chân, Lâm Thanh Khải càng cắm càng nhanh. Ngay lúc bắn ra, hắn cắn thật mạnh lên lỗ tai nàng rồi rên rỉ một tiếng.

Tường Linh bị âm thanh đó kích thích nổi da gà. Không thể diễn tả được sự gọi cảm đó.

Hai người vẫn duy trì tư thế qua một lát, hô hấp của Lâm Thanh Khải phả vào cổ nàng.

Hắn như có như không hôn từng cái nhỏ vụn lên da nàng. "Nghẹn muốn chết rồi." Hắn thấp giọng nói tiếp: "Nếu không phải là lần đầu tiên của em, tiết thể đục sáng nay đã làm em rồi."

Tường Linh dường như muốn xác nhận lại điều gì đó, âm thanh rất nhẹ mà hỏi: "Anh không cùng người khác....."

"Hả?" Lâm Thanh Khải không chút để ý, tay vẫn đang vuốt ve bầu vú của nàng.

Tường Linh đột nhiên không dám hỏi tiếp nữa. Nàng sợ nàng tự mình đa tình. Lại sợ hắn trả lời: Không tìm người khác..... Huống chi, nếu thật không có người khác thì thế nào? Dứt bỏ loại chuyện này, chẳng lẽ liền xem như thích nàng sao?

Giọng nói vừa dứt, không khí đột nhiên lại đình trệ.

Im lặng một lát, Lâm Thanh Khải ngược lại cười nhẹ. Hắn phủ tay lên mấy ngón tay nàng bám trên kệ sách.

"Không."

Tường Linh mím môi, xem kỹ biểu tình lúc này của hắn: "Không?"

"Ừ." Lâm Thanh Khải lên tiếng. Nhưng lại không giải thích gì nhiều, hắn chuyển đề tài: "Cái trò con nít này vẫn còn thích cơ à?"

—— Trong lòng bàn tay Tường Linh vẫn còn nắm lá thư tình của lớp trưởng đưa, trải qua một trận ý loạn tình mê, đã sớm bị vo thành một cục đum đó.

Tường Linh ngượng ngùng. Tốt xấu gì cũng là một phen tâm ý của người ta, cho dù không tính đồng ý, nhưng như vậy cũng có chút quá đáng. Nàng vuốt cho thẳng thớm lại, rồi cất vào trong túi: "Thích chứ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nàng không cho rằng Lâm Thanh Khải biết được trên giấy viết gì, vẻ mặt cũng phá lệ tự nhiên chút. Cẩn thận cắt xong rồi, mới sửa sửa lại quần áo, rồi ngẩng đầu lên.

Tầm mắt đụng nhau, Lâm Thanh Khải giờ tay, néo néo mặt nàng: "Thứ này có thể tùy tiện nhận bừa giữ bấy hả?"

Tường Linh bị hỏi một câu như thế. Mờ miệng lại biến thành phủ nhận theo bản năng: "Kỳ thật cũng không phải....."

Không biết vì sao lại cảm thấy xấu hổ chứ.

Lâm Thanh Khải cười cười.

Chuyện sẽ có nam sinh đưa thư tình nàng thế này, hắn kỳ thật không tính là ngoài ý muốn. Bất kể bề ngoài hay là tính cách, Tường Linh đều là loại hình khiến người ta yêu thích. Ít nhất thì hắn thấy là như thế.

Chỉ là, khó tránh khỏi có chút không dễ chịu.

Lòng bàn tay hắn trượt trên làn da nàng trượt xuống dưới, dừng ở bên gáy.

"Mà anh..... Thế nào lại biết được?" Khi Tường Linh nói chuyện, mạch máu dưới da thịt liền theo âm thanh bật ra mà rung động thật nhẹ dưới đầu ngón tay của hắn.

Lâm Thanh Khải không đáp. Cúi đầu sát lại, môi dán trên cổ nàng, dọc theo ngón tay đã vuốt ve qua nơi đó tình tế mát hôn.

Thời điểm này, đại đa số mọi người đều ghé vào phòng học ngủ trưa. Thư viện không còn bất kỳ tiếng động gì, chỉ ngẫu nhiên có một vài câu cười đùa bay tới từ phía dưới sân bóng rổ.

Tiếng cười đùa vào trong tai Tường Linh dần dần trở nên xa xôi. Nàng rối rít nắm chặt vạt áo thun của hắn, cảm thấy đầu lưỡi trên da càng thêm nóng bỏng.

"Lát còn vào học nữa....." Nàng muốn đẩy hắn ra.

Lâm Thanh Khải hô hấp cũng nóng hổi. "Ừ." Hắn đáp lời, lại liếm mút một chỗ đó.

Toàn bộ cổ Tường Linh đều bị hắn khiến cho tê tê. Nàng mềm giọng nói: "Anh nhẹ chút, sẽ để lại dấu đó....."

Đến cuối cùng, Lâm Thanh Khải mới cười nhẹ ra tiếng: "Biết cũng nhiều đấy nhì, tôi đã từng để lại dấu vết gì trên người em chưa?"

"Lần trước có." Tường Linh có chút bạo mà hoảng: "Sau hôm thứ sáu, lúc em đi tắm, nhìn thấy chỗ đó trên ngực có đó."

Lần đó là do ngón tay hắn miết quá sức, người cũng dùng sức, đến khi nàng cởi hết quần áo lót, tất cả đầy vết tay và dấu hôn.

"Vì sao lại không nói với tôi?" Bàn tay Lâm Thanh Khải leo lên, nhẹ nhàng nhéo nhéo ngực nàng.

Tường Linh lúng ta lúng túng. Bởi vì anh vẫn chưa từng chủ động tìm em —— lời này nói ra, thì lại quá cố tình.

Nàng kỳ thật cũng không quá dám chủ động tìm hắn. Vẫn luôn cảm thấy, hắn chỉ khi muốn quan hệ thể xác mới có thể liên lạc với nàng. Nếu không nghĩ thoáng một chút, nàng cũng không biết chính mình bị đặt vào vị trí gì.

Lâm Thanh Khải nhìn biểu cảm nàng, tiếng nói hạ thấp: "Lại nghĩ vớ vẩn đi đâu nữa rồi?"

"Không có." Tường Linh nhẹ giọng phản bác.

Lâm Thanh Khải cách lớp áo chạm vào chỗ đầu v* của nàng: "Chỉ khi nào làm em, em mới chịu thành thật một chút."

Tường Linh lại lần nữa xấu hổ, mặt đỏ tai hồng nhỏ giọng tiếp tục phản bác: "Mới không có."

Lâm Thanh Khải cong nhẹ khóe môi: "Nói lại coi."

"Mới không có."

Hắn nhìn nàng cười: "Em là học sinh tiểu học à?"

Tường Linh giật mình. Lâm Thanh Khải vươn tay lại gần, thấp giọng cười: "Tôi phát hiện em ở bên tôi, lá gan càng lúc càng lớn."

Ngón tay cong lại, vén vài sợi tóc rũ xuống ra sau tai nàng.

Khi hai người xuống lầu thì tiết tự học giữa trưa đã tan rồi.

Sân trường trước sau cũng chưa người nào, ánh mặt trời được che bớt hơn phân nửa bởi các cành cỏ thụ.

Tường Linh dẫm trên những vệt nắng loang lổ trên mặt đất, tâm tư xoay tới xoay lui mấy trăm lượt, cuối cùng vẫn đặt nặng ngay một từ "không" lúc này.

Không tìm những nữ sinh khác. Hắn nói, nàng lại rất tin hắn.

Nàng lặng lẽ nhìn đến đôi mắt của Lâm Thanh Khải.

Mặc dù đã quan hệ rồi, nhưng là "còn hơn không", xem như có thể có nhiều thêm một lý do để an ủi bản thân.

Lâm Thanh Khải cảm nhận được tầm mắt của nàng, vừa muốn nói gì đó, phía sau lại có người kêu: "Tường Linh!"

Tường Linh quay đầu lại. Là bạn cùng bàn với mái tóc rối tung mới vừa gội đầu, đang phóng xe đạp nhanh như chớp từ xa bên kia lại gần đây.

Phanh xe "kít" một tiếng, xe ngừng ngay sát bên nàng.

Nhìn nàng, rồi lại nhìn Lâm Thanh Khải, bạn cùng bàn kinh ngạc thật sự: "Hai người quen nhau à?"

Bạn ấy tự cho rằng đã ép giọng nói rất nhỏ rồi.

Mặt Tường Linh như bị thiêu cháy, âm điệu cũng cao thêm vài tông: "Không phải! Không có! Sao có thể chứ!"

Phủ nhận liên tiếp ba lần.

Cả người nháy mắt kéo ra khoảng cách một thước với hắn.

Đôi mắt Lâm Thanh Khải bị ánh mặt trời chiếu vào nên thoáng híp mắt. Sóng lưng lười nhác thẳng tắp, hắn thông dong nhìn Tường Linh.

Thật đúng là phải cởi hết rồi đè ở trên giường thao một trận mới có thể thành thật được.

Bạn cùng bàn có vài phần do dự, nhưng làm trò trước mặt Lâm Thanh Khải cũng tiện diễn lắm. Đành phải gật đồng hồ: "Đi chung xe với mình không?"

"Có." Tường Linh túm váy ngồi lên ghế sau.

Đi xa rồi, mới dám ngoảnh đầu thật cẩn thận nhìn Lâm Thanh Khải.

Lâm Thanh Khải sáng ngời đứng dưới tán cây sum xuê, chân dài eo hẹp. Ánh mắt thật thanh tịnh.

Hắn vào nhà vệ sinh hút một điếu thuốc rồi mới trở về phòng học.

Chuông vào lớp đã vang lên, khắp phòng toàn những tiếng ồn ầm ĩ. Mấy nam sinh ngồi dãy sau tụ nhóm chơi di động, thấy hắn đi vào, liền ngẩng đầu hỏi: "Đi đâu vậy hả? Chơi bóng mà tìm không thấy mày."

Lâm Thanh Khải ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, tùy tiện đáp: "Bận chút việc."

"Việc gì ——"

Nam sinh mới hỏi được một nửa, tầm mắt chạm đến nơi bả vai hắn, chợt dừng một chút. Ngược lại cười có vài phần hư hỏng: "Xem ra là bận làm việc tốt."

Trên tay áo lưng màu trắng, có một sợi tóc dài uốn lượn.

Lâm Thanh Khải rũ mắt nhìn, giờ tay nhặt ra.

Hắn thất thần quán trên ngón trỏ chơi đùa.

Sợi tóc đen nhánh, dài mà mềm, quán lấy đốt ngón tay, ái muội khiến lòng người phát ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sau khi trở về, Tường Linh chợt dạ mất một hồi lâu.

Bạn cùng bàn mới không tin lý do mà nàng bịa ra, cố hỏi cho bằng được vài lần có phải thật sự không biết Lâm Thanh Khải không. Tường Linh ngoan cường bất khuất, không quen chính là không quen.

Kết quả chàng vạng ngày hôm sau liền bị bại lộ.

Trường học được quản lý theo hình thức bán quản lý, trừ khi trường cho nghỉ thì không thể ra khỏi cổng trường. Hôm nay khi ăn cơm chiều, bạn cùng bàn thân thân bí bí móc ra hai tờ phép xin nghỉ. Nói là gần đây có một chỗ ăn vặt mới khai trương, rất nổi tiếng, ăn siêu cấp vô địch phi thường ngon.

Lúc hai người đến chỗ ấy, trong tiệm cơ hồ đã ngồi đầy người. Chỗ gọi món thì vẫn đang xếp một hàng dài.

Các nàng phân công hợp tác, Tường Linh xếp hàng, bạn cùng bàn đi tìm chỗ ngồi.

Chờ lấy được món ngon liền xoay người, bạn cùng bàn ngồi trong góc vẫy tay với nàng: "Nơi này nơi này nơi này!"

Tường Linh nghe tiếng nhìn qua, bước chân lập tức cứng đờ.

Bàn bốn người, bạn cùng bàn cao hứng phần chần ngồi đối diện với người có biểu tình nhàn nhạt, Lâm Thanh Khải. Tay hắn đặt trên bàn, cầm khê nâng, tầm mắt lướt qua toàn phòng đông đúc, lại tự nhiên an tĩnh dừng phía nàng.

Tường Linh đối diện với hắn mà chớp mắt một cái. Nhấp nhấp môi, chậm rì rì mà đi qua, cúi người ngồi xuống.

"Mình không phải có ý muốn ngồi chỗ này đâu." Bạn cùng bàn dán vào bên tai nàng, hạ giọng giải thích, "Không còn chỗ ngồi, mà vừa vặn chỗ này có hai người ăn xong mới đi rồi....."

Tường Linh ôm ly nước, rũ mắt: "Ừ." Nàng không dám ngẩng đầu. Nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ trong ánh mắt của Lâm Thanh Khải.

Các nàng bên này nhẹ giọng nói chuyện. Nam sinh đi cùng Lâm Thanh Khải nãy giờ úp mặt xuống bàn lại đột ngột ngẩng đầu lên ngó nàng: "A, này không phải là cô ——"

Cô nào?

Tâm Tưởng Linh không khỏi nhảy lên mấy nhịp. Sau đó nghe thấy Lâm Thanh Khải nói với nam sinh kia: "Đổi chỗ đi, mày ngồi bên trong."

Mặt nàng đỏ lên.

Nam sinh lại phản ứng rất nhanh, cọt nhà đứng lên: "Đổi, đổi chứ."

Tiếp theo chính là tiếng động của ghế dựa. Mùi hương nhàn nhạt trên người Lâm Thanh Khải bay lại gần, một cái cúi người, vừng vàng ngồi đối diện với nàng.

Diện tích cửa hàng này không lớn, đại khái chỉ có thể ngồi ghép người như thế này. Tất cả bàn ăn thì cái nhỏ cái lớn tùy loại. Cực kỳ chen chúc.

Lâm Thanh Khải chân dài không có chỗ duỗi, lại không có ý tứ kiêng dè gì, rất tự nhiên mà chạm vào nàng.

Tưởng Linh mặc quần đùi, hai cái đùi trần trụi, chỉ có thể cách một lớp quần jean thô ráp của hắn mà phân biệt ra nhiệt độ cơ thể quen thuộc của nhau.

Có hơi nóng, chỗ dựa vào nhau tự nhiên có cảm giác tê tê vi diệu.

Nàng muốn tránh, do dự nháy mắt, lại không dám trốn. Chân nhẹ nhàng cùng hắn dựa vào một chỗ, tùy ý để dòng điện tê dại bò khắp các nơi trên cơ thể.

Giữa tiếng ồn ào khí thế ngất trời, chỉ là chút mờ ám như vậy dưới bàn, cũng cảm thấy bí ẩn mà thân thiết.

Bọn họ đã tới một lát rồi, không bao lâu đã ăn xong trước. Lâm Thanh Khải trước khi rời đi cũng không nói cái gì khác, chỉ liếc nhìn nàng một cái: "Đi trước."

"A, dạ." Trong lòng Tưởng Linh thở phào nhẹ nhõm, lại có chút mát mát nhỏ. Trộm từ trong chén ngẩng đầu, thấy hắn đứng ở bên quầy thu ngân, đang chờ tính tiền, rũ mắt, hai tay hình như đang làm gì đó.

Điện thoại trong túi tiền của nàng đột nhiên rung lên.

【 Quần quá ngắn! 】

Dục vọng trong tâm Tưởng Linh bị động đến buộc nàng phải thanh thanh giọng nói. Đầu cúi thấp một lát, mới ngẩng cao ngó qua, nhưng Lâm Thanh Khải đã không còn ở trong quán. Đột nhiên có nhân viên trong quán bưng hai ly đồ uống lạnh đi tới, đặt trên bàn các nàng.

"Lâm Thanh Khải mua à?" Bạn cùng bàn nháy mắt biến cả đôi mắt thành hai cái đèn pha hóng chuyện.

Tưởng Linh hàm hồ đối phó. Cúi đầu muốn nhấn một câu cảm ơn với hắn, thế mà hai chữ đánh mãi không xong, Lâm Thanh Khải lại nhấn đến:

【 Thiếu chút nữa chân em chọc anh cứng mất. 】

Trên đường trở về, Tưởng Linh cùng bạn cùng bàn tách ra, vòng đến khu dạy học bên cạnh.

Bên này có hành lang thoáng mát, cũng không biết là lãnh đạo nào lại có tình thú như vậy, thiết kế dàn hoa từ đằng mọc leo khắp nơi.

Màn đêm thật đậm bạc, đèn đường cũng không được sáng lắm. Thân hình hắn trải dài, một mình ngồi chỗ đó. Xa xa nhìn qua, có chút xa cách.

Tưởng Linh chần chờ đi đến trước mặt hắn: "Vừa nãy đi mua vài thứ, cho nên đến trễ một chút."

Lâm Thanh Khải nhắc cầm nhìn nàng một lát, cánh tay vòng qua bên hông nàng, vây lấy người phía trước. Nhàn nhạt cười cười: "Vừa rồi khăn trang gì vậy? Sợ tôi làm trò, chạm vào em trước mặt người khác à?"

"Không có....." Hắn ngồi như vậy ôm nàng, tay Tưởng Linh cũng không biết gác chỗ nào cho thích hợp, do dự vài lần, vẫn là gác trên vai hắn.

Quần đùi cạp cao, có vẻ khiến cho mông eo nàng chỗ nào cũng phá lệ dụ người.

Bàn tay Lâm Thanh Khải lưu luyến mấy chap, lần tới mép quần. Tưởng Linh nhớ tới tin nhắn của hắn, không nhịn nổi nói: "Quần cũng không có ngắn quá mà..... Nó được gọi là quần đùi đó. Quần đùi của người khác cũng đều như vậy, giống nhau cả thôi."

Lòng bàn tay Lâm Thanh Khải đi vòng xuống dưới cẳng chân nàng, cười: "Người khác à, người khác sẽ cọ chân tôi lúc ăn cơm hả?"

"Em không có cọ anh mà....." Càng nói về sau, âm thanh của Tưởng Linh càng nhỏ dần xuống. Nàng cảm thấy nói loại lời thật là xấu hổ.

Lâm Thanh Khải nhìn nàng.

"Ngồi lên đùi tôi này." Hắn giờ tay kéo người nàng xuống.

Tường Linh nghiêng người ngồi, cánh tay vòng qua cổ hắn. Tầm nhìn mờ mờ, ánh mắt rất gần, đến cả tiếng hô hấp cũng nghe được. Là khoảng cách có thể hôn môi.

Nhưng Lâm Thanh Khải chỉ nhìn nàng.

Tường Linh dường như bị trúng cổ, cắn cắn môi, thử dán sát lại hôn hắn. Môi mỏng mềm mại, có mùi thuốc lá rất nhẹ.

Hắn hút thuốc sao..... Ý niệm nàng thoáng qua, học hắn hôn nàng trước giờ, nhẹ nhàng mút vào.

Ngón tay Lâm Thanh Khải bấu trên đùi nàng thật chặt, tiếng nói trầm thấp không thể nghe thấy: "Đầu lưỡi."

"Dạ?"

"Dùng đầu lưỡi."

Yết hầu Tường Linh có chút khô khốc, nàng tranh thủ thở hắt hai hơi, lại nhếch cằm hôn. Đầu lưỡi dò ra, liền bị đầu lưỡi ướt nóng của Lâm Thanh Khải quần lấy.

Hai người đều thở dốc rất nhanh, hàm hồ lại đẩy áp lực. Thần trí Tường Linh như bị rút mất theo động tác liếm mút của hắn, cho đến khi tách ra, người đã có chút xụi lơ.

"Đủ rồi hả?" Đuôi mắt Lâm Thanh Khải có ý cười rất nhẹ.

Tường Linh mặt đỏ tim đập chôn đầu.

Nàng thật thích hôn hắn.

Qua một lát, Lâm Thanh Khải thấp giọng.

"Lúc này cứng thật rồi."

Quần jean vì tư thế ngồi mà cuộn lên đến tận sát bắp đùi. Không phải lần đầu tiên chạm vào, nhưng chỉ cần một chạm, tim Tường Linh lại hẫng mất hai nhịp.

"Anh cứng rồi....." Nàng nhỏ giọng nói.

Lâm Thanh Khải cười rộ lên. Kéo tay nàng, cách lớp quần xoa nắn dương v*t hai lần.

"Nghe đủ lâu rồi." Tiếng nói hắn như sắp mất tiếng, "Mỗi tối đều muốn chết trong cái ngõ của em."

Nàng gắng gượng đè xuống xúc cảm mặc dù không trực tiếp chạm tay vào, vì nhiệt độ thật dọa người. Phía dưới Tường Linh không khỏi theo đó mà co rúm lại một chút.

"Muốn không?" Lâm Thanh Khải khẽ cắn cằm nàng, "Ngày hôm qua kêu dâm đến vậy."

Trên người Tường Linh cực kỳ nóng.

Chỉ là một câu nói như vậy, loại cảm giác vừa tê vừa sướng trong ký ức ập tới, lại lần nữa mãnh liệt bùng lên. Ngón giữa hắn ở trong thân thể nhún nhả dẫn ra sự tê dại điên cuồng, toàn bộ hạ thân cũng trở nên căng trướng.

Nàng rên rỉ ra tiếng.

Tay Lâm Thanh Khải từ quần đùi nàng luồn đi vào, thông thả xoa đến khi ướt át rỉ nước.

"Tôi thứ bảy không quay về? Được không?"

Đầu Tường Linh mông lung, tuy biết rõ ý tứ của hắn, nhưng mở miệng vẫn hỏi ra câu vô nghĩa: "Muốn..... Đi chỗ nào?"

Môi Lâm Thanh Khải dán bên tai nàng: "Đi làm em."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Từ thứ bảy đến nay đã trôi qua bốn ngày, tâm tình của Tường Linh cũng hoảng loạn đủ bốn ngày.

So với dự tính lại càng đứng ngồi không yên hơn.

Kỳ thật nàng vẫn luôn cảm thấy sâu trong nội tâm nàng vẫn luôn rất coi mờ. Cũng biết rằng thời đại này, không phải cứ lên giường là ở với nhau cả đời như hồi xưa.

Không nói đến người khác, có ngay một bạn nữ cùng lớp nàng, liên tục thay đổi vài người bạn trai, nên thường xuyên bị nữ sinh khác dị nghị sau lưng, nói cô ấy hay đi bệnh viện phá thai.

Tường Linh vô tình miệt mài theo đuổi cách sống của người khác. Nhưng bàn tới lý luận, so với quan niệm truyền thống "chỉ giao thân thể cho chồng", nàng càng cảm thấy thân thể là của chính mình, tình cảm và dục vọng cũng là của chính mình.

Nàng thích Lâm Thanh Khải, muốn thân cận với hắn hơn, mặc kệ rằng thân cận sẽ có kết quả hay không.

—— Lại nói đến, nhiều lần thì thuận lý thành chương, nhưng đáy lòng tựa như một cái võng không chịu theo khổng chế, tuy không bị tuột dốc nhưng lại bị trĩu xuống thấp.

Rốt cuộc vẫn phải chịu đựng đến giờ tan học cuối tuần. Chỉ trong chốc lát, Tường Linh đã vệ sinh lại lần thứ hai, mọi người đã ra về gần hết, nàng mới chậm rì rì mà đi ra cổng trường.

Lâm Thanh Khải cùng mấy nam sinh đứng một chỗ. Hắn đưa lưng về phía bên này, áo thun ngắn tay màu trơn đơn giản, đeo giày màu đen. Vẫn sạch sẽ, vẫn xuất chúng như cũ.

Tường Linh nhìn thấy hắn, đi hai bước đến chỗ đó, rồi đứng lại.

Rõ ràng lý trí vẫn còn vương mắc cho nên vẫn giãy giụa một ít, nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng hắn, nàng lại muốn tiến lên ôm hắn một lát.

Chung quanh thật ồn ào. Xe tới đón học sinh không ngừng từ ven đường băng qua. Hoàng hôn, và gió đầu hạ.

Nàng cứ như vậy đứng chỗ đó, nhìn hắn thật lâu.

Thật là khuôn sáo, nhưng lúc ấy trong lòng luôn lặp đi lặp lại ý nghĩ, nếu về sau thật không có gì cả, có thể không cảm thấy hối hận không.

Vẫn là nam sinh bên cạnh Lâm Thanh Khải phát hiện ra nàng trước, nhắc Lâm Thanh Khải một tiếng. Lâm Thanh Khải quay đầu lại, nhìn thấy nàng, khóe môi nhàn nhạt nhoen cười.

Tường Linh nhìn hắn sai chân bước qua đây. Đám nam sinh kia ở phía sau nói nói cười cười cũng đi theo qua đây.

Tới nơi, Lâm Thanh Khải thật tự nhiên duỗi tay đón lấy cặp sách của nàng. "Có đói không?"

"Hơi ạ." Tường Linh đứng sự thật trả lời.

Lâm Thanh Khải cười: "Đi thôi." Hắn lười nhác vác cặp sách lên trên vai: "Dẫn em đi ăn ngon."

Mấy nam sinh lại trêu vài câu vui đùa, đoàn người liền dọc theo đường cái tốp năm tốp ba mà đi.

Nhưng dù vô tình hay cố ý, bọn họ luôn kéo nhau đi đằng sau.

Hai người cách nhau rất gần, cơ thể thỉnh thoảng khẽ chạm vào nhau vài lần. Trong lòng Tường Linh có quý, đi đường cũng không quá chú ý, chỉ trộm nhìn cánh tay hắn đụng trúng nàng, rồi lại nhìn cặp sách của mình trên vai hắn.

"Lâm Thanh Khải." Nàng nhỏ giọng gọi.

Lâm Thanh Khải nghiêng đầu đáp một tiếng. Vốn dĩ Tường Linh tràn ngập dũng khí, muốn dặt tay hắn trước thử xem. Nhưng vừa bị hắn nhìn, tay vươn ra rồi cứ rút đi rút lại, nàng lúng túng đành kéo quai đeo cặp sách đang lắc lư: "À, không có việc gì đâu....."

Lâm Thanh Khải cười cười. "Đây." Hắn nâng tay lên, mở rộng lòng bàn tay.

Tường Linh nhanh chóng liếc hắn một cái, dè dặt tay trái lên đó.

Hắn nắm tay lại.

Đúng lúc có nam sinh phía trước quay đầu lại thét to: "Rẽ chỗ này phải không mày?"

Tường Linh nháy mắt muốn rút tay về, theo bản năng trốn tránh, lại bị hấn nắm chặt.

Lâm Thanh Khải không nhanh không chậm đổi thành kiểu mười ngón đan nhau, trả lời người kia: "Ừ."

Vùng da chỗ kẽ tay rất nhỏ, lại hơi mẫn cảm một chút. Tường Linh rũ mắt nhìn tay bọn họ đan với nhau, trong lòng gợn sóng lần nữa.

Nghe lời hấn nói, ở cùng với hấn.

Tóm lại, có lẽ, về sau cũng sẽ không gặp được người nào khác mà nàng thích đường này nữa, cho nên..

Nàng cũng siết chặt ngón tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tiệm cơm luôn ồn ào tiếng người.

Bọn họ nhiều người, trước tiên nhắm được mấy cái ghế dựa trên lầu hai. Lần lượt đi lên lầu, trên lầu cũng đi xuống một đoàn người.

Cầu thang không được rộng, Lâm Thanh Khải buông tay Tường Linh, chắn cho nàng đi phía sau.

Đoàn người này có nam có nữ, nhìn qua lớn tuổi hơn một chút. Người dẫn đầu trong lúc đi xuống, đột nhiên lại xoay người nhìn bọn họ. "Linh Linh?" Tuy gọi nhưng cũng không xác định lắm.

Tường Linh sững sốt. Lâm Thanh Khải dừng chân, cùng nàng quay đầu lại nhìn.

"Thật là em rồi." Người nọ mang mắt kính gọng vàng, hào hoa phong nhã, tinh anh, phong độ trí thức. Hấn cũng liếc mắt nhìn qua Lâm Thanh Khải một lượt: "Vậy bạn trai đây là?"

Tường Linh đỏ mặt, do dự kêu một tiếng: "Anh."

Đuôi mày Lâm Thanh Khải nhếch lên, nhìn nàng đi qua đó. Hai người nhẹ giọng nói vài câu, cuối cùng, người nọ còn giơ tay xoa xoa đầu Tường Linh.

Nàng dường như đã thật quen với động tác này, cũng không hề có ý tứ trốn tránh.

"Em còn có anh trai à?" Hai người đi tới ghế dựa, Lâm Thanh Khải mới hỏi.

"Là anh trai hàng xóm." Tường Linh giải thích thật kỹ càng tỉ mỉ, "Anh ấy đang học đại học, học rất giỏi, có đôi khi ba mẹ qua tìm anh ấy giúp em học bổ túc, cho nên có quen biết một chút."

Đại học..... Trách không được.

Thần sắc Lâm Thanh Khải nhàn nhạt. Lớn lên đứng một bộ dáng con một sách.

Đám nam sinh đã sớm cùng nhau ngồi quanh cái bàn, vô tình chừa lại cho bọn họ hai chỗ kế nhau.

Lâm Thanh Khải kéo ghế dựa, hai người cùng ngồi xuống.

"Ngại ồn sao?" Hấn thấp giọng hỏi.

Đúng là có chút ồn, mồm năm miệng mười cãi cọ ồn ào. Nhưng mà Tường Linh vẫn có chút thích cùng bạn bè của hấn chung đụng, giống như có thể cách sinh hoạt của hấn gần hơn một chút.

Đại khái cũng không phải dạng học trò ngoan ngoãn gì, chính giữa có đặt mấy bình rượu. La lới, ồn ào muốn Tường Linh cũng uống một hớp.

Lâm Thanh Khải ngăn lại.

Vài người liền cười rộ lên, cũng không miễn cưỡng. Coi như đồng ý tha, sau khi vài chén rượu xuống bụng, đề tài liền dần dần chuyển khác. Nam sinh gặp lần trước ăn cơm đột nhiên la một tiếng: "Tính ra, chỉ Tường Linh mới khiến mày thích, đúng không? Cái cô kia cùng bạn cả ngày luôn bận rộn theo đuổi mày, cũng không....."

Nói còn chưa hết. Bị tầm mắt Lâm Thanh Khải đảo qua, cậu ta liền hi hi ha ha cười, rồi quay mặt đi chỗ khác.

Chiếc đĩa trong tay Tưởng Linh hẫng xuống. Nàng làm bộ không nghe thấy, tiếp tục gấp miếng gỏi ngó sen bỏ vào chén nhỏ.

Nàng thật ra biết khả năng bên người Lâm Thanh Khải bị vây bởi các nữ sinh khác rất lớn. Nhưng mà rõ ràng nghe thấy, lại là một chuyện khác.

Không khí bị ảnh hưởng trầm đi rất nhiều.

Lâm Thanh Khải nghiêng đầu nhìn nàng một lát, cánh tay gác trên lưng ghế của nàng, lười nhác dựa lại gần. Hắn cũng có uống một chút rượu, hô hấp so ngày thường nóng hơn, dừng ở bên tai nàng: "Ghen à?"

Tưởng Linh ngậm một câu, "Mới không có." Nhưng lại ừ đó không lên tiếng, tay hắn thuận thế ôm lấy bả vai nàng. Âm thanh trầm thấp rất ái muội: "Tôi không hề chạm vào cô ta."

Bàn tay cũng so với ngày thường nóng hơn nhiều.

Nhiệt độ cơ thể tăng vọt, bất giác nhích lại gần hơn, hơn nữa câu này ý vị thâm thúy cỡ nào chạm vào tâm nàng. Tưởng Linh chớp mắt một cái liền hoàn hồn nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ phát sinh giữa hai người. Sống lưng nàng thẳng tắp, có chút căng cứng.

Yết hầu Lâm Thanh Khải cũng nhúc nhích hai lần. Lòng bàn tay dán vào làn da trên vai nàng vuốt ve một lát, rồi rút trở về.

Thật mềm.

Lúc tan cuộc đã hơn 9 giờ.

"Tao đưa em ấy về nhà." Bộ dáng Lâm Thanh Khải ung dung thông thả.

Đọc theo đường đi, tìm Tưởng Linh đập nhanh đến mức miệng khô lưỡi khô. Đã từng có vài lần tiếp xúc thân mật rồi, nhưng vẫn khản trương như vậy.

Khản trương quá. Càng lúc càng khản trương.

Nàng cứng người đi vào phòng cùng hắn, chân tay luống cuống đi qua một bên.

Nghe thấy tiếng trở tay đóng cửa "cạch" phía sau. Ánh đèn mờ mờ ngoài hành lang bị che ở ngoài cửa.

Cả phòng đen nhánh, xúc giác trở nên rất nhạy bén. Cảm nhận hô hấp nóng rực và nhiệt độ thân thể, tựa như được phóng đại vô số lần.

Lâm Thanh Khải trở nên trầm mặc lại nhiệt liệt.

Người nàng bị hung hăng đè trên cửa, hắn áp sát nàng, duỗi ra đầu lưỡi mềm mại nóng bỏng.

Tưởng Linh cơ hồ trong nháy mắt lập tức ướt. Cái gì cũng không nhìn thấy, nàng theo bản năng ngẩng cổ đón ý nói đùa với hắn.

Bàn tay hắn rất lớn, luồn đi lên cõng bờ áo ngực, bầu vú lập tức hoàn toàn trần trụi. Hắn dùng sức xoa nắn, vết chai mỏng chỗ ngón tay dán trên đầu vú*, hình như cổ tình cọ xát.

Tưởng Linh mở môi, bị hôn đến thở hồng hộc: "Đau....."

"Đau mới sướng, không phải sao?" Giọng nói của Lâm Thanh Khải đã khàn đi nhiều, "Ngứa hả?"

"Dạ?" Đầu óc Tưởng Linh đã sớm trống rỗng.

"Huyết chảy nước hả?" Lâm Thanh Khải câu lưỡi ngậm lấy vành tai nàng, một chút nhẹ một chút mạnh liếm cắn.

Tưởng Linh không nhịn nổi kêu một tiếng. Vành tai quá mẫn cảm, mỗi lần hắn dùng răng cắn liền tê dại, chân nàng đã không còn sức trụ.

Nàng ôm chặt hắn, nghiêng đầu trốn. Lâm Thanh Khải lại liếm vài cái, môi lưỡi theo cổ nàng trượt đi xuống.

Một đường kéo hơi thở dài xuống, phả vào trên thịt vú, nóng đến run rẩy, lại không chịu xuống dưới hạ thân.

"Muốn....." Tưởng Linh cắn môi.

Lâm Thanh Khải khàn giọng hỏi: "Muốn cái gì?"

Đại khái là bởi vì không bật đèn, dục vọng lại dày vò phía dưới, cho nên cũng không kiêng kỵ gì nhiều. Nàng ưỡn ngực, đưa vào trong miệng hắn: "Muốn được anh hút trong chốc lát....."

"Mẹ nó." Lâm Thanh Khải thấp giọng mắng một tiếng, "Em thế nào lại lẳng lơ đến vậy."

Tường Linh không kịp cãi cọ, nhếch cao đầu v* đang bị ngậm trong khoang miệng nóng ướt. Âm cuối của nàng run rẩy: "A" ra tiếng.

Lâm Thanh Khải cắn bầu vú mềm mại no đủ, dùng đầu lưỡi châm ngòi. Tay cũng luồn xuống dưới, kéo quần lót, thuận thực xoa nắn âm đế.

Tường Linh đã không chịu nổi nữa.

Đầu ngón tay hấn hăm ở khe hở môi âm hộ, càn quấy trên dưới mấy chap. Cảm giác ướt át càng ngày càng rõ ràng, đầu cũng theo đó rũ xuống. Vén váy lên, cảm vừa nhếch, hôn nơi đó của nàng.

Tiếng rên rỉ của Tường Linh đột nhiên lớn hơn.

Lâm Thanh Khải ngậm lấy hai bờ môi âm hộ non mịn, đầu lưỡi dọc theo hút sạch. Mút ra tiếng tằm tắc.

Ngón tay Tường Linh trông không muốn nắm lấy cái gì: "Sắp không chịu được rồi, anh đừng cấn..... Ngứa quá....."

Nàng kêu yếu hơn nhiều, Lâm Thanh Khải càng làm cho nàng động tình. Đầu lưỡi bắt chước động tác khi làm tình thọc vào rút ra, đâm từng cái vào chỗ đó chơi đùa.

Có vài lúc, Tường Linh có thể cảm giác được đầu lưỡi của hắn thật sự cắm đi vào, giống như khi dùng ngón giữa, ở bên trong huyết mềm vừa móm vừa liếm, tựa như muốn kiếm ra cái gì đó.

Nàng cơ hồ bị loại khoái cảm này làm cho bật khóc. Hai cái đùi đã sớm không còn sức lực, kiểu gì cũng không đứng nổi nữa. Chỉ có thể dựa vào bàn tay đang nắm đùi nàng của Lâm Thanh Khải mà chống đỡ.

"Muốn tới rồi....." Nàng nức nở kêu hắn, "Anh đừng....." Giọng nói xuống dốc, bên trong thịt gât gạo gom vào nhau, nước phun ra.

Nàng thả lỏng tiểu huyết, cả người nằm liệt xuống.

Lâm Thanh Khải chặn ngang ôm lấy nàng, ném lên trên giường.

Thân thể hắn lập tức áp lên, một tay cời bỏ khóa quần. dương v*t thô cứng dường như nghẹn đã lâu, được phóng xuất ra ngoài, liền đánh vào âm đế của nàng. "Nóng....." Âm thanh Tường Linh cũng trở nên khàn đặc.

Tay Lâm Thanh Khải vịn cơn th*t, mãi qua lại giữa môi âm hộ vài cái, rồi mới để vào miệng huyết: "Thao vào, được không?"

Cánh tay Tường Linh nâng lên, vòng qua cổ hắn.

Hắn thở dốc một tiếng, eo chậm rãi hạ xuống.

Thân thể từng chút bị hắn làm cho căng ra. Thật là tê, cao trào còn chưa kết thúc, thịt khắp nơi co rút vào giữa, bị hắn xâm nhập, liền nhiệt tình quắn lên.

Lâm Thanh Khải bị bọc đến rên rỉ trong họng một tiếng. "Đừng cấn tôi."

Tường Linh chỉ biết chịu đựng cảm giác này mà không kêu ra tiếng. Tay nàng ôm lấy lưng hắn, nhứu mày nhẫn nại.

Hắn cắm vào không nhiều lắm, rồi lại rút ra. Thử tiến vào trong thăm dò.

Chỉ mới nông như vậy, Tường Linh đã bị cắm đến cả người mềm nhũn. Nàng cấn môi dưới, âm thanh vẫn không ức chế được tràn ra từ cổ họng.

"Bên trong ngứa quá....." Nàng nhịn không được kêu lên.

Ánh mắt Lâm Thanh Khải u ám hẳn đi. Hắn thọc vào rút ra hai lần, rồi tàn nhẫn dùng lực cắm toàn bộ vào. Ngón tay Tường Linh bỗng dưng co chặt.

Lâm Thanh Khải cúi đầu hôn nàng, một bàn tay bò lên khiêu khích ngực nàng.

Tường Linh mất một hồi lâu mới thích ứng, vốn có ý tứ oán giận, nhưng mở miệng ra, âm thanh lại giống như có thể nhéo ra nước: "Anh thật là lớn....."

Lâm Thanh Khải khàn giọng nói: "Lớn mới có thể thao em sướng được."

Hắn thử thẳng lưng động vài cái, thấy nàng không kêu đau, từ chậm rãi rồi thành không có kìm, động tác mạnh hẳn lên. Tường Linh lúc ban đầu còn có ý đồ nhịn xuống tiếng rên, nhưng rồi hắn dần dần mất lực đạo, mỗi cuộc nhấp vừa tê vừa mạnh.

Khi rút ra, nàng thế nhưng lại phát ngứa. Lần nữa cắm vào, dương v*t vừa thô vừa cứng, mỗi lần đều làm cho phía dưới tràn đầy. Thậm chí có thể phân biệt được từng cái gân xanh bùng bùng phàn chấn trên thân vậy quét qua vách thịt bên trong.

"Nhẹ một chút....." Tường Linh nắm chặt cánh tay hắn, thân thể bị động tác xâm lược của hắn kích thích trước sau, "Em mỏi quá..... Nhẹ một chút....."

Lâm Thanh Khải đâm càng thêm mãnh liệt. Càng đâm, thịt huyết càng ướt, giống như mỗi một chỗ đều sưng đến mức có thể rỉ ra nước.

Một phòng tối thui, dâm dịch bị càn quấy vang ra tiếng thật dâm mãnh.

"Nghe thấy không?" Hắn kích thích giữa háng nàng, cắm đến tận trong cùng, chỗ hai người giao triền dán vào một chỗ, dính sát nhau đánh ra cả bọt nước.

Tường Linh bị cảm giác sưng ngập đầu làm cho cốt tủy đều tê rần. Nàng hàm hồ đáp một tiếng.

"Thật dâm đẳng mà!" Ngón tay Lâm Thanh Khải nắm lấy vú nàng, "Tiểu huyết vừa chặt vừa ôn ào, kẹp chết tôi rồi."

Nói xong, còn cố ý hung hăng đánh phá vào bên trong thêm một chút. Chỗ đó của Tường Linh vừa nóng vừa tê, bị thúc đến phải kêu ra tiếng: "A....."

Đã nói không nên lời.

côn th*t Lâm Thanh Khải lại cứng hơn mấy phần. Hắn cắm đến tận cùng, lúc thì đánh vòng lúc thì nghiền nát từng nếp uốn trong huyết mềm: "Bị dương v*t làm sưng không?"

"Sưng....." Tường Linh nhỏ giọng rên rỉ: "Muốn chết mất....."

"Kêu phóng đẳng thêm một chút nữa." Lâm Thanh Khải cắn vành tai nàng, "Phóng đẳng một chút, tôi làm em càng sưng."

Hắn rút côn th*t ra, rồi lại đẩy toàn bộ đi vào, vội vàng ra vào.

Mỗi lần cắm đi vào, nàng liền theo đó kêu ra một tiếng. Bao vây lấy gây th*t nóng bỏng tựa như đó là ý thức, liều mạng tập trung vào một chỗ, đè ép côn th*t. Hắn không chút lưu tình đâm thọc, đánh phá.

Phía dưới Tường Linh tê đến tận cùng, thân hình run bần bật, trào ra từng bãi chất lỏng trong suốt. Lại bị hắn đổ hết vào huyết, trướng đến ngứa ngáy tê rần. Nàng kêu đến mức khóc nức nở: "Chịu thôi..... Em tới rồi....."

dương v*t Lâm Thanh Khải chôn thật sâu trong thân thể nàng, côn th*t nóng bỏng ủi phẳng lì mỗi một tác thịt mềm.

"Tôi cuồng cái xưng hô 'tôi-em' quá các tình yêu ạ!!! Kb bao h tôi mới chịu cho hai anh chị gọi nhau 'anh-em':)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Cao trào rồi?" Hắn biết rõ còn cô hỏi.

Chân Tường Linh gắt gao quấn chặt hông hắn, sâu trong thân thể co rút không quy luật. Giọng nói của nàng đã chuyển thành hơi khàn: "Đủ rồi."

Lâm Thanh Khải thấp giọng cười:

"Chỗ nào đủ rồi? Tiểu huyết còn đang hút tôi đây này."

Giống như muốn chứng minh cho nàng xem, hắn làm bộ nâng eo rút ra ngoài. Thịt mềm dính nhóp bám rịt lấy côn th*t, bị ép phải chuyển động theo.

Khoái cảm từ nơi đó dọc theo xương sống lan ra khắp người. Tường Linh nhịn không được lại rên rỉ.

"Đừng mà..." Nàng gắt gao bắt lấy cánh tay hắn tựa như bám vào khúc gỗ cứu mạng duy nhất.

Lâm Thanh Khải áp sát, ở bên tai nàng chạm chạm, "Tôi còn chưa thao đủ đâu."

Eo hắn lại thông thả đưa đưa, côn th*t ở chỗ lầy lội đâm sâu rút hẳn.

Thật là chặt. Rõ ràng là thân thể chưa từng bị người khác chạm qua, nhưng thịt huyết lại dường như trời sinh biết kẹp hút thế nào. Cao trào một lần rồi nhưng vẫn hút vừa chặt vừa chắc.

Lúc này Tường Linh đã mất cảm đến cực kỳ, động tác hắn thọc vào rút ra cũng chậm dần, ngược lại hồi nãy, mỗi cú nhấp đều có tính được kéo dài.

d* m thủy không ngừng tràn ra bên ngoài, là do bị dương v*t kéo theo ra, dọc theo bắp đùi của hai người mà chảy xuống dưới. Drap giường dưới thân rất nhanh đã ướt đầm.

Lâm Thanh Khải ngồi dậy, tay dè lên chân nàng lấy đà thúc đến tận trong cùng, ra vào thật mạnh vài lần: "Bò qua đây, làm từ phía sau đi."

Tường Linh nghe lời xoay người, cánh tay Lâm Thanh Khải vừa nhấc khỏi nàng, thuận tay mở luôn đèn nhỏ đặt trên tủ đầu giường.

Nàng vừa mới bò qua xong, trước mắt đột nhiên sáng ngời, phản ứng đầu tiên chính là giơ tay che mặt lại: "Sao anh lại bật đèn!"

Lâm Thanh Khải cười: "Thao cũng đã thao rồi, còn sợ tôi nhìn?"

Cánh tay hắn vươn lại đây, đỡ người nàng tạo thành tư thế nửa quỳ, rồi đỡ c* n th* t to lớn đút vào cái miệng nhỏ đang khép.

Tóc Tường Linh dài rũ xuống tận trên giường, tay trái vẫn không chịu bỏ che mặt, mơ hồ rên rỉ.

Tư thế này vốn đã đi vào rất sâu, đằng trước c* n th* t của Lâm Thanh Khải lại có chút lớn, khi cắm vào, càn quét toàn bộ nhục bích, vô tình lướt qua một nếp uốn nhỏ gồ lên. Ngứa đến tê dại. Tường Linh nháy mắt mềm nhũn chân, "A" một tiếng, eo cũng theo đó ngã sụp xuống.

Lại bị Lâm Thanh Khải vót trở về.

"Thọc tới rồi?" Hắn bắt lấy một bầu vú xinh xắn đang rũ xuống của nàng xoa nắn, "Nơi đó có phải là nơi dâm dăng nhất không?"

Toàn thân Tường Linh chỗ nào cũng không ngứa bằng chỗ đó, bị dương v*t của hắn cố ý nghiền nát, so với chơi đùa bằng ngón tay càng kích thích hơn nhiều.

"Đã quá..." Nàng kêu nhỏ.

"Đã đến thế à?" Đầu lưỡi Lâm Thanh Khải liếm dọc theo xương sống lưng của nàng đi lên, "Có khó chịu không?"

Trên lưng cũng bị hôn đến ngứa ngáy.

Đầu ngón tay Tường Linh nắm chặt thành giương, choáng váng mà đáp lại hắn: "Anh vừa đụng tới chỗ đó liền thoải mái..."

"Chỗ nào?" Lâm Thanh Khải lúc này càng kiên nhẫn.

Ánh đèn không quá sáng, phản chiếu ra cái bóng eo thon mông tròn của nàng. Hắn híp mắt, nhìn cặp vú lắc lư của nàng và lông mu đen ướt át giữa hai chân nàng.

Xoay người thẳng lưng, đôi mắt chỉ hơi rũ xuống đã có thể nhìn thấy dương v*t hắn lúc ra vào như thế nào. Hai búi thịt non rất nhạt màu, bị căng đến mức phải bám lấy c* n th* t gắt gao, mỗi khi cử động, liền lôi theo cả mép thịt đỏ tươi ở bên trong ra bên ngoài.

Ngón tay hắn xoa lên.

Môi âm hộ của Tường Linh được bàn tay hắn xoa nắn, bên trong liền co rúm lại rồi phun ra càng nhiều nước hơn. Cả người nàng đều khó chịu: "Chỗ phía trong đó..."

Lâm Thanh Khải tập trung thúc vào chỗ đó nhiều một chút, "Vậy còn muốn dương v*t thao nữa không?"

Tường Linh thiếu chút nữa bị hắn làm cho chảy nước mắt. Đã hưởng thụ qua cảm giác sung sướng tận cốt tủy, cho nên lại nhớ đến mùi vị bị hắn đánh úp vừa nhanh vừa bất ngờ vừa rồi.

Nàng quay đầu lại, tựa như khẩn cầu: "Muốn... Muốn anh thao em."

"Không chịu nổi nhất em như vậy."

Lâm Thanh Khải hưng hăng nheo mông nàng một cái, "Vừa ngây thơ vừa lẳng lơ."

Lần đầu tiên mà đã phóng dăng thành như vậy.

Yết kết hắn lẫn lộn, rút ra toàn bộ, nhắm đến đằng trước, rồi cắm vào thật mạnh.

Cả người Tường Linh bị dập đến đổ về phía trước. dương v*t đi vào so với vừa nãy càng sâu hơn, kỳ thật có hơi đau, nhưng phần nhiều là tê dại thấm ra khắp người.

Nàng muốn hét lớn lên, nhưng lại cảm thấy xấu hổ cho nên che miệng rên rỉ trong cổ họng.

Lâm Thanh Khải không nghe thấy nàng kêu ra tiếng, đoán được nàng lại chịu ngược ản nhẫn lúc trên giường.

côn th*t trong lúc ra vào cực lực càng thêm sung to. Hấn cũng theo đó kêu rên vài tiếng, nhưng vẫn chưa muốn bắn ra, liền bắt lấy bàn tay nàng kéo ra sau thắt lưng.

"Kêu ra đi."

Tường Linh nhin vài lần, cuối cùng vẫn là không nhin được, nàng quay đầu qua: "Anh nhẹ một chút... A..."

"Nhẹ không được." Lâm Thanh Khải bóp chặt cầm nàng, cúi người hôn xuống, "Muốn thao chết em."

Thân dưới hấn nhấp vừa mạnh vừa vội, môi lưỡi Tường Linh bị hấn mút, thân thể dường như không còn chịu nổi sức nặng mà bò rạp trên giường.

Lâm Thanh Khải lại lần theo áp xuống. Tay phải áp lên chỗ bụng nhỏ của nàng, nâng mông nàng hướng ra sau đón ý nói đùa cho dương v*t ra vào.

Nhục bích bị càn quét đến mức căng trướng khó chịu, Tường Linh muốn trốn ra xa, lại bị hấn kìm chặt không thể động đậy. Nàng ô ô ra tiếng, cảm giác như sẽ bị hấn giết chết. Rõ ràng không nên thế này, tuy Lâm Thanh Khải có chìm trong dục vọng nhưng đáng lẽ vẫn có thể thanh tỉnh khắc chế mới đúng.

Nàng nhịu mảy chịu hấn dồi dào sức lực cảm đến khi cao trào lần nữa.

Thịt huyết giống như vô số cái miệng nhỏ há lớn, bầu vào côn th*t lúc lỏng lúc chặt mà mút cắn. Thỉnh thoảng còn trào ra thêm dịch thể ẩm áp, phóng ra một luồng nước đánh vào trên thân gáy. Lâm Thanh Khải bị kích thích đến phải cắn răng hít sâu, động tác dưới háng rốt cuộc cũng chậm lại.

Tường Linh há lớn miệng thở dốc. Lần này khoái cảm phá lệ kéo dài, thịt bên trong còn đang vừa kéo vừa co rút, mỗi một lần co rút, đều có thể gây ra cảm giác ngứa ngáy.

"Từ lâu đã muốn làm em từ phía sau." Lâm Thanh Khải vén mái tóc mướt mồ hôi của nàng qua một bên, "Có phải cảm quá sâu rồi không?"

Tường Linh gối đầu lên một cánh tay của hấn, nhẹ thở gấp, từ dưới ngước đầu lên nhìn vào đôi mắt hấn. Có ánh đèn vàng chiếu sáng, có chút hoang dã thâm nhật và cũng có sự dịu dàng.

"Dạ." Nàng đáp, "Còn anh, có thoải mái không?"

Lâm Thanh Khải cười rộ lên.

Qua một lát. "Thoải mái." Hấn gơ tay sờ sờ vành tai nàng, "Bị em kẹp sướng muốn chết."

Tường Linh vui mặt vào drap trải giường.

Bàn tay Lâm Thanh Khải lần đi xuống, dọc theo xương sống lưng của nàng vỗ đến tận cặp mông, "Cho tôi làm thêm chốc lát nữa, được không?"

Âm thanh Tường Linh rầu rĩ: "Được ạ."

côn th*t hấn chôn trong thân thể nàng giật vài cái, lại bắt đầu một chuỗi động tác thô bạo khác. Tường Linh bị đâm đến kiệt quệ, rên rỉ không thành tiếng.

Nàng cho rằng chính mình đã cao trào hai lần, hấn là không thể tiếp tục có cảm giác mới đúng. Nhưng chỉ cần Lâm Thanh Khải dừng ở bên tai nàng thờ dốc cũng đủ dụ người. dương v*t càng thêm thô cứng, ra vào phá lệ mãnh liệt, mỗi lần cắm vào đều khiến cho thịt mềm bên trong căng đầy tràn.

Vẫn rất tê rất ngứa...

Động tác xâm chiếm đi liền với tiếng nước. Lâm Thanh Khải một bên ma sát điểm mẫn cảm sát vách bên trong, một bên lấy tay tìm đến âm đế khảy qua lại, "Làm sao mà vẫn còn nhiều nước như vậy, đầm đìa quá vậy?"

Toàn bộ thân thể đều bị hấn khống chế, tinh thần Tường Linh không rõ lên án hấn. "Bị anh thao... Mới như vậy..."

Lâm Thanh Khải dùng sức đánh vào chỗ sâu trong cùng hai lần, "Vậy tôi thao chết em, muốn không?"

"Muốn ạ..." Vượt qua được lần nói đầu tiên, giam cầm tựa như được gỡ bỏ, nàng nhỏ giọng phụ họa hấn.

Lâm Thanh Khải hô hấp dồn dập, côn th*t đâm vào trong thân thể nàng cực nhanh. Thân mình Tường Linh căng chặt, bị hấn đẩy về trước, đầu óc mơ màng màng lại phun thêm một đợt nước nữa.

Nàng kiệt sức, bị khoái cảm khiến cho đôi mắt hơi híp lại, phiêu phiêu dang dang mà lại nhớ tới bộ dáng Lâm Thanh Khải ngày thường vẫn đạm phong khinh, thời khắc này thật sự cảm thấy vừa chân thật lại vừa hư ảo giống vậy.

Ngã rạp xuống, ngay cả đầu ngón tay Tường Linh cũng không còn sức lực mà nhúc nhích. Lâm Thanh Khải tắm rửa đơn giản một lúc, đi ra rút lấy một điều thuốc, đứng bên mép giường nhìn nàng mông manh nằm liệt trên drap giường lộn xộn: "Có đi tắm không?"

Tường Linh hiếm khi dám trắng trợn và táo bạo đáp lại hấn: "Còn chưa lại sức."

Lâm Thanh Khải cười: "Tôi cũng em đi?"

Tường Linh cũng không chắc rằng lời này của hắn có phải nghiêm túc hay không, dù sao cứ liều đáp ứng trước: "Được."

Lâm Thanh Khải nhìn nàng trong chốc lát. Khoanh tay ném điều thuốc vừa mới bốc cháy vào gạt tàn thuốc, "Lại đây."

Cũng thật à?

Môi Tường Linh mím lại, kéo chăn nhỏ qua bọc người lại.

Khóe miệng Lâm Thanh Khải lười biếng cong lên, duỗi tay giật đi cái chăn của nàng, "Che cái gì, còn chỗ nào của em mà tôi chưa thấy qua."

Tường Linh túm chặt chăn không chịu buông tay. Tuy nói đã làm qua rồi, nhưng một khi chuyện này kết thúc, nếu vẫn trần truồng đối diện với hắn, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Còn nữa, bật đèn còn chưa tính đâu.

"Nhất quyết không buông tay?"

Tường Linh lắc đầu, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lâm Thanh Khải thông dong cười, chân vừa nhấc, lập tức đổ ập lên trên người nàng. Hai đầu gối để ở hai bên người nàng, vậy nàng kín kẽ bên trong.

Tường Linh vận vẹo, lại không dám vận vẹo.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một lát, Lâm Thanh Khải đột nhiên cúi thấp đầu.

Tường Linh đoán là hắn muốn cậy mạnh, tay chuẩn bị siết chặt chân hơn, lại bị hắn dễ dàng chế trụ, hai tay bị bắt chéo trên đỉnh đầu.

Trong lòng nàng bỗng dưng nhẹ hẫng, vì môi Lâm Thanh Khải lập tức bao phủ xuống.

Rất kỳ quái. Tuy vừa trải qua một trận làm tình điên đảo, nhưng Tường Linh thật sự cảm thấy đây là lần hôn môi thuần túy nhất của hai người.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

P/s: Bonus □

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Gương trong phòng tắm rất lớn, chiếm nửa mặt tường.

Bồn rửa tay được lát đá cẩm thạch, đúng phong cách điển hình trong khách sạn.

Tường Linh nhất quyết không chịu bỏ cái chăn bọc quanh người, cứ thế bị hắn vác lên rồi đặt ngồi trên bồn rửa tay. Xúc cảm có chút lạnh cứng.

"Cùng nhau tắm?" Lâm Thanh Khải chống tay ở hai bên người nàng.

Bên tai Tường Linh tê rần, cảm thấy thẹn thùng, ngóc đầu lên: "Đừng vậy..."

"Làm sao?"

Nàng rử mắt: "Ừm, cảm giác có chút... Dâm dăng."

Hai từ cuối cùng cứ ập a ập ứng khó mà nghe thấy.

Lâm Thanh Khải lại có thể nghe rõ. Hơi ngả người về trước, cười: "Vừa rồi như vậy mới gọi là dâm dăng."

Mặt Tường Linh nhanh chóng bị thiêu cháy.

Hình ảnh hai người ở trên giường thờ hồn hèn liễu chết làm tình triền miên vốn dĩ vẫn còn trong đầu, vừa bị hấn nói đến, càng khó kìm lòng.

"Xấu hổ cái gì?" Lâm Thanh Khải gờ tay nhéo nhéo cằm nàng.

Nàng hàm hồ đáp lời. Tầm mắt rũ xuống, vừa vận nhìn thấy trên cánh tay rắn chắc của hấn có vài vết hồng hồng. Hấn là khi nãy đạt cao trào, nàng bị thao đến chịu không nổi, mới bấm móng tay vào sâu như vậy.

Tim Tường Linh đập lồi nhịp.

Đây là dấu vết của nàng.

"Chỗ này..." Tường Linh chỉ chỉ, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Lâm Thanh Khải nhìn theo qua, môi nhếch cao: "đương v*t nhấp không đến vài lần, đã phóng đẳng tựa như mèo hoang."

Tường Linh vừa định há mồm phản bác, tay hấn lại trượt từ trên cổ nàng trượt xuống, giật chấn ra, lột sạch nàng.

Đèn rất sáng, nước ẩm chảy từ vòi sen cũng vừa vận.

Trong phòng rất mau tràn ngập hơi nước. Thân thể hai người mông lung rơi vào tấm gương đối diện.

Tường Linh có thể nhìn thấy hai bầu vú trần trụi của mình trong gương, cùng với ngón tay của nam sinh dán bên trên. Hấn thông thả ung dung xoa dầu tắm, xoa đến khi trơn trượt.

Lý trí muốn mất dòi đi chỗ khác, nhưng làm thế nào cũng không dòi được.

"Vú có phải được tôi xoa lớn hơn, đúng không?"

Đầu ngón tay lướt qua đầu v*.

Tường Linh nhìn hấn buông lỏng tay, rồi lại bao lại, lòng bàn tay ướt nóng. Thị giác tựa hồ vì nhìn hấn chằm ngòi mà cảm thấy tê rần mất rồi sau đó lan ra khắp thân thể. Nàng cắn cắn môi, "Úm."

Lâm Thanh Khải nhéo hai phát, tay phải dịch đi xuống, "Về sau mỗi ngày đều cho tôi ăn, được không?"

Tường Linh không nhin nổi mà phát ra tiếng. Cổ tay hấn hữu lực len lỏi vào giữa hai chân nàng, thậm chí còn có thể nhìn thấy động tác hấn cong ngón giữa lách vào. Âm đê đã sớm bị lòng bàn tay áp sát trở nên tê dại.

Nàng nhịu mảy, "... Anh nói đến chỗ nào?"

Lâm Thanh Khải cười nhẹ. "Thế em muốn bị tôi ăn chỗ nào? Chỗ nào ngứa nhất?"

Nàng nhịn xuống không hé răng.

"Tách chân ra chút." Hấn nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng.

Tường Linh không thuận theo: "Anh nói tắm rửa mà..."

"Rửa sạch bên trong huyết trước." Lâm Thanh Khải chạm vào lỗ tai nàng, ép thanh quản phát ra tiếng thấp cực kỳ.

Chân bị tách ra, cánh tay hấn chạm vào nơi đó, đầu ngón tay đâm thọc miệng huyết vài lần, rồi chui hấn vào. Tường Linh rên ra một tiếng nho nhỏ.

Lâm Thanh Khải nhìn nàng dâm đẳng rên rỉ, lòng bàn tay mò đến nhục bích cọ xát một hồi, ngứa quen đường cũ, dễ dàng tìm được chỗ mẫn cảm ở chỗ đó.

Cả người Tường Linh mềm nhũn đổ trên người hấn: "Ngón tay, a... Đi vào lại đi."

"Úm." Lâm Thanh Khải nhếch cao côn th*t đê sau thắt lưng của nàng.

"đương v*t lại muốn thao em rồi."

"Anh vừa mới..."

"Không đủ." Lâm Thanh Khải moi chỗ thịt gồ lên bên trong. "Muốn làm em cả đêm."

Tinh thần của Tường Linh bị hấn làm cho càng ngày càng tan rã. Nàng ưm ưm a a rên rỉ, cảm thấy dương v*t của hấn lại trưởng lớn hơn nữa. Lòng bàn tay hấn lướt qua chỗ nào chỗ đó tê đến phát ngứa, mà chỗ không được ngón tay bạn tâm đến thì lại có chút trống rỗng, muốn bị vật thô nóng hung hăng chọc vài lần.

Nàng quay đầu nhìn Lâm Thanh Khải.

"Muốn vật thô hơn sao hả?" Lâm Thanh Khải hỏi.

Nàng mím môi, mông lại theo bản năng tìm cơn th*т hấn cọ loạn. Lâm Thanh Khải rút ngón tay ra, cũng lòi ra cùng một bãi dịch trắng trong suốt.

d*m thủy hoà với nước ấm từ vòi sen từ trên đùi trượt xuống. Tường Linh a một tiếng.

"Tao hóa." Lâm Thanh Khải vỗ một phết trên mông nàng. "Nâng cao lên chút nữa."

côn th*т theo sát ở phía sau cắm phập vào.

Tay Tường Linh chống lên tấm cửa kính trong suốt của phòng tắm, đùi thấp eo xuống, mông tròn bị hấn cắm theo từng nhịp.

Chỗ hai người kết hợp không thể nhìn thấy qua tấm gương đối diện, nhưng lại phản chiếu rõ ràng biểu tình khó nhịn của nàng. Lâm Thanh Khải ngay lúc này thâm nhập mỗi lần vừa sâu vừa mạnh, tay bóp eo nàng kéo ra sau đón ý nói đùa, ra vào cực kỳ nhanh.

Tường Linh cảm thấy chỗ ngứa nhất trong người mình hình như không hề bớt đi mà vẫn luôn ngứa.

"Đừng không nổi nữa..." Giọng nàng nói đã hơi run, "Ngứa quá..."

Lâm Thanh Khải phải gồng cánh tay lên theo, ngực đè lên trên người nàng.

"Cắm em sướng thật." Hấn thọc vào rút ra cơn th*т càng hung mãnh, "Thật muốn cắm riết trong em, làm chết em."

Tường Linh bấu chặt tay trên cánh tay hấn, phía dưới bị làm khiến cho vừa tê lại vừa đau. Âm thanh ra vào trộn lẫn tiếng nước, ở trong không gian kín mít càng thêm sắc tình.

Nàng không còn nhận thức nổi chính mình có trào thêm vài lần hay không, chỉ cảm thấy nước phía dưới tràn lan, rồi lại bị hấn ép ra càng nhiều hơn.

Sau cùng, Lâm Thanh Khải cúi đầu cắn vành tai nàng, đầu lưỡi liếm một vòng, rồi dừng ở vành tai day nghiền.

Trong thế giới của Tường Linh chỉ còn lại tiếng hấn hừ nhẹ và tiếng thở dốc.

Nàng lần này thật sự cùng kiệt sức lực. Được hấn vớt lên tắm rửa một lượt, rồi ôm ra đặt trên giường.

Có thể được hấn ôm tới ôm đi cũng thật tốt. Nàng nằm đó, nhìn bóng dáng Lâm Thanh Khải quấn khăn tắm.

Đường cong cuộn cuộn rõ ràng, đường vân cơ bắp lộ ra ngoài.

Tường Linh lần đầu tiên nhìn hấn với ánh mắt nhìn một người đàn ông mà không phải một nam sinh bằng tuổi.

Người đàn ông của nàng.

Mặc kệ về sau sẽ ra sao, ít nhất bây giờ có được mấy tiếng, hấn chỉ thuộc về nàng.

Bọn họ có một thế giới nhỏ, yếu ớt, độc lập.

Di động ở trên bàn vang lên một tiếng.

Lâm Thanh Khải đi lại đó, thuận tay cầm đưa lại đây cho nàng. Màn hình sáng lên, thông báo quang minh chính đại hiện trên màn hình, đến từ đàn ông.

Hấn liếc mắt, rồi đưa cho Tường Linh.

Tường Linh mơ màng lấy lại tinh thần, rất tự giác mở miệng báo cáo: "Là cái anh mình gặp lúc ăn cơm chiều."

Lâm Thanh Khải nhàn nhạt lên tiếng, tắt đèn.

Hấn đột nhiên tắt đèn bất ngờ, Tường Linh nhanh chóng nằm gọn lại, vừa muốn nhấn tin trả lời, giường liền trũng xuống, cơ thể mang theo mùi dầu gội và sữa tắm phủ kín nàng.

Ngón tay có chút khô ráp lần mò vào trong đùi nàng.

Một tay Tường Linh tắt điện thoại, một tay khác vòng qua vai hấn: "Em chịu hết nổi rồi..."

Lòng bàn tay Lâm Thanh Khải dán vào trên môi âm hộ của nàng rồi nhẹ nhàng vuốt ve một lát, khi mở miệng, âm thanh trong bóng tối trầm thấp rõ ràng: "Vừa rồi trông thấy có vẻ bị sưng nhẹ, đau không?"

Tường Linh không chút phòng bị từ từ mềm lòng.

"Chỉ thấy hơi đau một chút thôi." Nàng nhỏ giọng nói.

"Một khi sờ vào em liền không khống chế được."

Lâm Thanh Khải thấp giọng nói: "Đặc biệt rất nhiều nước, vẫn còn có thể hút tôi này."

"Ủm" Tường Linh ôm hân: "Vậy lần sau anh nhẹ một chút."

Lâm Thanh Khải cười nhẹ: "Được."

Trong phòng an tĩnh lại, trần nhà đen như mực, ngẫu nhiên có thể nghe thấy âm thanh gào thét của ô tô chạy trên đường ngoài cửa sổ.

Môi Lâm Thanh Khải hạ xuống, một chút có một chút không hôn mút vành tai và cổ nàng.

Tường Linh vỗ về vai hân, phân biệt từng đường vân cơ bắp trên người hân, ngẫu nhiên lại bật ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Nàng rất thích cảm giác yên tĩnh thân cận này. Dần dần bùa vây kín lòng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Một đêm này Tường Linh ngủ không hề an ổn.

Một mình lăn trên giường mười mấy năm, đột nhiên bên người lại nhiều thêm một người nằm, vô luận thế nào cũng có chút không thích ứng kịp.

Chợt tỉnh giấc, nàng có thói quen lật người, nhưng vừa động nhẹ, lại bị cánh tay nặng trĩu gác trên eo kéo thần trí trở về.

Cảm giác có chút nóng, là nhiệt độ đến từ da thịt nam sinh.

Tường Linh giật mình trong chốc lát, đầu óc thiếu ngủ chậm rì rì thu nhận ký ức trước đó.

...Lên giường rồi.

Nàng hô hấp nhè nhẹ.

Lúc này không biết đã mấy giờ, trong phòng vẫn còn tối.

Lâm Thanh Khải ôm nàng từ phía sau lưng, hơi thở đều đều, ngủ rất sâu.

Tường Linh sợ sẽ đánh thức hân, nên không dám lộn xộn. Trống vắng trong lòng từ từ vui bớt.

Có loại cảm giác không chân thật.

Nghiêm túc mà nói, từ khi hai người quen biết tới nay, tựa hồ không cảm thấy hiện thực bao giờ. Nàng nhắm vào người bên cạnh rồi đến gần một bước lại một bước, nhưng trước sau vẫn không dám chạm vào điểm mấu chốt của người này. Ngược lại còn muốn tiếp tục đi xa hơn nữa.

Nàng do dự vài lần, áp lòng bàn tay của mình rất nhẹ lên mu bàn tay của Lâm Thanh Khải.

Muốn càng nhiều.

Muốn toàn bộ thuộc về hân.

Dường như có cảm giác, cánh tay vắt trên hông thắt chặt hơn chút. Lâm Thanh Khải buồn ngủ mơ hồ hỏi: "Sao vậy?"

"Không có việc gì." Tường Linh nhẹ giọng đáp.

Lâm Thanh Khải lười biếng nhấc cổ tay, nắm ngược lại tay nàng vào trong lòng bàn tay hần.

Tường Linh an tĩnh nằm. Con buồn ngủ chậm chậm quay trở lại, bàn tay đặt trên hông thong thả dọc theo làn da di động đi lên.

Lòng bàn tay nóng hổi, chỉ tay rõ ràng.

Nàng hô hấp cứng lại.

Tay Lâm Thanh Khải cứ như vậy dừng lại trên ngực nàng, ngừng một lát.

"Đáp nhanh quá." Hần thấp giọng nói.

Đầu Tường Linh mê mang. Nàng lờ lợ kéo tay hần, còn chưa nghĩ ra điều cần nói, đã ngủ mất.

Mở mắt lần nữa, trời đã sáng.

Rèm cửa vẫn còn chưa kéo, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của rèm cửa hắt vào, căn phòng sáng sủa hần lên.

Bên người không còn ai, yên tĩnh đến mức trống vắng.

Tường Linh nằm mất một lúc lâu mới phản ứng, ôm lấy chăn ngồi dậy, trì hoãn tự hỏi Lâm Thanh Khải đi đâu rồi.

Hần không đến mức đi luôn chứ...

Vài phút sau, có tiếng động từ ngoài cửa truyền vào, nàng mới bừng tỉnh. Cả người nhanh chóng nằm trở lại.

Vừa rồi đầu óc làm sao lại trì trệ đến vậy!

Thật là, hần đi ra ngoài một chuyến, nàng vẫn còn trần truồng!

Quần áo cũng chưa mặc lại!

Nàng che mình kín mít, gắt gao nhắm mắt lại.

Cửa bị đẩy ra, rồi đóng lại, cùm cụp một tiếng.

Tiếng bước chân từ xa đến gần. Hần mang theo không khí tươi mát đầu hạ ở bên ngoài đi vào.

Hình như hần đi rửa tay trước, sau đó có tiếng cửa sổ bị mở ra một chút, tiếng bật lửa, và rồi mùi thuốc lá.

Chờ thêm một lát, lại không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào. Tường Linh không nhin nổi, trộm hé mắt nhìn qua bên kia một chút.

Lâm Thanh Khải đứng dựa cửa sổ, đèn đã được tắt hết. Giương mặt hướng về phía này, ánh mắt thanh lãnh, cứ thế nhàn nhạt bao trùm lấy nàng.

Ngực Tường Linh đột nhiên run lên.

Tránh cũng không được, mà không tránh cũng không được, đành phải nhìn hần mỉm cười.

"Tỉnh rồi?" Hần hỏi.

Tường Linh theo bản năng kéo chăn, "Dạ." Sau đó giấu đầu lờ đuôi diễu tay mò di động, "Mấy giờ..."

"10h trưa rồi." Lâm Thanh Khải đáp, không nhanh không chậm đi tới, "Đói chưa?"

Tường Linh lắc đầu: "Vẫn chưa đói."

Lâm Thanh Khải đứng bên mép giường, nhìn cánh tay nàng sờ loạn khắp giường, cười cười rồi lấy điện thoại đặt trên bàn đưa cho nàng.

Trên màn hình vẫn là khung tin nhắn của ngày hôm qua, khung thoại chỉ mới đánh được hai từ, vẫn chưa chuyển tiếp.

Tường Linh chột dạ một trận, e dè nhún gùi đi.

Bên kia rất nhanh nhún trở lại, di động kêu một tiếng.

Lâm Thanh Khải nhếch đuôi lông mày, tay duỗi vào trong chăn: "Ồ trước mặt tôi lại dám trêu chọc người con trai khác?"

"Vẫn là anh trai đó." Tường Linh rụt người né tránh, "Nói về chuyện học bù của em, là do tối hôm qua vẫn chưa trả lời."

Lâm Thanh Khải ừ một tiếng, lòng bàn tay du tẩu trên thân thể trần trụi của nàng một lát, không chút khó khăn tìm được hai vú.

Mặt Tường Linh dần dần nóng lên.

Nàng trần như nhộng, hấn lại đầy đủ quần áo, ngón tay mang theo ít nhiều nhiệt độ bên ngoài.

Nàng cách lớp chần chặn lại tay hấn, "Đừng nhúc nhích..."

"Không thích hả?" Lâm Thanh Khải nhìn biểu tình của nàng, "Núm vú đã vênh lên rồi kìa."

"Đừng mà." Tường Linh nhẹ giọng nói, "Vẫn còn sung lắm."

Ánh mắt Lâm Thanh Khải trầm xuống: "Chỗ nào sung?"

Hấn hỏi thật dễ dàng, Tường Linh lại đáp không được. Trong phòng rõ như ban ngày, cửa sổ mở một ít, tiếng người bên ngoài cực kỳ rõ ràng. Cảm giác thẹn thùng ập tới rất mãnh liệt.

Lâm Thanh Khải cười, ngón tay len lỏi vào giữa hai bắp chân nàng, "Chỗ này hả?"

"Ừm." Tường Linh nhỏ giọng đáp.

Giữa hai chân ẩm ướt, đầu ngón tay vừa trượt qua đã muốn luồn vào trong.

Lâm Thanh Khải hô hấp nặng nề, cúi người chạm vào vành tai nàng, thanh tuyến đề thấp, "Gọi tôi một tiếng, tôi liền nghe em."

Tường Linh bị hơi thở của hấn khiến cho bên tai tê dại: "Gọi thế nào..."

"Em muốn gọi thế nào?"

Tường Linh cắn cắn môi dưới, vòng tay qua bờ vai của hấn.

Lớp áo dán sát vào người hấn, sờ vào có chút lạnh. Nhưng cơ bắp bên dưới lại săn chắc và ấm áp.

Loạt cái tên gọi ái muội và ý định gọi trắng ra xoay mấy vòng trong đầu nàng.

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ dám gọi: "Lâm Thanh Khải?"

Hấn cười rộ lên, vừa tính nói cái gì, di động bị ném ở một bên vang lên.

Là điện thoại gọi từ nhà.

Đầu Tường Linh ong một tiếng, lập tức bị lôi trở lại hiện thực.

Thanh giọng một hồi lâu mới dám nghe điện: "Mẹ."

Trong nhà hỏi nàng vì sao còn chưa về.

Trước đó còn tính rằng sáng sớm liền có thể về nhà, kết quả ngày chủ nhật, đồng hồ báo thức không kêu, khi tỉnh lại thì đã gần giữa trưa.

Tường Linh nghe điện thoại xong, bình hoang mã loạn sửa soạn một hồi, rồi Lâm Thanh Khải đưa nàng về nhà.

Mãi đến khi ngồi ở phòng ăn ăn xong cơm trưa, nàng mới có thời giờ nhớ nhưng.

Lúc hấn hỏi như vậy, nếu nàng trả lời là bạn trai có đúng không...

Tường Linh rối loạn nghĩ lung tung, thất thần lôi hết các thứ trong cặp sách ra ngoài, ngoài mấy quyển sách, còn có một hộp thuốc nhỏ.

Thuốc mua lúc sáng, tiêu sung.

Lâm Thanh Khải ghi vồn vẹn một câu như vậy dưới đáy hộp.

Tường Linh ngậy người nhìn hộp thuốc nhỏ mất một lát, khi đó, nàng còn cho rằng hấn đi luôn rồi.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Buổi chiều hôm đó trời qua trong vội vàng.

Chạng vạng lại phải trở về trường, tính ra chỉ mới được mấy giờ, thu thập đồ đạc, sửa sang quần áo, còn phải làm bài tập một lúc. Hoảng hoảng loạn loạn chuẩn bị xong đến khi ra cửa, vừa vận cánh cửa cách vách cũng bật mở.

Anh trai hàng xóm đang cầm chìa khóa xe trên tay: "Anh vừa lúc cũng đi đến trường em có chút việc, tiện đưa em đi luôn."

"Tốt quá." Tường Linh cười, "Anh mới mua xe hả?"

"Học kỳ này công việc nhiều, chạy qua chạy lại, mua xe đi cho tiện một chút."

Tường Linh một bên gật đầu đáp lời, một bên cùng anh đi xuống lầu.

Kỳ thật nàng rất sợ sẽ bị hỏi đến chuyện của Lâm Thanh Khải. Nhưng mà cũng may một đường đi đều thoải mái, hai người hàn huyên vài câu về thành tích thi cử và vài thứ linh tinh ở cuộc sống đại học, không lâu lắm đã sắp đến nơi.

Muốn đến trường, phải chạy qua một khúc cua, cũng cách khá gần trường học.

Chỗ đó tụ tập một đám nam sinh.

Thượng vàng hạ cám, tụ tập cười nói hút thuốc nhả khói. Trong đó, có một vài gương mặt tối hôm qua còn cùng nhau ăn cơm.

Đôi mắt Tường Linh nhanh chóng quét một vòng, không tìm thấy Lâm Thanh Khải.

Đột nhiên một nam sinh trong đám liếc mắt nhìn về phía cửa sổ xe ngó một cái.

Tường Linh giả bộ như không có việc gì cúi đầu. Đi quá qua một khoảng, từ kính chiếu hậu dõ phía sau, lại nhìn thấy trong đám người kia xuất hiện một thân hình quen thuộc.

Hắn đã thay quần áo, áo thun trắng và quần thể thao thoải mái, tuấn tuấn lãng lãng đứng ở chỗ đó, một bộ dáng lười nhác xa cách.

Ánh mắt Tường Linh từ xa ngừng ở trên người hắn.

Chỉ chớp lát, Lâm Thanh Khải hình như nghe nam sinh bên cạnh nói gì đó, mi vừa nhấc, liền hướng mắt lại đây.

Liếc nhìn bóng người lần cuối qua gương chiếu hậu, Tường Linh cũng không biết hắn có thấy rõ nàng không, nhưng mặt lại bất giác nóng bừng lên.

Cái người nàng vừa trông thấy là như vậy, nhưng đêm qua lại hoá thân làm những việc trần trụi phóng túng, dồn dập thờ dõc, mà bản thân nàng cũng dường như bị cấp đi mất lớp vỏ bọc, đến khi nghĩ lại lại càng ngượng ngùng.

Đến trước cổng trường, anh trai hàng xóm hạ cửa sổ xuống, đánh mắt nhìn về hướng cũ, cười: "Muốn đứng chỗ này đợi bạn không?"

Tường Linh sững sốt: "Không đợi không đợi ạ!"

Nàng còn muốn chuồn sớm, nói câu cảm ơn, nhấc cặp sách lên liền chạy về hướng khu dạy học.

Chạy xa rồi, mới cảm thấy mình có phải hay không có chút chột dạ.

Tiết tự học buổi tối toàn chăm chăm vào di động.

Lịch sử trò chuyện với Lâm Thanh Khải vẫn còn ngừng ở giờ tan học thứ sáu ngày hôm ấy, hắn nói chờ nàng trước cổng trường, nàng nhấn lại mỗi một từ "ừm".

... Sau nữa.

Quán cơm, khách sạn. Hồi tưởng lại, cảm thấy không hề chân thật, tựa như lạc vào cõi thần tiên cả đêm. Chỉ khi hắn tiến vào thân thể nàng, để lại sức lực và độ ấm của hắn bên trong nàng, nàng mới thấy chân thật.

Tường Linh chóng cảm, lấy hộp thuốc tiêu sưng bên gối bỏ vào hộp nhựa cất đi.

Các bạn cùng phòng đang sột sột soạt soạt đề thấp giọng nói chuyện phiếm, nàng click mở khung thoại của Lâm Thanh Khải, rồi đóng lại. Lúc lại mở ra, rồi lại đóng.

Hắn không hề nhắn tin cho nàng, nàng cũng không biết nên nhắn cái gì thì tương đối thích hợp.

Lại tự cao mở ra nhìn, nhưng chung quy là vẫn có chỗ nào đó trong lòng không còn giống như trước.

Giống như có chút đánh giá cao chính mình.

Tường Linh thờ dài, vui mặt vào gối đầu.

Sáng sớm hôm sau, bị bạn cùng bàn đánh thức.

"Sắp muộn rồi." Bạn cùng bàn đã rửa mặt xong, "Cậu đi trộm mộ đêm vào cuối tuần hả, sao ngủ như chết vậy?"

Tường Linh mê mê mang mang dụi nhẹ mắt một lát, mí mắt sụp xuống, có chút sung.

Lật người, tìm di động xem giờ.

Có tin nhắn mới.

Tối hôm qua lúc 1h45, "Ngủ?"

Cách năm phút đồng hồ sau, "Ngủ ngon."

Nàng ngồi bật dậy.

Lâm Thanh Khải.

Trùng hợp chiều hôm đó có một tiết tự học cuối cùng, vì sắp kỷ niệm ngày thành lập trường, chủ nhiệm lớp để lớp trưởng dẫn lớp đi đến sân thể dục nhỏ xếp hàng.

Cả ban thừa thốt người đi loanh quanh, lại gặp phải lớp Lâm Thanh Khải cũng đang học thể dục.

Khi đó tiết thể dục cũng tùy tiện, chạy vài vòng nóng người rồi cho nghỉ ngơi tại chỗ. Phần lớn nữ sinh quay về lớp, nam sinh thì chơi bóng, không thì cũng lên sân khấu tự do hoạt động.

Lâm Thanh Khải mới vừa thay đồ, hắn nâng cổ tay lau mồ hôi, ngồi vào bên sân mở chai nước.

Khỏe mặt Tường Linh thấy tầm mắt hắn nhàn nhạt ghé qua đây, nhất thời khản trương đến quít chân.

Bạn cùng bàn lại còn ở một bên túm áo nàng: "Cậu còn chưa kể mình nghe hai người các cậu quen biết như thế nào đó."

Nàng không đáp lời, làm bộ chính mình nghe không thấy.

"Con bé kia không tòi." Bên sân có mấy nam sinh đang ngồi như kiểu Hoàng Thượng tuyển phi, một đám binh phẩm qua lại, "Chân dài nhất."

"Ngực cũng lớn."

"Mấy chỗ khác cũng không tòi."

Lâm Thanh Khải ngẩng cổ rót miếng nước.

"Chỗ đó rồi chỗ đó, chỗ ngay chính giữa..."

Nam sinh ép giọng nhỏ xuống, "Bộ ngực đó... Kháng định sờ rất đã."

Mấy người trao đổi ánh mắt, cười quái dị.

Lâm Thanh Khải khoanh tay, ném chai nước khoáng trên mặt đất.

Đám bạn lập tức trông thấy sắc mặt không tốt của hắn, cũng lúc đó hắn lên tiếng đánh gãy lời đám người: "Tụi mày giữ miệng sạch sẽ một chút."

"Làm sao vậy?" Bọn họ tạm dừng.

Nhìn Lâm Thanh Khải, rồi lại nhìn Tường Linh: "Không thể nào?"

Lâm Thanh Khải liếc mắt một cái, không trả lời.

Nam sinh kia sau một lát mới phản ứng, hiểu rõ. Cười cười dán sát lại gần: "Đã chơi qua?"

Ánh mắt Lâm Thanh Khải khóa trên mặt hắn, thần sắc lạnh lùng. "Cút."

Nam sinh có chút xuống đài không được, im một lát, ngượng ngùng vẫy vẫy cánh tay: "Đi đi đi, đi uống nước đi."

Tường Linh chỉ nhìn thấy bọn họ châu đầu ghé tai một lúc, lúc sau lại thành tan đàn xẻ nghé. Qua thêm một lát, Lâm Thanh Khải cũng đứng lên.

Tầm mắt nàng tự động đi theo bóng dáng hắn.

"Còn có lần trước..." Bạn cùng bàn vẫn còn ở bên cạnh vui vẻ bàn luận, "Hắn tới trước cửa ban của chúng ta lần đó, là đến tìm cậu, đúng không?"

Tường Linh thu hồi mắt, thất thần ừ một tiếng.

Ngay lúc nàng khấn trương, cứ như vậy đi mất rồi, thành ra lại có chút cảm giác hơi mất mát.

"Cho nên hai người rốt cuộc quen biết từ lúc nào? Nói cho mình nghe đi."

Lòng hiếu kì của bạn cùng bàn phải có được đáp án mới có thể giải toả.

Tường Linh nghĩ ngợi: "Rất sớm."

"Vậy là khi nào?"

Nàng chân trước chân sau mà đếm bước, góc áo thỉnh thoảng lại bị túm, "Kìa!" Bạn cùng bàn kêu to.

Tường Linh vừa nhấc đầu, bắt gặp bóng dáng cao dài của Lâm Thanh Khải đang đứng dưới bóng cây phía trước.

Thấy nàng đi ngang qua, hắn khẽ nâng nâng cằm: "Qua đây."

...Không muốn tới.

Các bạn cùng lớp vẫn còn đang tán chuyện dở, khe khẽ nhỏ giọng, quay đầu lại tập trung hết ánh nhìn lên nàng.

Tường Linh đỏ mặt, chậm rì rì đi đến trước mặt hắn.

"Bôi thuốc chưa?" Lâm Thanh Khải nhìn nàng.

Mọi người ai cũng nhìn thấy rõ như ban ngày, vì sao lại hỏi vấn đề này chứ.

Tường Linh lén lút nhìn khắp nơi, nói giọng cực kỳ nhỏ: "Bôi rồi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ngày thường nàng rất hiếm khi khiến người ta chú ý nhiều, lúc này đến lời như thế cũng dám nói, ngay cả sợi tóc bên cổ còn muốn lộ ra vẻ không được tự nhiên.

Trái lại Lâm Thanh Khải rất thông dong, nghe nàng đáp xong, lại hỏi: "Còn nơi nào khác thấy không thoải mái không?"

Giọng điệu bình thường như thể đang hỏi buổi tối muốn ăn gì.

Tường Linh lúng ta lúng túng lắc đầu: "Không có."

"Ừm." Lâm Thanh Khải đáp một tiếng, dừng một chút, giương mắt nhìn phía sau nàng.

Hắn nhận ra lớp trưởng lớp nàng, là người lần đó thấy ở thư viện.

Lớp trưởng đến lúc này mới biết được Tường Linh và hắn có quan hệ, biểu tình khi nhìn qua bên này có chút phức tạp, trong phức tạp còn mang theo khiếp sợ.

Bị hắn quét mắt một lượt, vẻ mặt biến thành ngẩn ngơ.

Lâm Thanh Khải đậm bạc thu tầm mắt trở về.

"Không thoải mái thì nhớ nói với tôi."

Cuộc nói chuyện được tiếp tục.

"Dạ."

Tường Linh ngoan ngoãn đáp lại.

Có cơn gió chọt thổi qua, vài chiếc lá xoay tròn rơi xuống, đậu lại trên bả vai của nàng. Nàng không phát hiện ra, chỉ thấy khoé môi Lâm Thanh Khải nhẹ nhõm, nâng tay phải lên.

Đầu ngón tay ấm áp đụng đến trên đầu vai nàng, tiếng nói của hắn mang theo ý cười, ý vị không rõ buông bốn từ: "Còn rất bắt bướm."

Đầu óc Tường Linh không bắt kịp, "Dạ?"

Lâm Thanh Khải quét mắt ngắm nàng một lượt, rồi cười rộ lên.

Sắc mặt lớp trưởng ở phía sau âm thầm, quay đầu đi, gượng cười với bạn học rồi bỏ đi.

Lâm Thanh Khải rũ mắt khảy rơi chiếc lá: "Mấy ngày tới tôi sẽ không đi học, nói trước với em một tiếng."

"Đi đâu vậy?" Tường Linh hỏi lại rất nhanh, sau khi bật thốt lên mới cảm thấy mình phản ứng quá vội vàng, nên vội thu lại chút.

Lâm Thanh Khải đáp: "Anh họ kết hôn ở nơi khác, cùng người trong nhà đi chung."

Vậy đi mất bao lâu?

Trong lòng Tường Linh dâng lên vài phần mất mát, gật gật đầu.

Lâm Thanh Khải nhìn nàng, thấp giọng cười, nói một câu: "Trở về sẽ dẫn em chạy bộ nhiều chút, thân thể mềm yếu không thể lặn lội lâu nổi."

Tường Linh theo quán tính gật đầu. Lúc sau mới ngẫm ra ý ngẫm trong lời nói của hắn, bên tai đột nhiên nóng bừng.

Mấy ngày nay trôi qua trong sự thông thả và trống vắng.

Kỳ thật khi Lâm Thanh Khải ở trường, nếu không liên hệ, hai người có lượn một vòng cũng chỉ chạm mặt được mấy lần; nhưng hắn cứ như vậy nhắc trước cho nàng, làm Tường Linh cảm thấy sân trường lại rộng đến vậy.

Nhìn chỗ nào cũng như không có điểm dừng.

Bạn cùng bàn lại hỏi vài lần, tuy không hỏi ra được gì, nhưng vẫn hăng hái như cũ. Có hôm gặp phải nữ sinh theo đuổi Lâm Thanh Khải quyết liệt trong truyền thuyết, còn chỉ riêng cho nàng nhìn, thật lòng chân tình bật ra hai từ: "Cô lên."

Tường Linh coi câu đó như gió thoảng qua tai, nhưng thật ra vẫn có lúc suy nghĩ lung tung, theo đuổi như thế nào thì được gọi là quyết liệt, sẽ nhắn tin gọi điện mỗi ngày cho hắn sao.

Nàng thì lại rất ngượng ngừng chủ động liên hệ với hắn.

Vốn dĩ chuyện lên giường cũng là anh tình tôi nguyện, nàng không nghĩ khiến Lâm Thanh Khải cho rằng, ngủ có một giấc, mà nàng cứ đeo bám hắn không tha. Giả sử có về sau, nàng cũng không muốn chuyện này và chuyện phụ trách "về sau" gì đó nhắc lên quan hệ.

Chỉ mới một ngày, đã không nhận được vào WeChat nhắn tin cho hắn. Mới vừa gửi đi, lại đổi ý, thu hồi về.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng thu hồi tin nhắn, không nghĩ tới khung tin nhắn sẽ lưu lại dấu vết nhắc nhở.

Lo lắng đề phòng mà nhìn chằm chằm đi động một lát, trôi qua nhiều lần nửa giờ, Lâm Thanh Khải mới nhắn lại một dấu chấm hỏi.

Tường Linh đã sớm nghĩ kỹ lời giải thích, nhắn lại: "Em nhắn nhầm."

Cũng không biết Lâm Thanh Khải tin hay không tin, di động lại rung lên, hắn gửi tới một bức ảnh.

Chụp hơi mờ, nhưng có thể nhìn ra phía sau hắn là bờ biển, nước biển và bầu trời đều hoà chung một màu xanh da trời, phía xa có màn lụa và hoa trang trí hôn lễ, trông rất lãng mạn.

Nàng công khoe môi. Xem tới xem lui một lúc, lướt xuống dưới, chọn đổi thành ảnh nền.

Có lẽ là xem lâu quá, ban đêm liền mơ thấy hắn.

Hôn môi rất lâu, đầu lưỡi hắn quấn lấy nàng, dồn dập nóng bỏng. Khung cảnh tựa như thật, lúc thì giống như phòng khách sạn đêm hôm đó, lúc lại giống y phòng ngủ của nàng. Giường rất mềm, thân thể hắn thì nặng, mỗi một ma sát nhỏ đều chân thật đến run người.

Khi mở mắt ra, phía dưới đã hơi ẩm.

Tường Linh ôm gối đầu ở trong bóng tối an tĩnh nằm.

Có chút nhớ hắn.

Hắn trở về, vừa đúng ngày kỷ niệm thành lập trường.

Ngày kỷ niệm thành lập trường tổ chức rất long trọng, còn mở cửa cho người ngoài tham gia. Dựa theo các ban, sau cơm chiều sẽ tập trung ở lễ đường biểu diễn tiết mục.

Ban các nàng diễn hợp xướng, nên phải thay váy đồng phục, mỗi người ai cũng trang điểm thêm.

Trước khi bắt đầu, anh trai hàng xóm gọi điện thoại tới. Anh ấy nói rằng muốn tới xem, hỏi nàng vị trí của lễ đường. Loanh quanh lòng vòng, nói mãi cũng không diễn tả được, Tường Linh đơn giản chạy ra cổng trường đón anh.

Đèn đường được bật sớm, trên đường đầy người đến người đi, nói chuyện ào ào.

Anh trai hàng xóm ôm một bó hoa đứng ở ven đường, vẫy tay với nàng. Khi đến gần, anh liền đưa hoa cho nàng, cười: "Mặc thể này trông thật giống một thiếu nữ đã trưởng thành."

Tường Linh tiếp nhận, cũng cười: "Cảm ơn anh."

Một chiếc xe thành linh dừng ngay bên người nàng, màu đen, đèn xe lóe lóe, cửa sau mở ra, một sải chân dài đặt xuống.

Lâm Thanh Khải khom lưng bước ra, ánh mắt lướt qua trên người bọn họ, rồi dừng lại trên bó hoa trong ngực nàng.

Tường Linh đề nén sự kinh ngạc vui sướng, nhìn hắn xoay người lại, chống cánh tay cùng người trong xe nói vài câu, sau đó cửa đóng lại, xe thông thả chạy đi.

Lâm Thanh Khải nhìn theo một lát, rồi nghiêng đầu qua.

Thần sắc hắn thanh lãnh, ánh mắt bị đèn đường rọi vào trông hơi lóá.

Mấy ngày không gặp mặt, bản thân lại đang mặc lễ phục lại còn trang điểm, Tường Linh tự nhiên có chút khản trương. Nàng ngượng ngùng hỏi, "Anh đã trở lại?"

"Đúng vậy." Lâm Thanh Khải đáp lời, lông mi rũ xuống, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, "Còn chưa bắt đầu phải không?"

"Chưa đâu."

Ba người một đường đi đến lễ đường.

Trong lòng Tường Linh nhộn nhạo. Chỉ là đi cùng một chỗ với hắn, thân thể và ký ức tựa như tự động bị đánh thức, lúc đi đường luôn muốn nhích lại gần hắn thêm một chút.

Đáng tiếc còn có người khác ở đây. Mà người khác này ngẫu nhiên hỏi mấy câu về chuyện học tập, Tường Linh đều trả lời lại hết, nhưng khoé mắt lại dành hết cho Lâm Thanh Khải.

Hình như hơi đen hơn một chút, cạnh cằm sắc nét rõ ràng.

Khu thánh phòng được phân cho các lớp, nên Tường Linh đưa anh trai hàng xóm tới chỗ khán đài, lúc đi không tự giác quay đầu ngoảnh về phía ban của Lâm Thanh Khải.

Toàn bộ lễ đường đầy người chen chúc nói chuyện ồn ào, tìm mấy lần cũng không nhìn thấy người. Nàng thất vọng thờ dài, chậm rì rì trở lại hậu trường.

Đi đến khúc quẹo cầu thang, hắn gọi điện thoại đến.

Tường Linh thanh thanh giọng nói, che loa lại trả lời.

"Em không thấy anh đâu cả." Nàng quẹo ra phía sau hành lang, nghiêng người vào trong tìm thử, "Ở đâu ——"

"Chỗ này." Cửa phòng thay quần áo bên tay phải nàng mở ra từ bên trong, âm thanh quen thuộc và tiếng nói qua di động lập tức trùng khớp nhau.

Tường Linh liền quay đầu nhìn, trông thấy Lâm Thanh Khải đứng trong phòng đưa lưng về phía ánh đèn, bả vai được phác hoạ ra hình dáng tò mò.

Tim nàng đập thình thịch hai tiếng lớn, cánh tay bị hắn duỗi tay kéo vào trong phòng.

Bên ngoài người dẫn chương trình đã lên sân khấu, alo alo alo thử micro.

Hơi thở ấm nóng của Lâm Thanh Khải vương vấn nơi cần cổ nàng, "Vì sao lại mặc thế này?"

Vai Tường Linh có chút cứng đờ tựa vào trên cửa: "Ban tụi em muốn diễn hợp xướng, cho nên phải mặc như thế này hết."

"Anh hàng xóm kia, tới xem em diễn hợp xướng?"

"Anh ấy nói vừa lúc rảnh..." Tường Linh giải thích, "Nghe có vẻ rất náo nhiệt, nên thuận tiện đến xem."

Lâm Thanh Khải nhếch môi, phun ra câu đánh giá: "Thật rảnh rồi."

Tường Linh cảm nhận được ý tứ không giống nhau từ âm sắc và lời nói của hắn, muốn nâng đầu lên nhìn biểu tình của hắn.

Lâm Thanh Khải nhân thể giờ tay túm cầm nàng, ánh mắt hơi trầm đi. "Lớp trang điểm này chờ lát nữa có thể dặm lại được không?"

Nàng vừa gật đầu, môi hắn lập tức phủ xuống.

Tựa như đã khát hồi lâu, từng tắc một mút mát. Đầu lưỡi quả thực nóng bỏng y hệt như trong mộng. Tay Tường Linh bắt giắc vòng lấy eo hắn, nhẹ thở hổn hển.

Bàn tay Lâm Thanh Khải quen thuộc bò lên, bao lấy ngực nàng, cách một lớp vải xoa nhẹ hai lần.

Sờ rất sướt tay.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

"Hình như có sai sót trong lúc edit á:))) Lâm Thanh Khải và Tường Linh nhà chta hình như bằng tuổi, khác lớp thoi thì phải:))) nhưng mà tui lậm xưng hô "em-anh", "tôi-em" quá r!!! Nên mn thông cảm và mặc kệ nha!"

P/s: Thật ra là do tui lười dò chương beta lại á, nên... cứ vậy trước đi!:))) Đúng r, lâu lâu lắmlắmr quên kêu gọi mn vote sao! Lượt view cao mà sao cho tui ít quá, tui hờn là tui.... k bỏ truyện đó!!! ☐

Tui cũng biết là do tui ra chương lâu ☐ nhưng mn hem đc bỏ truyện nha...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Tường Linh vốn đang ngẫm nghĩ ba từ không mặn không nhạt kia, nhưng bị hắn cuốn lấy đầu lưỡi hôn được một lát, đầu dần dần không còn thanh tỉnh.

Thân thể trở nên rất nhạy. Từ sau đêm làm tình đó, đã chịu trống trải mấy ngày, lúc này được ôm như vậy, đến gan bàn chân cũng có chút bần rần.

Tay nàng lần dọc theo sống lưng hắn ôm ghì lại. Nàng ngẩng cổ, từng chút đón ý nói đùa.

Phòng thay đồ an tĩnh. Môi lưỡi vờn nhau vang lên tiếng ái muội cực kỳ rõ ràng.

Cách một cánh cửa, tiếng người dẫn chương trình nhiệt tình dào dạt xuyên qua micro vang vọng toàn lễ đường. Âm nhạc khắp nơi, từng đợt vỗ tay và tiếng cười, âm ỉ và sôi trào.

Giống như ở một thế giới khác.

"Khi nào thì hợp xương?" Lâm Thanh Khải dời môi, hơi thở nóng hổi, có chút rối loạn.

Tường Linh hô hấp cũng không quá ổn định.

"Chỉ mấy tiết mục đếm ngược nữa."

Nàng chậm chạp hoàn hồn.

Lâm Thanh Khải ừ một tiếng.

Đèn thật sự rất sáng, hai người dán sát rạt, Tường Linh có thể thấy rõ mạch nước ngầm quen thuộc trong mắt hắn, mang sắc thái tình dục nhàn nhạt.

Trong lòng nàng nhẹ nhàng giật giật.

Tầm mắt dính lên nhau, Lâm Thanh Khải nhoèn cười. Giơ tay, lòng bàn tay cọ môi dưới của nàng, lau đi vết son môi nhoè ra.

Rồi lại giương mắt nhìn nàng.

Mặt Tường Linh hơi nóng, đỏ mặt nói: "Chờ lát nữa phải đánh lại son nữa."

Lâm Thanh Khải lười nhác đáp lời, đầu ngả về trước.

Phía bên cổ phải dần dần nóng lên, bên vành tai đập thêm một cánh môi. Hơi thở ướt nóng, kĩ càng liếm mát rồi trượt xuống.

Tường Linh bật ra tiếng rên rất nhỏ.

Đã thật lâu không bị hắn chạm qua, chỉ mới như vậy, đã tê dại và có chút không nhịn nổi.

Đầu lưỡi linh hoạt, liếm một vòng quanh tai, rồi dọc theo gáy lần xuống.

Nửa người Tường Linh đã sớm nhão nhoét, tay vô lực cố bám lấy vai hắn.

"Đừng hôn ở đó... Đi ra ngoài sẽ bị người ta nhìn ra."

Hô hấp Lâm Thanh Khải phả vào trên xương quai xanh gồ lên của nàng. Hơi nhột.

"Sợ ai nhìn thấy?"

Tường Linh mê mang, không thể mình bạch điều hắn ám chỉ.

"Hoa gì cũng dám tùy tiện nhận." Dừng một chút, âm thanh hắn hạ thấp, "Lần sau thao em trước mặt anh ta chịu không?"

Chuyện gì đây.

Tường Linh xấu hổ không chịu được, "Em không có tùy tiện nhận."

Giọng điệu cuối câu phản bác suy yếu đến cùng. Váy bị xốc lên, ngón tay hắn men theo bắp đùi tìm đường vào.

"Chỗ này khô chưa?"

Tường Linh cắn cắn môi, "Rồi ạ."

Lâm Thanh Khải cách một lớp quần lót chạm vào âm đế vài lần, ngón giữa dọc theo khe hở thăm dò vào trong. Tìm được ao nước trũng, chuyển sang vuốt ve.

Tường Linh cố nuốt xuống tiếng rên rỉ buồn bực nhỏ vụn của mình, muốn đẩy hắn ra. Nhưng tay lại bị hắn đè ngược lại, rồi tiếp tục bị ngón tay hắn xoa tròn dưới đáy quần đã sớm ẩm ướt.

"Tự mình sờ có giống vậy không?"

"Không có..." Tường Linh cảm thấy tư thế này quá phóng đãng. Nàng nhẹ giọng cãi, "Em không có làm như vậy."

Lâm Thanh Khải rất thích nhìn nàng tự mâu thuẫn. Cong môi, tiếng nói càng thấp: "Phải không?"

Hắn buông tay nàng ra, xoè lòng bàn tay áp lên môi âm hộ non mềm.

Đường như sâu trong cơ thể nhớ rõ hần, chỉ hơi chút cọ xát, đã lập tức co rúm lại rồi ngáy ngửa rỉ ra ít nước. Tường Linh hô hấp nóng hơn hần.

"Vẫn mãi cảm như vậy." Lâm Thanh Khải khàn giọng hỏi, "Buổi tối có nghĩ tới không?"

Nàng do dự lắc đầu. Phù nhận xong, lại muốn thành thật, đỏ mặt nhận tội: "Có suy nghĩ một lần."

Yết hầu Lâm Thanh Khải lặn lên lộn dưới. "Chỉ một lần?"

"Ừm."

"Nghĩ như thế nào?" Hần hỏi.

Tường Linh siết tay ôm hần sát hơn chút, mặt vùi vào bả vai hần. "Tựa như lần trước vậy..."

Lâm Thanh Khải cười, "Bị cấm có phải rất sợ đúng không?"

Tường Linh gật đầu rất nhẹ.

"Còn chưa cấm vào đã làm ướt hết một tay tôi rồi." Hần vuốt ve phía dưới, chỗ bị xâm nhập gắt gao thít chặt, "Tiểu huyết ngựa không?"

Tường Linh bỗng cảm thấy khá bức rức.

"Đừng nói." Nàng há miệng cắn bả vai hần. "Đừng nói mà."

Lâm Thanh Khải mặc nàng cắn, đốt ngón tay lúi vào bên trong một ít.

Cái miệng nhỏ bị căng ra một chút, gan bàn chân nổi lên tê dại từng chút lan ra khắp xương cốt. Tường Linh dựa vào hần, nhẹ nhàng thở hổn hển vài hơi.

"Thật là dâm đảng." Lâm Thanh Khải tiếp tục động tác, môi chạm vào vành tai nàng, "Vừa trông thấy em như vậy lập tức muốn đè xuống thao."

"Còn phải biểu diễn tiết mục nữa."

Tường Linh nhỏ giọng, "Đến lúc đó không ổn đâu."

Nói cái gì liền tới cái đó, điện thoại đúng lúc bị gọi đến.

Bạn cùng bàn ở đầu kia hỏi nàng đi đâu, chủ nhiệm lớp kêu tập hợp, lên sân khấu duyệt trước thêm mấy lần nữa.

Tường Linh sợ bị nghe ra mình bất thường, đợi điều chỉnh tốt lại nhịp thở trong chốc lát mới dám lên tiếng.

Lâm Thanh Khải rũ mắt nhìn nàng miệng trả lời tay sửa váy. Lát sau, cánh tay vòng qua ôm trọn eo nàng, muốn ôm lâu một chút.

Cơ thể bị ôm nên nghiêng về phía trước, lơ đãng cộm trũng quai vật nóng bỏng đang bị kìm giữ giữa háng của hần.

Mặt Tường Linh nóng bừng, "Anh, cứng..."

Lâm Thanh Khải đáp một tiếng, néo néo ngực nàng: "Buổi tối liếm cho tôi đi."

Còn may là hần mặc quần dài rộng thùng thình, mới có thể che mắt người ngoài đại khái. Lúc bọn họ ra cửa, Tường Linh tựa như mũi tên nhỏ phóng ra ngoài, chạy bước nhỏ.

Đội bóng dáng nàng mất hút, Lâm Thanh Khải thu hồi mắt, đi vào nhà vệ sinh.

Cứng đến khó chịu. Hần dựa cánh cửa trong phòng cách gian, đốt một điếu thuốc, thư thái dùng tay chậm rãi vuốt. Đốt ngón tay mới vừa cắm vào hạ thân nàng một lát, vẫn còn lưu lại chút xúc cảm và hương vị kích tình.

Hần khép mắt lại. Trong đầu chậm rãi néo đầu v* nhỏ xinh của Tường Linh, rồi đến cái miệng tròn trịa. Tiếng rên rỉ cũng lắng lờ đến vậy.

Tường tượng tuy không tiếng động nhưng lại đủ dụ hoặc. Yết hầu lặn nhẹ, nắm ngón tay nắm chặt, rên ra tiếng.

Khi bước ra rửa tay, cánh cửa cách vách cũng mở cùng lúc.

Một người, đeo mắt kính, bộ dáng ôn tồn lễ độ. Lâm Thanh Khải nhướng mày.

Hai người nhìn nhau một lát. Người phía sau cười cười với hần, tựa hồ còn rất thân thiện. Lâm Thanh Khải nhàn nhạt nhíu mày, xoay người đi.

Anh trai hàng xóm thân thiết con mẹ gì.

Tường Linh không hiểu, nhưng hắn không mù.

Tiết mục không có gì mới mẻ, chỉ đơn giản là hợp xướng một bản nhạc, cả lớp chính tề xướng một lần là hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi kết thúc, Tường Linh trước tiên đi thay lại quần áo của mình. Vẫn là căn phòng thay đồ lúc này, bạn cùng bàn và đám bạn đang náo nhiệt thảo luận tiết mục hôm nay. Nàng nghe được câu có câu không.

Vẫn cảm nhận được trong không khí tồn tại mùi hương của Lâm Thanh Khải.

Mấy ngày nay, nàng chỉ biết chính mình nhớ hắn; trải qua lúc này, mới hoảng hốt ý thức được, thì ra nàng cũng nhớ cả thân thể của hắn.

Eo thon vai chắc, độ ẩm cơ thể, sức mạnh ẩn nấp dưới cơ bắp. Tựa hồ so với trước kia, hàm nghĩa ẩn sau đã bất đồng.

Có tiếng di động vang lên.

Anh trai hàng xóm nói muốn đi về trước.

Nàng vội buộc lại tóc, chạy đi ra để tiễn anh ra cổng trường.

Một đường đi như cũ bình thường, đi được một đoạn, anh chợt hỏi một câu: "Em còn muốn thi vào đại học A nữa không?"

"Muốn ạ." Tường Linh gật gật đầu.

"Nếu muốn thi cô lên." Anh trai hàng xóm ôn hòa cười cười, "Đã vào năm cuối rồi, tâm tư vẫn nên tập trung vào việc học nhiều hơn, em thấy đúng không?"

Giọng điệu có vẻ ẩn ý.

Tường Linh hơi ngần ra một chút, đáp dạ.

Nhưng mà đạo lý và lý trí là một chuyện, chuyện mình làm thường thường lại là một chuyện khác.

Tường Linh cũng không biết, đến tận cùng là do cái tuổi này thích trò mù quáng cố chấp, hay là do trên người Lâm Thanh Khải thật sự có loại ma lực khiến nàng không thể thoát ra.

Tóm lại, nàng cứ thế mê muội, đâm đầu vào rọ một lần, sau đó càng lúc càng lún sâu.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.